

ARMAGEDDON

ÍRTA:

JONATHAN HENSLEIGHT FORGATÓKÖNYVE ALAPJÁN:
M. C. BOLIN

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Hyperion Books, New York

Text copyright © 1998 by Disney Enterprises INC.

All rights reserved!

Cover copyright © by Disney Enterprises INC.

All rights reserved!

Fordította: Upor László

ISBN 963 8370 24 6

INTERCOM

Nemzetközi Kulturális Szolgáltató Rt. Felelős kiadó: a

részvénytársaság ügyvezetője

Sorozatszerkesztő: Mentés Endre

Készült Debrecenben, az 1998. évben

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 5598.66-14-2

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

A FÖLD MEGMENTÉSÉT BÍZD INKÁBB A PROFIKRA!

ARMAGEDDON
ÍRTA: M. C. BOLIN

BÍZD A PROFIKRA!

Prológus

Hatvanötmillió évvel ezelőtt hatalmas testű, büszke dinoszauruszok trappoltak a termékeny bolygó dús fűvű pampáin.

Végtelenül sokszínű, fejlett ökológiai rendszer alakult ki, a természet buja jókedve milliónyi csodát alkotott. Aztán egy nagyobbacska száguldó kődarab – alig tíz kilométeres átmérőjével az univerzumban jelentéktelen porszem – mindörökre megváltoztatta a földtörténet alakulását.

Igen: egy aszteroida volt.

Becsapódása olyan erővel rázta meg a Földet, mintha tízezernyi atombombát robbantottak volna föl egyszerre. Sok trillió tonna port és kőtörmelékét szórt a légkörbe szempillantás alatt. Áthatolhatatlan porfelhő burkolta be a bolygót és takarta el évszázadokra a Nap életet adó sugara elől.

Megtörtént ez már korábban, megtörténik majd ezután is.

Csak az a kérdés, mikor.

Első fejezet

HATVANÖTMILLIÓ ÉVVEL KÉSŐBB

Pete Shelby cifrát káromkodott a bajsza alatt – és csak azt remélte, hogy nem hallja az a százegynéhány ember, akik árgus szemekkel és kihegyezett fülekkel figyelik minden rezdülését. Rettenetesen szerette volna megtörölni gyöngyöző homlokát, de nem állt módjában, mert az űrruha tervezői az efféle igényekre szemlátomást nem voltak tekintettel.

Épp sikerült jól elbaltáznia a feladatát – azaz tudott megreparálni valami meghibásodott műholdacskaát –, és most legszívesebben visszasietett volna az űrrepülőgép biztonságos kis kuckójába, ahová nem érnek el a külvilág bajai. “Anyámnak volt igaza – gondolta –, nekem is könyvtárosnak kellett volna álmom. Lám csak, ő milyen nyugodtan él a rengeteg bölcs könyv társaságában.

Nekem meg itt van ez az izé, amit muszáj kikalapálni valahogy." Nagyot sóhajtott, és nekiveselkedett. Szíve dobogását a fülében lüktető ereken érezte, lélegzését idegesítő zihálássá erősítette a sisak, megesküdött volna rá, hogy még azt is hallja, ahogy a verejtékcseppek előserkennek a pórusaiból.

– Értettem, Houston. Megpróbálom újraválaszolta végül az imént elhangzott utasításra.

JOHNSON ŰRKÖZPONT, HOUSTON, VEZÉRLŐTEREM,
REGGEL 4 ÓRA 47 PERC

Dan Truman áthajolt Walter Clark repülésirányító válla fölött, hogy jobban láthassa a monitort.

– Itt fekszik előttünk a csatlakozás pontos rajza, Pete. Amint szinkronba jön, fölküldjük neked a képet – mondta Clark.

Odakinn az űrben Pete Shelby elfintorodott. Nem szerette ezeket a "fölküldött képeket", amikor odavetítenek az ember szeme elé valamilyen szerkezeti ábrát. Jól tudta persze, milyen praktikus segítség ez, csak valahogy kezdett nagyon elege lenni a csúcstechnológia áldásaiból. Sóhajtva gondolt vissza az űrhajózás hőskorára, amikor még az űrutazás pusztá ténye is szenzáció volt, és nem kellett napi rutinfeladatokkal bíbelődni. De mit jelent ma űrhajósnak lenni? Semmi különös. Egyik nap olyan, mint a másik. Kiveszett belőle minden izgalom és változatosság.

–...Köszönöm... Értettem – szuszogta bele a mikrofonba.

Dan Truman összeszorította a száját. Nem tetszett neki Shelby hangja, feszültséget érzett benne. Valami nincs rendben, gondolta. Megkocogtatta Clark vállát, aki erre engedelmesen odébbcsúszott a szomszéd székre, hogy főnöke leülhessen.

– Pete, itt Truman. Figyeljük az adataidat. Mi volna, ha megpróbálnál kiengedni egy kicsit? Van időnk bőven, nem kell kapkodni.

"Könnyű nektek onnan dumálni – morfondírozott magában Shelby –, de én úszkállok itt az űrhajó körül egy vacak szárítókötél végén." Aztán mégis megpróbált a lehető leghiggadtan tovább

küzdeni a finom kis műszerekkel. Úgy érezte magát, mint akinek bokszkesztyűben kell végrehajtania egy szívműtétet.

– Oké, Houston. Tanácsot kerek. Truman lassan, tagoltán szólt bele a mikrofonba:

– Vigyázz," ne érh hozzá az aranyborításhoz, mert az kisülést okozhat.

Shelby mélyet lélegzett a gondosan adagolt konzervlevegőből, és végtelen lassúsággal igyekezett helyére igazítani a szerkezetet. "Csak szépen, lassan, nyugodtan – ismételtette magában –, ahogy a busman gyöngyhalász mondta a feleségének. Lassan, nyugodtan és..."

SSSSSSJUMMMM!

Shelby utolsó pillantása a jó öreg Föld tükörképét fogta be a sisak fényes kék üvegén, mielőtt az sok ezer apró darabra pattant volna. Az űrhajós vére egy villanás alatt szabályosan fölforrt, lelke párává vált. Kihunytt szeme nem láthatta, miféle tárgy csapott le rá, de az ütközés ereje megpördítette a testet, s a vállán sértetlenül maradt kamera tovább sugározta képeit a földi irányító központba.

Az űrrepülőgépre ezernyi száguldó meteorkavics zápora hullott. A fenséges hajó rendkívüli ellenállóképességű csillogó borítása ócska papíros gyanánt gyűrődött megannyi ráncba, és tárta a világűr felé a sérülékeny belsőt. A pilótafülke tűzgolyóként felizzott, aztán egy hatalmas robbanás – ahol egy pillanattal előbb a NASA büszkesége horgonyzott, most az elképzelhető legüresebb űr tátongott, a valaha volt bonyolult építmény apró ízekre szaggatva száguldott az univerzum négy sarka felé.

A földi irányító központban a monitorok hirtelen kihunytak, majd zizegő, szürke villogással jelezték, hogy megszűnt az adás. Mindenki döbbenten, értetlenül, kukán bámult maga elé. Mélységes, néma csend ülte meg a termet, de ebben a csendben millió és egy gondolat cikázott az agyakban – egyik szörnyűbb volt, mint a másik.

Végül az egyik technikus hangja törte meg a csendet:

– Baj van.

Erre életre kelt a terem.

– Súlyos zavar – szólalt meg egy másik ügyeletes –, elvesztettük a...

További szavait elnyelte az általános hangzavar. Az imént még kába munkatársak eldobták kávéspoharukat, és villámgyorsan a számítógépek elé pattantak. A billentyűk kopogása-csattogása, a levegőben röpködő technikai szakkifejezések özöne mindent elnyomott.

A forgószél kellős közepén pedig ott állt földbe gyökerezett lábbal Dan Truman megsemmisülve. Szerette volna nem hinni, ami történt.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ŰRPARANCSNOKSÁGA, 4 ÓRA 49 PERC

A Föld legfejlettebb számítástechnikai berendezéseivel felszerelt teremben egy egész osztagnyi szakértő foglalta el villámgyorsan a helyét. Az óriási fekete monitorokon apró sárga pontok villogtak.

– A kilenc-ötös szektorból három – nem: öt, nem: nyolc, ismétlem, nyolc azonosítatlan repülő objektumot jelentenek!

– Parancsnok – kiáltott egy másik –, nálam négy, nem: már kilenc, vagy nem: tizenegy...! A francba, tele van az egész szektor azonosítatlan röppályájú objektumokkal!

Fejük fölött egy kifutószerű hídon az egység parancsnoka kiadta az utasítást:

– Lehet, hogy váratlan támadás! Azonnal riasztani a Sasokat!

OTIS LÉGI TÁMASZPONT, 5 ÓRA 3 PERC

Kéttucatnyi halálra vált harci pilóta és kisegítő indult futólépésben a felszállópálya sötét, hűvös betonján várakozó koromfekete F15-ös – Sas becenévre hallgató – szuperszonikus gépek felé.

A NEMZETBIZTONSÁGI TANÁCS KÖZPONTI HELYZETÉRTÉKELŐ KONFERENCIATERME, 5 ÓRA 6 PERC

Számtalan kis fénykijelző villogott a konzolon. Egy fiatal szárnysegéd egyszerre három telefonnal próbált zsonglőrködni, miközben reszkető hangon beszélt egy negyedik vonalon:

– Tábornok úr, Mr Kimsey! Vladics tábornok, az orosz légvédelmi erők főparancsnoka van a vonalban. Szeretné tudni, mit csinálunk.

AZ ŰRKÖZPONT VEZÉRLŐTERME, 5 ÓRA 9 PERC

Dan Truman – ötvenes évei végén járó, markáns arcú, kőkemény férfi – hatalmas léptekkel szelte át a zsúfolásig megtelt termet, s közben pattogó utasításokat adott. Elszabadult a pokol, és neki kellett valahogy kitalálnia, mi a teendő.

– Három csoportot alakítani! Egyes: belső működési zavarok. Milliméterről milliméterre végigvizsgálni minden szalagot visszafelé haladva, hátha találnak valami rendellenességet. Kettes: a NORAD, az Űrparancsnokság és az Ötvenes Taktikai Egység egyeztesse és vesse össze minden kis műholddal és űrkacattal kapcsolatos minden adatát az összes megfigyelt röppályán. Ha ellenőrizték, kezdjék előlről, aztán megint és megint. Három: a vad elképzelések. Bármilyen és minden, ami eszükbe jut...

Nagy levegőt vett, körülnézett a teremben, aztán útnak indította a stábot:

– Nyomás!

SEDONA, ARIZONA ÁLLAM, 5 ÓRA 38 PERC

Amikor Dottie fölébredt, nem merte kinyitni a szemét, először óvatosan tapogatózni kezdett az ágy másik oldala felé. Sejtelve beigazolódott: a lepedő jéghideg volt.

Halkan elkáromkodta magát, majd kidugta öreg, visszeres lábait a takaró alól, és belebújt valaha jobb napokat látott szőrmepapucsába. Magára terítette az ágy fejénél lógó sötét szövetet, előkotorta az éjjeliszekrényből az elemlámpát, fölkatintotta, aztán végigcsoszogott a szegényesen berendezett lakókocsin, vetett egy pillantást a konyhaasztalra, azzal kitotyogott a

kertbe. Hátrament a fészerben berendezett özönvíz előtti amatőr csillagvizsgálóhoz.

– Karl! – kiáltotta bele találomra a sötétbe. – Hol vagy?

De addigra már elemlámpája fényköre megtalálta, akit keresett. Gyomorbajos, önfejtű, semmirekellő nyolcvanéves férje ott ült a sarokban, szemét a távcsőre tapasztva.

– Karl! – süvített az asszony hangja. – Tisztában vagy vele, hogy hajnali fél hat van? Tíz órája áll az asztalon a rohadt vacsorád! Most aztán tényleg elegendem van belőled – mindenestül. Nem viccelek, elég volt, el akarok válni!

Karl egy pillanatra sem vette le a szemét a távcsőről. Úgy festett így, mint egy örült kísérlet eredménye: egy küklopsz és egy unikornis házasságából született félszemű egyszarvú.

– Jé, én azt hittem, már rég elváltunk – motyogta a bajsza alatt.

– Mit mondtál?! – rikácsolta Dottie szikrázó szemekkel.

Ám Karl figyelmét most egy másik tűzgolyó kötötte le.

– Ez valami új itt – mondta, mintha meg se hallotta volna a fenyegetést élete felháborodott párjának hangjában. – Dottie, menj, és hozd ide azt a füzetemet, amiben a fontos telefonszámok vannak, a haditengerészet, a NASA, meg ilyenek.

– Bocsánat, hol látsz rajtam olyan táblát, amin az áll, hogy “Karl rabszolgája?”

Karl akkorát üvöltött, hogy megremegtek a falak:

– Menj már azért a rohadt füzetért!!!

WASHINGTON, PENNSYLVANIA SUGÁRÚT, 5 ÓRA 45 PERC

Különleges biztosítással hatalmas fekete limuzin suhant át az éppen csak ébredező fővároson. A hátsó ülésen a légierők első embere, az egyesített haderők vezérkari főnökeinek főparancsnoka, Kimsey tábornok foglalt helyet. Mellette a helyettese, Boffet tábornok ült.

– Az Űrparancsnokság szerint minden negatív, vagyis abszolút zéró a globális kilövési tevékenység – számolt be Boffet. – Az is lehet, hogy az űrrepülőgép darabjai tértek vissza légkörbe.

– Persze, vagy ha nem, akkor esetleg a Mikulás ajándéka – fitorodott el Kimsey. – Pontos, megbízható, végleges adatokat és magyarázatot akarok. Még hozzá gyorsan. Úgyhogy csipkedjék magukat!

QUEENSBORO BRIDGE, NEW YORK, 6 ÓRA

Kerékpáros futár nyomta a pedált a kétszintes híd felső szintjén. Fején walkman-hallgatóval tekert, lábmozgása önkéntelenül igazodott a rap ritmusához. A kormány előtt kis kosárban kedvenc bulldogja, Hendrix ült a menetiránynak háttal, és behúzott nyakkal tűrte, hogy gazdája egy-egy jelentősebb zenei fordulathoz gyengéden orron paskolja. Savion nagyon szerette a munkáját: végül is más dolga sincs, mint elkerekezni valahová, ott leadni vagy fölszedni valamit, aztán tovább. Mindezt egy olyan városban, amelyet imádott. Azért nem akármilyen itt élni, ahol mindig történik valami. Ráadásul minden kis csücskéhez személyesen köti valami. Savion nem olyan volt, mint sok New York-i, aki soha ki sem dugja az orrát a saját utcájából. Erről a hídról például mindig eszébe jut egyik kedvenc filmje, melyben egy gyilkosnak kiképzett, és agymosáson átesett New York-i taxisoőr éppen itt, ezen a hídon rázza le az üldözőit egy ravasz trükkel. Savion most annak a figurának a helyébe képzelte magát ("Megvan! Jerrynek hívták!"), hátrasandított, és kinézte magának azt a mikrobust, amelytől meg kellene szabadulnia. Ide-oda cikázott a lépésben haladó kocsik között ("Minek járnak ezek autóval?"), és mire Manhattanbe átérve lekanyarodott a hídról az Ötvenkilencedik utcára, sikerült is a manőver: a kisbusznak nyoma sem volt mögötte. Megállt, és egy parkolóórához láncolta a biciklit, aztán gyalog indult neki a járdán. Hendrix veszettül húzta a pórázt, örült, hogy végre a maga lábán közlekedhet. Savion megcsóválta a fejét, amikor meglátta a kávéházban ücsörgő öltönyös férfiakat, akik a reggeli kávé fölött szigorú képpel mélyedtek az újságba. "Hé, emberek! Tévedésben vagytok. A nagy dolgok nem a tőzsdén történnek, hanem az utcán!" – gondolta. Föltűnt neki, hogy egy híradástechnikai üzlet kirakata

előtt egy csomó ember tolong. "Mi lehet ez? Itt a piros, hol a piros? Á, ahhoz azért túl sokan vannak." Odafigurakodott hát, hogy utánanézzon a dolognak.

– Mi történt? – kérdezte.

– Űrrepülő – mondta kézlegyintve a mellette álló férfi, anélkül, hogy levette volna a szemét a kirakatban álló tévé képernyőjéről. – Bang, és volt – nincs. Elpárolgott.

Hendrix ebben a pillanatban elkövette a legnagyobb vétséget, amit egy kutya elkövethet: fölemelte a hátsó lábát, és megtisztelt egy jókora bakancsot, amely szép nagydarab emberben folytatódott. Az óriás – arca alapján valami kaukázusi vidékről származhatott – gondolkodás nélkül nagyot rúgott a kiskutyába, s az vinnyogva röpi odébb.

Savion dühösen rivallt rá:

– Hé, apám, megrúgtad a kutyámat!

A hatalmas kaukázusi szinte jóindulatúan mosolygott:

– Igen. És most mit akarsz csinálni velem, kicsi négus?

Savion jól irányzott viszonzásgásra készült, de táncos lába megállt a levegőben, mert villámsebessen sűrítve megjelent egy tárgy az égből, és Savion célpontját egyszerűen eltüntette. Rögtön utána egy másik a bolt kirakatába csapódott be. Az üveg ripityára tört, a tévéképernyők petárdaként robbantak szét. Az utcán rémült emberek rohantak ész nélkül, az autósok a fékre tapostak és veszettül túlköltek.

Aztán vége lett az egésznek. A kaukázusi férfi helyén tátongó gödörből sűrű gőzfelhő szállt föl. Savion dermedtén állt a kirakat előtt, egész testét üvegszilánkok borították ki tudja, hogy sikerült sérülés nélkül megúsznia? –, kezében a póráz egyik végével. A zsinór a három méter átmérőjű gödörbe vezetett. Savion óvatosan megközelítette a krátert, és belenézett. Vagy tizenöt méter mélyen ott pörgött egy izzó labda: a meteorit. A lecsüngő póráz végén pedig ott hintázott vinnyogva az eb.

– Hendrix! – kiáltotta aggodalommal vegyes megkönnyebbüléssel Savion, aztán körülnézett. – Szentséges Űristen! Hívja már valaki a mentőket!

Városszerte megrekedt a forgalom. Stuart, sokat látott taxis lévén, nem nagyon izgatta magát, nyugodtan könyökölt ki az ablakon, hogy megtudja, most éppen miért nem haladhat.

– Mi történt? Miért megálló? – kérdezte erős külföldi akcentussal a hátsó ülésről utasa, valami japán turista, aki már eddig is folyton nyaggatta.

– New Yorkban vagyunk, akármilyen is lehet – felelte Stuart foghegyről. – Késelés, lövöldözés, robbantás, infarktus. Lehet szökőár vagy fönyomócső. Különben is péntek van, fizetésnap, ilyenkor megbolondulnak az emberek – vont a vállát. – Dugó van és kész.

Ebben a pillanatban egy teherautónyi méretű repülő tárgy száguldott át az égen, és szabályosan átlukasztott három épületet. Újabb, majd még újabb lövedékek csapódtak be gyors egymásutánban, szabályos romhalmazzá változtatva egyes területeket. Két sárga taxi nagyokat szaltózva pörgött végig a Lexington sugárút fölött. Egy meteorit egyszerűen kettészelte a város egyik büszkeségének számító Chrysler Building szecessziós tornyát, és a felhőkarcoló tűhegyes csúcsa mint valami monumentális darts hullott a mélybe. Nem sokkal odébb, a Grand Central pályaudvar hatalmas várócsarnoka is súlyos támadást szenvedett. A váróteremben egy férfi épp a sport híreket olvasta, amikor a kezében tartott újságot váratlanul cafatokra szaggatta ezernyi üvegszilánk, amelyet a tetőn besüvítő meteorit "küldött". Mire a férfi felocsúdott, az állomás hatalmas csarnokát hatalmába kerítette a pánik. Az égből záporoztak a különböző méretű kődarabok. Faltörmelék, üveg- és csempeszilánkok kartácstüzében ki balra ütött, ki jobbra, senki nem tudta, merre menekülhetnék meg a ki tudja, honnan érkező támadás elől. Az üdítő-automaták habzó, szénsavas szökőkúttá váltak. Az állomásépületben lévő postahivatal is találatot kapott, az expresszfeladásra várakozók körül bélyegfelhő kavargott. Az Empire State Building csodával határos módon sértetlen maradt, az éppen a kilátóban tartózkodó

turisták döbbsent borzongással figyelték a katasztrófafilmbe illő fejleményeket. Amikor a szörnyű pusztítást végző űrkő-zápor elült, és már éppen föllélegeztek volna, letekintve azt látták, hogy a toronyépületet afféle áthághatatlan várárokként vágja el környezetétől a frissen támadt kráterek sokasága.

AZ ŰRKÖZPONT VEZÉRLŐTERME, 7 ÓRA

– Tisztulnak a képernyők! – kiáltott fel az egyik technikus.

– Uram! – jelentkezett egy másik. – Meteoreső hullott az egész északi félgömbre.

– Folytatni! – rendelkezett Truman. – Azonnal elkészíteni a röppálya-térképeket!

– De uram – kezdte a technikus –, az beletelhet több mint egy hétbe...

– Azt mondtam, azonnal – szűrte a szót a fogai között Truman. – Tudni akarom, hogy túl vagyunk-e a nehezén, vagy a legrosszabb még csak ezután következik...

– Kimsey tábornok úr van a négyes vonalon – figyelmeztette egy segédje.

– Remek! – bökte meg Truman a villogó gombot, mialatt fölemelte a kagylót. – Itt Truman.

Kimsey tábornok a Nemzetbiztonsági Tanács konferenciaterméből beszélt, körülötte ott ült az összes vezérkari főnök. A háttérben egy sor képernyő különböző tévécsatornák híradó-tudósításait mutatta. Az elnök széke gyanúsán üresen tátongott a tárgyalóasztalnál.

– Mindenütt észleltek becsapódásokat, Finnországtól Dél-Karolináig – harsogta a telefonba Kimsey. – Azt már tudjuk, hogy nem rakétatámadás, de akkor mi a fészkes fene?

– Meteor-eső – magyarázta Truman. – Ez tüntette el az űrrepülőgépet is.

– Az elnök úr hazafelé tart, a gépről hív, és választ követel. Szeretné tudni, hogy ezzel vége van-e az egész műsornak – közvetített Kimsey.

– A NASA tizenegyezer-hatszáz szakértője dolgozik a problémán. Amint kiderítettük, tudatjuk önökkel – felelte kissé indignáltan Truman; köszönés nélkül letette a kagylót, és visszafordult a hatalmas vezérlőteremben uralkodó riasztó káosz felé.

Dr. Ronald Quincey sietős léptekkel haladt a folyosón, és minden erejével azon volt, hogy az ölébe halmozott tenger sok dossziéból és papírból egyet se ejtsen le, mielőtt visszaér az asztalához.

– Quincey! – szólt ki neki az ajtóból egy munkatársa. – Valami Karl hív Sedonából. Azt mondja, egy üstökös-ügyi konferencián találkozottatok. Föl kéne venned.

Quincey egy percig türelmesen hallgatta Karl, aztán átadta a kagylót Trumannek. Ahogy Truman beszélt, a terem zajszintje hirtelen alaposan lezuhant.

– Nem, nem, nem... nyugodtan, lassan mondja el – szólt egy gyakorlott pszichiáter türelmével a telefonba Truman. – Fontosabb, hogy pontosan mondja el, mint hogy gyorsan – folytatta, noha persze egyszerre szerette volna mindkettőt. – Nem, nem, abszolút ön az első... Igen, igen... igen, mi is láttuk a híreket... Igen, kezdheti, van nálam ceruza. Hallgatom – és igyekezett, hogy fogai csikorgása ne hallatsszák el a vonal másik végére.

Miközben ő a kagylón csüngött, egy technikus odaintett neki:

– Az FBI bemérte a hívást.

Clark, aki egy másik készüléken hallgatta a beszélgetést, közvetített a körülötte állóknak:

– Látott valami robbanást az űrben... Egy homályos objektumot figyel vagy két hete... Ötmillió az egyhez, de lehet, hogy tényleg látott valamit a krapek.

– Karl – duruzsolta legkedvesebb hangján a telefonba Truman –, maradjon ott, ahol van, legyen szíves. Odaküldünk valakit magáért. Könnyen lehet, hogy jelentéktelen dologról van szó, de egyelőre számítok a titoktartására. Amit most elmondott, tartsa meg

magának, jó? Szigorúan titkos információ, érti?

– Hogyne, uram – nyugtatta meg a nyolcvanéves férfi. – Tudom én, mit jelent az, a haditengerészettől mentem nyugdíjba. Bennem megbízhatnak. Csak még egyvalamit, uram. Ugye, aki fölfedezi, azé a névadás joga?

– Így van – helyeselt Truman, és csak ujjai ideges kopogása árulta el, hogy elege van az öregből, és szeretne már intézkedni.

– Akkor szeretném Dottie-nak keresztelni a feleségem után – vágta ki Karl.

– Ó, ez nagyon kedves dolog – Truman égnek emelte a szemét, és türelmetlenül toporgott.

– Aha! – Karl hangja diadalittasan csengett a hallgatóban. – Mert szörnyűséges boszorkány, a sírba visz, és nincs előle menekvés.

“Hmmm, elég találó névválasztás, ami azt illeti” – gondolta Truman, és nem tudott elnyomni magában egy keserű mosolyt, ahogy tányércsörömpölésre emlékeztető hangokat hallott, miközben már tette le a kagylót.

Clark abban a minutumban kiadta az utasítást:

– Telefon az őrfigyelőkhez. A Hubble fényképezze le azt a szektort, és azonnal küldjék át a képet!

Az Őrfigyelő Intézet két mérnöke – aki a Hubble űrtávcsövet és a teleszkóp képeit földolgozó számítógépet kezelte –, a műhold szuperlencséinek egyikét abba az irányba fordította, ahol Karl. felfedezettjének kellene tartózkodnia.

– Új info Houstonból. A koordináták: hét-egy-kettő per három-négy-öt. Gyorsan egy nagy fölbontású képet!

A Hubble által küldött fényképeket nagy, fölbontóképességű nyomtató jelenítette meg. Az egyik mérnök fölkapta a négy fotót, lesöpört néhány fölösleges tárgyat a vezérlőasztalról, hogy helyet csináljon, aztán egymás mellé illesztette a négy lapot. Ketten meredtek az így kialakult képre. A látvány hatása alatt egy pillanatig meg sem tudtak szólalni.

– A kurva hétszentsé... – szakadt ki végül az egyikükből.

AZ ŰRKÖZPONT VEZÉRLŐTERME

A monitorokon ultrahangos magzatkötőre emlékeztető színes képek sorakoztak. A szakértők persze a formátlan ködfoltnak tűnő alakzat minden apró csücskének, minden színárnyalatának a jelentését pontosan ismerték. A monitorok alatt sebesen lépkedő Truman egyszerre beszélt munkatársaihoz és az elnökhöz, aki különgépén már amerikai légtérben járt, és élő telefon- és számítógépes kapcsolatban állt Houstonnal.

– Ez a kép mutatja az objektumot 14 óra 47 perckor. Ez 15 óra 23 perckor. Ezen – pedig pontban 16 órakor látszik az objektum.

– Elég ebből az objektum-marhaságból, Dan – dörgött az elnök hangja. – Tessék nevén nevezni a dolgokat. Tehát: miről van szó?

– Egy aszteroidáról, uram – felelte fagyosan Truman.

– Itt van előttem egy laptop. Mekkora ez az aszteroida? – kérdezte sürgetően az elnök.

Egy mérnök készségesen adott információt:

– Az aszteroida... becsléseink szerint mintegy kilencvenhat és félmilliárd köbkilo...

Truman egyértelmű gesztusa azonban belefojtotta a szót.

– Körülbelül akkora, mint Texas, elnök úr.

– És hogyhogy eddig nem vettük észre, hogy közeledik? – az elnök hangja kemény volt.

– A költségvetésünk meglehetősen összezsugorodott, uram – vágott vissza Truman. – Hétszázezer dollárral nem túl messzire jut az ember. Az égboltnak körülbelül három százalékát vagyunk képesek figyelni, és megbocsásson uram, de az égbolt rohadt nagy ám.

Az elnök hallhatóan úgy döntött, hogy ezt elengedi a füle mellett, és igyekszik tárgyyszerű maradni:

– Mekkoraak voltak azok a meteoritok, amelyek reggel

becsapódtak?

– Ó, jelentéktelen kavicsok. Kosárlabda nagyságúak, dzsip-méretűek, meg hasonlók.

– El fog-e bennünket találni ez az “objektum”? – tette föl végre a mindenkiben ott motoszkáló súlyos kérdést az elnök.

– Ennek a megállapításán dolgozunk jelenleg is, mialatt önnel beszélek, elnök úr, és...

– Mekkora veszteséggel kell számolni, ha...

– Veszteség, uram? – Truman nagyot nyelt. – Totális. Az ilyet hívjuk univerzális mészárosnak. Az emberiség vége. Mindegy, hol csapódik be. Semmi nem élne túl, még a baktériumok sem.

– Jóságos ég! – sóhajtott az elnök. – Mit tudunk tenni?

– Ellenőrizzük a számításainkat, számba vesszük a fennmaradó lehetőségeket, és kiválasztjuk közülük a legmegfelelőbbet.

A terem végén kivágódott egy ajtó, és lihegve besietett a központ vezető matematikusa, Matthew Kalmar, kezében frissen kinyomtatott számítógépes adatokkal. Truman és minden munkatársa feszült figyelemmel meredt rá. Várták, hogy megszólaljon, bár elég volt ránézniük, hogy tudják: mondandója nem lesz kellemes.

Kalmar megköszöri a torkát, és elfúló hangon jelentette be:

– Tizennyolc napunk van.

Második fejezet

Harry S. Stamper leszúrt a fűbe egy teet, megcsókolta a golflabdát, aztán gondosan a kis indítópöcök kagylós tányérkájára helyezte. Gyönyörű reggel volt. Nem is lehetne szebben kezdeni a napot, mint egy jól megküldött lövéssel. Nagy türelemmel összpontosított a célra, és fölemelte az ütőt. Kifújta a levegőt, lazított a tartásán, aztán megsuhintotta: SSSJUPPP!

Telibe a célpontot.

PÁIJNNGGG!

A kemény fehér labda nagyot koppant a Greenpeace bárkájának

tatján, és azonnal fölébresztette a fedélzeten alvó környezetvédő aktivistákat.

– Jó reggelt, hétalvók! Hasatokra süt a nap! – kiáltott át Harry vígan.

Amazok fölpattantak, és dühösen kiabáltak a tengeri fúrótorony fedélzetén vigyorgó Harry felé, de kénytelenek voltak fedezékbe húzódni, amikor látták, hogy újabb muníciót helyez a "kilövőállásra". Furcsa volt ez a tenyérnyi kis zöldterület – a minigolfpálya – ezen a hatalmas fémépítményen, a lépcsők, csövek, vasállványok, tartályok és vasajtós kabinok tőszomszédságában. De hogy a környezetszennyezést a főnök is elítéli, az kiderült abból a feliratból, amely az egyik bádogtorony oldalán díszelgett: "Harry Stamper Olajtársaság. Dohányozni és káromkodni tilos".

Charles Chapple – más néven a "Veréb" – jelent meg Harry háta mögött, társa jóban-rosszban immár vagy húsz éve. Összeráncolt szemöldökkel nézte a rozzant szürke hajót a felkelő nap fényében.

– Túl közel jöttek, a franc essen beléjük. Legalább ötven méterrel hátrébb kéne menniük. Csak bajt csinálnak. Fölhívom Massey-t, emlékszel rá, az a régi tengerész haver. Ő majd szépen eltereli innen ezeket a kölyköket.

DINGGG!

Harry újabb labdája döngette meg a környezetvédők hajójának oldalát.

– Jó reggelt! Mi újság arrafelé? Tudom, hogy mi vagyunk itt a rosszfiúk, de hát ilyen az élet!

Aztán hátrafordult, és megkérdezte:

– Tényleg, Veréb, miért is utálnak ezek bennünket?

– Szerintük az olajfűrés bűn az emberiség és a természet ellen, és nekünk haladéktalanul és mindörökre abba kellene hagynunk, amit csinálunk.

– Aha – bólintott Harry, aztán újra átkiabált a naiv fiataloknak. – Tudjátok ti, mennyi dízelolajat pöfög el a rozzant bádogteknőtök egy óra alatt?

– Fölhívom azt a barátomat – erősködött Veréb, s közben Harry kezébe nyomott egy jelentést. – Annál szörnyűbb palit még

életedben nem láttál. A saját anyja befut a fáskamrába, ha meglátja. Majd ő rendesen szétcsap ezek között.

– Hagyd, ne bántsuk őket. A Greenpeace szereti a bálnákat, én is szeretem a bálnákat. Úgyhogy tökegyformán gondolkozunk. Csak azt utálok, amikor az útkereszteződésben parkolnak le.

Gyorsan átfutotta a papírokat.

– Mi ez a fúrás a Kettesen? – kérdezte megrökönyödve.

– Az este hatvan métert haladt.

– De én lezáratam a Kettest. Kinek mondhatok köszönetet ezért a remek teljesítményért? Ki mondta, hogy újra fúrjanak?

– Kettőt találhatsz, de szerintem elsőre sikerülni fog – mondta egyértelmű grimasz kíséretében Veréb.

Harry arca bíborvörösre változott, fogai összezsikordultak. Fölhördült, mint egy sebzett oroszlán, és a golfütőt hatalmas lendülettel behajította az óceánba.

– Harry! Az az én kedvenc ütőm volt – jajdult fel Veréb, de Harry akkor már hetedhét határon túl járt.

– A. J.! A. J.! – üvöltötte, miközben végigtrappolt a fúrótorony fedélzetén. – Hol vagy, te rohadék! Dugd elő a képedet, de rögtön!

Néhányan fölpillantottak egy kicsit a munkájukból, eltűnődtek, most éppen mi baja lehet Hánynék a fiúval, aztán tovább szerelgették békésen a csöveket. Nem először hallották, hogy a főnök a fiút "neveli".

Harry az iroda- és lakóhelyiségek felé trappolt. Az ajtó mellett egy Kőfaló becenévre hallgató geológus ült klottnadrágban, tornacipőben és bányászsisakkal a fején. Kezén kesztyű volt, s egy jókora halat szorongatott. Ahogy Harry elhúzott mellette, utánakiáltott:

– Hé, Harry! Ezt nézd meg, öreg! Huszonegy, kiló szintiszta tengeri finommechanika! Egy szem a táplálékláncban.

– Hol van A. J.?! – kérdezte Harry.

– Miért? – Kőfaló hirtelen elkomolyodott. – Csak nem értünk olajat? Hála Istennek! Akkor végeztünk itt?

De Harry már nem törődött vele.

– Ismersz, Harry – kiáltott még utána Kőfaló, a nagy hallal a

kezében. – Amikor már nekiállok horgászni, az jelzi, hogy lassan kezd elegem lenni a helyből. Hé, Harry, lassíts egy kicsit!

Kőfaló egyébként Harry legjobb geológusa volt. Beceneve eredetére már nemigen emlékezett senki. Egyesek szerint foglalkozására utalt, mások szerint arra, hogy nagy nőfaló volt – már amikor munkájától el tudott szabadulni. Volt aki azt állította, Kőfaló gyomra mindent elbír. Egy biztos: eredeti nevére jószerivel már maga sem emlékezett.

AZ ŰRKÖZPONT VEZÉRLŐTERME

Minden szempár Trumanre szegeződött, miközben a matematikus jelentését olvasta. A számok bizonyossága túl egyértelmű volt, az egész túlon túl valóságos.

Körbepillantott a teremben, remélvén, hogy amit belül érez, az nem sugárzik kifelé, nem ragad át másokra. Megpróbálta minden erejét összeszedve magára erőltetni szokásos pókerarcát, amely mögé általában még legközelebbi ismerősei sem láttak.

– Tehát elmondom, mi következik... – Nem kellett felemelnie a hangját, hogy a csendben a terem legtávolabbi sarkába is meghallják. – Kérem letenni elém az összes – az összes! – elképzelést, ami valaha fölmerült egy esetleges földközeli objektummal való összeütközés elkerülésére. Minden ötletet, minden kidolgozott programot, minden képtelen fantazmagóriát, minden szalvétára vagy gyufásdobozra firkáit skiccet.

Munkatársai átérezték a helyzet komolyságát, senki nem szólt közbe, senki nem próbált a szokásos módon viccelődni.

– Harminc éven keresztül folyton azt kérdezték, mire való a NASA – folytatta Truman.

– Most választ adunk erre a kérdésre.

Egy szemvillanással később lázas tevékenység indult meg a teremben. Mindenki úgy érezte, itt az idő, hogy számot adjon mindarról, amit tanult, hogy végre részletesen kidolgozza féltve

őrzött elképzeléseit, előhozakodjon a legbizarrabb javaslataival, és végül a többiekkel együtt diadalmasan megoldja a legnagyobb feladványt, amellyel az emberiség – és a Föld – valaha szembekerült.

Harmadik fejezet

– A. J.! A. J.! Hol vagy?!!! Harry Stamper egyetlen nagy ágyúgolyóvá olvasztotta minden dühét, és azzal beszakította az ajtót. Zömök teste szinte teljesen eltakarta a bejáratot, meg kellett erőltetnie a szemét, hogy lásson a félhomályban. Pedig Harrynek igazán éles szeme volt. Látott a sötétben, belelátott a lelkekbe és átlátott a trükkökön. Persze, tudhatta volna, hogy itt találja ezt a semmirekellőt. Még mindig ágyban, amikor mindenki más már rég talpon van.

– Gyönyörű. A fiatalúr ágyban hentereg. Fölkelni!

– Ööö... Jó reggelt! Kerestél? – tápáskodott lassan ülő helyzetbe álmos szemekkel a fiú. Zavartan, szendén pislogott, láthatóan mindent megtett, hogy olyan ártatlannak látsszék, mint a ma született bárány – kevés sikerrel. Egy mosópor-reklámban több őszinteség van, mint A. J. ezen produkciójában volt.

– Ó, igen. Kerestelek – mondta farkasmosollyal Harry, és A. J. pontosan tudta, hogy nem sok jót várhat.

– Ööö... be vagy rágva, látom, de... ööö jobb, ha nem húzod föl nagyon magad.

– Nem. Tudod, milyen, amikor be vagyok rágva. Neeem, bőven túl vagyok azon. Ne tettesd magad. Tudtad, hogy lezártam a Kettest!

Harry hangja felért egy halálos ítélettel. A bénult A. J.-nek másodpercekbe telt, amíg megértette, hogy az utolsó pillanatban aláírták a kegyelmi kérvényét.

– Ja, hogy az...? Igen, hallottam.

– Hallottad?!!! Jól figyelj rám, kölyök! Egy napon, ha felnőttél, ha lesz egy saját olajvállalatod, és a saját nyolcmillió dollárodat teszed

rá egy szerződésre, ha a saját seggedet tartod a tűzbe, akkor majd tehetsz bármit, ami csak megfordul abban a mogyorónyi agyadban. De amíg a fúrótornyon az áll, hogy Harry Stamper Olajtársaság, addig nincs olyan, hogy nem engedelmeskedsz az utasításaimnak. Világos?

– Ó persze, világos – mondta A. J., csodálatosképp vígan, ahhoz képest, hogy épp most

– kapott egy alapos fejmosást. – Várj, mindjárt fölöltözöm, és átjövök az irodába.

Azzal nyakig húzta a takarót. De mégis inkább kipattant az ágyból, amikor Harry fenyegetően közelebb lépett.

– Öt szó! Öt szót akarok hallani, de azonnal!

A. J. nem érezte túl kellemesen magát egy szál gyűrött bokszer-alsóban, haragra gerjedt főnökével szemközt, de tudta, mit kell tennie, hogy hamarabb szabadulhasson.

– Bocsánatot kérek... Harry? Nem, ez csak három.

Magában próbálkozott, homlokát ráncolva erőlködött, közben ujjain számolta a szavakat. Harry készséggel sietett a segítségére:

– Na figyelj. Úgy kezdődik, hogy... soha többet...

– Soha többet nem teszek ilyet – vágta ki megkönnyebbülten a fiú, és még hozzátette: – Tiszta hülye vagyok. Nem is tudom, mi ütött belém, Harry. Tényleg bocsánatot kérek.

– Mi?

– Mondom, teljesen elfogadhatatlan, ahogy viselkedtem. Nem fordul többet elő – bólogatott buzgón.

Harry szeme összeszűkülte. Itt valami bűzlik. Ez az A. J. fiú mintha egy kicsit túl készséges volna.

– Mit simliskedsz?

– Mit simliskedem? Eltoltam, oké. De már bocsánatot kértem. Most kértem bocsánatot.

– Hány éve dolgozol nekem, A. J.?

– Öt éve, Harry. Te hoztál be a vállalathoz, és öt fantasztikus évet töltöttem már itt.

– Öt éve, így van. És még egyetlenegyszer, soha semmiért nem "kértél ilyen gyorsan bocsánatot. Itt valami simli van, és én ki fogom

deríteni, mi az.

A. J. szinte észrevehetetlen lépést tett, hogy eltakarja az ágy mellett álló szék támláját, és ez lett a veszte. Harry szemét ugyanis – mint tudjuk – lehetetlen volt megtéveszteni. Lazán félretolta a fiút, és nem kis meglepetésére ízléses melltartót látott meg a székre dobva.

– Nofene!

– Meg tudom magyarázni – hebegte most már nagyon idegesen A. J.

– Megmagyarázni? Nem kell. Kíváncsivá tettél.

Három idegtépően lassú lépéssel megtette a fennmaradó távolságot az ágyig, s mielőtt fölemelte volna a takarót, kedvenc ifjúsági regénye egyik szereplője, bizonyos Droll néni halhatatlan mondókáját dudorászta.

– Kit rejteget a bozót? Gyáva szívű habozót?

Hüvelyk- és mutatóujja közé csippentette a takaró szélét, és kegyetlen eleganciával lebbentette föl a leplet a titokról. Elkerekedett a szeme, és azonnal visszaengedte a takarót.

– Grace?

– 'Reggelt, Harry! – szólalt meg az ágyból egy gesztenyebarna hajú huszonhárom éves szépség.

– Kértelek már néhányszor, hogy apának szólíts – mondta Harry bíborszínűre vált fejjel.

– Bocs, Harry.

– Kelj föl, és húzz magadra valami ruhát – mondta a szomorú apa, majd a csábítóhoz fordult. – Te pedig itt maradsz! Mindjárt visszajövök.

Amint Harry kilépett az ajtón, A. J. átvette magát az ablakpárkányon, és futni kezdett a fúrótorony felső hídján. Harry ezenközben a szomszéd kabinban a puskáját töltötte csőre, és jó adag muníciót tömött a zsebébe. Veréb ott lábatlankodott körülötte.

– Főnök, emlékszel, mit ígértél az apjának. Azt kérte, hogy vigyázz A. J.-re. Szerinted így gondolta? Különbösen sem hiszem, hogy ki akarnád nyírni a legjobb emberedet.

– Nem nyírom ki, csak a lábát lövöm el. Attól még tud dolgozni.

Frank is végigdolgozta az egész életét úgy, hogy hiányzott a fél keze.

– Frank eleve kutyaütő volt. Neki egy kéz ide vagy oda már nem számított.

Harry nem óhajtotta tovább folytatni ezt a terméketlen vitát, faképnél hagyta a másikat.

– Köss békét Istennel, A. J.! – süvöltött, miközben elszáguldott pár elképedt beosztottja mellett.

– Tedd el azt a puskát, főnök. – Harry egyik legrégebbi harcostársa, aki nem véletlenül kapta a Nagymedve becenevet, megpróbálta hatalmas testével elállni az utat, de amikor a fegyver csöve ráirányult, jobbnak látta félreállni.

– Nem kell neked mindenbe beleavatkoznod, Medve – haladt el mellette Harry.

A. J. majomügyességgel mászott a csövek, vezetékek, rácsok, kábelek és egyéb rejtélyes szerkezetek között. BENG! Az első golyó a vaslépcsőn olvadt szürke ólomzacskóvá.

– Várj, Harry, várj! – kiáltotta A. J. – Érthető, hogy ideges vagy egy kicsit, de mindent megmagyarázok... Várj, hé, Harry, várj egy kicsit!

De Harry nem volt az a kifejezetten várakozós típus. BUMM! A. J. kezdett komolyan beijedni. Szaladt, hátra se nézett. Mögötte futott Grace, egy szál lepedőben,

– Nehogy azt hidd, hogy vicces vagy, Harry! – kiabált le dühösen apjának a lány. – Hagyd abba ezt a hülyeséget!

– Menj, és vegyél magadra valamit! – szólt vissza Harry, miközben megpróbálta a célkeresztet a hegyi zergét megszügyenítő ügyességgel szökellő A. J.-re irányítani.

– Nem parancsolgathatsz nekem életem végéig, te is tudod! – kiáltotta dacosan a lány.

– Tudom. Fölöltözni! Azonnal!

Harry újra célba vette a fiút, és közben arra gondolt, hogy ez valami rémálom. Nem lehet igaz, nem. Létezik, hogy tényleg le akarja lőni ezt a fiút, akit ő hozott ki a fiatalok börtönéből, ő nevelt föl, ő tanított meg a munka minden fogására. Nem, ez

képtelenség. De ebben a pillanatban újra maga előtt látta egyetlen szeme fényét ennek az útonállónak az ágyában. Jogos felindulás. Minden normális esküdszék fölmentené. "Dögöljön meg!" – gondolta, és célzott.

– Ugyanaz a szemét kis strici vagy, akit kivakartam a szarból, csak közben kétszer annyi idős lettél!

– Harry! Harry! Mindent megmagyarázok.

– Figyelek!

– Beszéljünk értelmesen, mint férfi a férfival.

– Oké. Lejárt a gondolkodási idő. Kérjük a helyes választ!

– Szeretem Grace-t! Szeretem a lányodat!

– Sajnos a választ nem fogadhatjuk el! DENNGG!

Harry túl közel célozhatott, A. J. pedig valószínűleg a várhatónál gyorsabban ugrott odébb, és most odakapott a lábához.

– Segítség! Segítség! Meglőtt! Állítsátok le! – sivította.

Ugyanekkor Grace is nagyot sikított:

– A. J.Ü! Eltalált? Harry! Teljesen meghülyültél? Tényleg meglőtted???!!! – azzal odarohant a sebesülthöz.

– Egy frászt! A golyó a közelébe se ment, legfeljebb valami lepatant szilánk horzsolta – füstölgött Harry.

Ebben szerencsére igaza volt. Inkább csak az ijedség csapott A. J.-be. Grace áthajolt a korláton.

– Abbahagynád végre? Senki sem találja viccesnek, amit itt művelsz! – kiáltott le az apjának. – Te meg ne nyafogj! – szólt hátra, amikor látta, hogy A. J. sérülése szóra sem érdemes.

De Harry csak nem tudott lehiggadni, és újra célzásra emelte a puskát. A jelzőkürt hangja azonban félúton megállította a mozdulatot.

– Puccparádéba, fiúk, lányok! – kiáltotta Köfaló, még mindig a szerencsétlen halat lóbálva a kezében. – Látogatók érkeztek.

Mindenki egyszerre nézett föl, és látta meg a jókora sárga helikoptert, amely a part irányából közeledett. Harry leeresztette a puskát. Első az üzlet, a családi viszályt utána is lesz idő rendezni. Egyetlen vezényszó nélkül pattant mindenki a helyére, a talpig lepedőbe burkolt Grace szempillantás alatt eltűnt a fülkéjében.

Az űrközpont tanácstermében a nagy tárgyalóasztal roskadásig megtelt könyvekkel, tervrajzokkal, demonstrációs táblákkal, makettekkel, frissen előbányászott, valaha félkész állapotban félretett tervekkel. Mindnek volt egy közös vonása. A tervek, elképzelések elméleti elgondolásokra épültek, arra a valószínűtlen esetre, ha... Csakhogy ez a "valószínűtlen eset" most maga volt a valóság. Egy fiatal tervelőkészítő kapkodva-dadogva próbálta megfogalmazni mondandóját:

– Ahhhmm, mmm-még hhe-hetvennégyben született az a tttt-terv, hogy egy mmm-meteor, vvv-vagyis hát ellen bbbe-bevethetnénk egy lö-lö-lézerágyút, ess...

– Ésakkorálézerrelúgyföllehetnehevíteniazaszteroidát, hogyattólelégneaz-űrben – fejezte be egy szuszra türelmetlen kollégája és egyben az ötlet társszerzője.

– Ez olyan, mintha légpuskával próbálnánk megállítani egy japán szuperexpresszt – legyintett Truman. – Te mit. hoztál, Alexander?

– Mi volna, ha elektromágneses pajzsot gerjesztenénk a Föld köré, ami nem engedi át a barátunkat?

– Jó ötlet. Hogy óhajtod megvalósítani két hét alatt? – fintorgott Truman.

Kicsit kezdett már elege lenni ebből a sok okostojásból, aki nem fogja föl, hogy milyen közel van a pillanat, amikor már egyáltalán nem lesz jelentősége, kinek hány doktorátusa volt, amíg létezett a Föld nevű bolygó.

– Nézzük a következőt. Waisler? Waisler büszkén csomagolta elő kis makettjét.

– Azt gondoltuk ki, hogy fölküldhetnénk rá egy Tiajót, és az egy speciális fóliából készült hatalmas napvitorlát terjesztene ki így. Akkor ez a napszeleket fölfogva finoman módosítaná az aszteroida útvonalát, méghozzá úgy, hogy valószínűsíthetően épp akkor, amikor egy bizonyos űrszektor elhagyván...

– Köszönöm, nagyon kreatív elgondolás – vágott közbe Truman.

– Nem tetszik?

– Mire végighallgatjuk, már rég nem leszünk sehol. Mi van még? Tessék valamivel realisabban gondolkozni! Szeretném, ha mindenki

fölfogná, hogy a felesleges szövegelés olyan luxus, amit nem engedhetünk meg magunknak – mondta, miközben fölpillantott a monitorok fölötti digitális időjelzőre, amely a másodperc ezredrészéig mutatta a hátralévő időt: 431:15:18:014. – Negyvenöt perc híján tizennyolc napunk van az ütközésig.

A fúrótorony teljes legénysége igyekezett rendkívül professzionális, ugyanakkor friss, üde és gondtalan munkásembernek látszani. Fegyelmezetten egymás mellé sorakozva várták a helikopterből előkaszálódó sötét öltönyös hongkongi üzletembereket. A. J. villámgyorsan magára rántott egy nadrágot és egy trikót, és idegesen toporogva állt be Nagymedve mellé. Amikor Grace megjelent az irodák felől, mindenki elámult, hogyan sikerülhetett ilyen boszorkányos gyorsasággal kosztümöt, körömcipőt húznia, és még a haját is kifogástalan kontyba tűzni – sőt mintha még a sminkje is teljesen rendben lett volna. “Hiába, csoda ez a lány – gondolták –, kár, hogy csak az apja nem látja.” Ez az apa most lánya nyomában loholt, hogy végre tisztázza a tisztázandókat.

– Tudtommal én vagyok az apád, ez csak számít valamit, nem?

– Hát nem sokat – szólta hátra a válla fölött Grace.

– Mióta, ha szabad érdeklődnöm?

– Kábé tízéves korom óta. Azóta, amióta öregebb vagyok nálad...

Rendben van, hogy éretlen vagy, hogy ezt a kóros gyerekeséget már sose fogod kinőni, Harry...

– Apa. Légy szíves, szólíts Apának...

– ...De én nem vagyok hajlandó úgy végezni, ahogy te. Magányosan, társ nélkül, úgy, hogy a munkán kívül ne érdekeljen semmi...

– Mi az, hogy partner nélkül? – kezdte Harry megbántva. – Nagymedve tíz éve van velem, Veréb majdnem húsz.

– A. J.-t én választottam magamnak, Harry. Én. És szeretném, ha tiszteletben tartanád a döntésemet.

– Választottad? Ő az egyetlen férfi a korosztályodban. Ezt én nem választásnak nevezném, hanem választékhálynak.

Grace megállt, és szembefordult az apjával. A hongkongiak már a leszállófedélzeten voltak, nemsokára velük kell foglalkozni, de ezt azért nem hagyhatja annyiban, gondolta.

– Oké, ha olyan nagy szakértő vagy szerelmi ügyekben – mondta érezhető szarkazmussal a hangjában –, megmondanád, hol is van most az anyám?

– Ne kezd ezt!

– Ja persze. – Grace most úgy tett, mintha lassan derengene, hogy is esett a dolog, s közben tudta, hogy mély sebet szakít föl apja lelkében. – Persze, most jut eszembe, hogy elfelejtette meghagyni az új címét, amikor tizenöt éve lelépett.

– Grace! – szólt közbe Veréb aggodalommal a hangjában. – Szerintem ez nem fair.

A lány azonban már nem tudott visszakozni, vitte a lendület, elragadta a hév.

– Ó, persze, ő aztán igazán remek választás volt. Gratulálok. Tényleg nagyon értesz a szerelmi ügyekhez.

– Hé, hé, hé! Az anyádról beszélsz – rázta meg a fejét Harry, láthatóan sebzetten.

– Mit akarsz tőlem, Harry? Nem lehetek egész életemben az a helyes göndör hajú kislány, aki a papa ölében ücsörög...

– Rendben. Lehet, hogy apának megbuktam, de még mindig a főnököd vagyok. Szépen beszáltsz az egyik csónakba, és hétfő reggel már a városi irodában kezdesz...

– Tényleg? Akkor kilépek.

Harry megcsóválta a fejét. Nagyon elkényeztette ezt a lányt. Hagyta, hogy a maga útját járja. Itt az idő, hogy megmutassa neki, ki a főnök. Neki is pont ugyanúgy be kell tartania az utasításokat, mint bárkinek.

– Márpedig nem lépsz ki – mondta ellentmondást nem tűrő hangon. – És nem fogsz nekem elkezdni A. J.-vel járni. Ezt a beszélgetést pedig ezennel befejeztük.

Harry nem értette, min nevet akkorát a lány, de nem volt ideje

megkérdezni, mert odaértek a hongkongiak, és Grace széles mosollyal feléjük fordult. Az elegáns üzletemberek igen nagyra értékelték, hogy ez a szép fiatal nő idegen akcentus nélkül, kifogástalan kantoni nyelvjárásban köszönti őket. Ebből persze Harry egy kukkot sem értett, csak megpróbált viszonylag értelmes képpel bólogatni a lánya válla fölött. Válaszul "amerikaiasan" föltartott hüvelykujjai üdvözölték az üzleti partnerek. Grace csak egy pillanatra fordult meg, hogy apjával szembenézzen:

– Több mint öt hónapja járok A. J.-vel!

Harry nagyon örült, hogy a hongkongi urak nem értették azokat a jelzőket, amelyek a hír hallatán kiszaladtak a száján. Titokban mély hálát érzett most a bábeli torony egykori renitenskedő építőinek, akiknek köszönhetően ma annyi nyelv létezik a világon. Grace lendületes léptekkel elkezdte körbevezetni a látogatókat, Harry pedig a nyomukba eredt.

– Előfordult-e valaha életedben, hogy bármiben megakadályoztalak? Erre válaszolj nekem!

Grace két kínai mondat között mintegy mellékesen vetette oda:

– Nem, ha azt leszámítjuk, hogy nem volt saját életem. Tudod, én mostanában hallottam csak – rámosolygott a hongkongi urakra –, hogy állítólag nem minden gyerek fordul meg tizennyolc ország partjainál kilencéves korára. Te tudtad ezt?

– Ettől lettél ilyen nagyvilági nő – vágott vissza Harry. – Nagyon szívesen. Öt nyelvet beszélsz, csakis nekem köszönhetően. Talán illenék annyit mondanod, hogy merci, vagy grazié, nem gondolod?

– Továbbá a legtöbb lány, amikor először kell szőrtelenítenie a lábát, nem egy Nagymedve névre hallgató százötven kilós férfitől kér kölcsön borotvapengét. Amikor először jött meg a vérzésem, tudod, mi történt? Kőfaló vitt be Tajpeibe tampont venni, és ő mutatta meg, hogyan kell használni.

Harry villámló szemekkel fordult Kőfaló felé. Az idegesen nevetve mentegetőzött:

– Csak elmondtam neki, Harry, nem mutattam meg.

A hongkongi üzletemberek, akik hálát adtak az égnek, hogy ilyen remek szakemberek munkájába fektették a pénzüket, most

boldogan mosolyogtak, mert láthatták, hogy ezek a jó hírű profik még egy ilyen protokoll-látogatástól sem zavartatják magukat, és szüntelen szakmai megbeszélést tartanak.

– Titánium fúrófejekkel és tömítőgyűrűkkel játszottam, amikor más lányok babáztak – ömlött a szó megállíthatatlanul a lányból. – Azt, hogy nem a gólya hozza a babát, Max tetoválásaiból tanultam meg. Ruhát pedig egy Rinocérosz Ricky nevű technikusod temetésén viseltem először. A tizenharmadik születésnapomat egy managai bordélyban ünnepeltem, Verébbel, Maxszel és tizenegy Rosa névre hallgató kurvával.

– Ó, Rosa – emlékezett vissza Max. – Bizony, így hívták mindet.

– Világcsavargó vagányok között nőttem föl, Harry – folytatta Grace. – Méghozzá a te jóvoltadból. És most csodálkozol, ha az egyikbe beleesem?

Harry megsemmisülten nézett vissza rá.

Grace ismét megfordult, kezét csípőjére téve, kemény hangon adta meg a kegyelemdőfést.

– Fölnöttem, Harry. Lehet, hogy nem figyeltél oda, lehet, hogy elmulasztottad a pillanatot, lehet, hogy direkt behunyta a szemed, de vedd tudomásul végre, hogy nem játszom már titánium fúrófejekkel.

Amikor Harry nagy nehezen összeszedte magát, és válaszra nyitotta a száját, hirtelen valami egész másra kellett figyelnie. DRÖM... DROMDROM... Megremegtek a csövek köröskörül. Gyorsan rápillantott a nyomásmérőre. A mutató a maximumra ugrott, kicsit visszaesett, aztán úgy kilendült, hogy majd kiverte az üveget, végül teljesen beleragadt a piros tartományba. Harry azonnal rohanni kezdett. A. J. diadalmas vigyorral szaladt utána.

– Fogadjunk, hogy ez a Kettes! – üvöltött Harry.

– Ugye? – kezdte büszkén A. J. – Sikerült. Most akkor mázlim van, vagy csak zseniális vagyok?

– Gázmezőt értünk, seggfej! Nem viccből zárattam le a Kettést. Tökig nyitva van a kieresztő szelep!

Odaugrott az egyik tekerőhöz, aztán hátrakiáltott Grace-nek:

– Vidd innen őket! Gyorsan tereld hátrébb őket!

SSHÚÚÚÚFFFFÜÜ Olaj, acélcsövek, iszap szállt az égnek – mint valami furcsa vulkánkitörés. Harry üvöltve osztogatta a parancsokat.

– Veréb! A síktárcsához! Nagymedve, Max, visszanyomni az illesztőt! Gyorsan!

A. J. Harry nyomában loholt. Grace eközben próbálta odébbtessékelni a hongkongi üzletembereket. De ekkor...

FFHHHEMMMMMMM! Az olaj utat talált a kieresztő szelepen át, és fekete szökőkútként tört föl a fedélzetten; Veréb és kis csapata pedig nekifeszült a kábeleknek és tekerőknek, hogy elfojtsa a kitörést. Kétségtelenül látványos előadást produkáltak az illusztris vendégeknek. Harry volt ebben is a legtehetségesebb. Letörölt az arcáról egy adag fekete lét, és a tőle telhető legbájosabban vigyorgott rájuk.

– Csak egy kis biztonsági ellenőrzés, uraim. Riadógyakorlat. Az ember sosem lehet elég fölkészült.

Houstonban ugyanakkor élesebb már nem is lehetett volna a riadókészültség. Most nincs idő fáradtnak lenni, gondolta Truman, amikor beült egy újabb tanácskozásra, amelyen ezúttal Kimsey tábornok is jelen volt.

– Tekintettel az aszteroida közelségére, és arra, hogy gyakorlatilag nulla a felkészülési idő, korábbi terveink egyike sem jelent megoldást a problémára – kezdte homlokát és halántékát masszírozva.;

– Miért nem küldünk föl vagy százötven nukleáris töltetet és robbantjuk szét azt a meteort? – érdeklődött Kimsey.

– A kérdés jó – szólalt meg egy szemüveges fiatalember az asztal másik oldalán –, de az ötlet rossz.

– Azt hiszem, nem magát kérdeztem – meresztette tágra a szemét a tábornok.

– Ő Doktor Ronald Quincey, a kutatási részlegünk feje – magyarázta Truman zavartan, hisz réges-rég be kellett volna

mutatnia őket egymásnak. – A legokosabb ember a földkerekségen. Talán érdemes hallgatnia rá, tábornok úr.

Quincey kissé előrehajolt, és türelmesen, minden nagyképűség nélkül magyarázni kezdett.

– Figyelembe kell vennünk a célpont természetét, tábornok úr. Ha megvizsgáljuk az összetételét, a méretét és a haladási sebességét, akkor könnyen belátható, hogy akárhány atompukkancsot hozzávághatunk, csak röhög a markába és zavartalanul folytatja az útját.

– Nem árt, ha tudják, uraim – kezdte a fontos ember modorában a tábornok –, hogy az elnök úr tudományos tanácsadói szerint egy nukleáris robbanás módosíthatná az aszteroida pályáját.

– Ismerem azokat a tanácsadókat – replikázott Quincey. – Együtt jártunk egyetemre. Biztos vagyok benne, hogy a jelenlegi helyzetben nem arra kellene hallgatni, aki megbukott asztrofizikából. Az elnök úr tanácsadói tévednek.

– Mi van, ha maga téved?

– Nem tévedek – felelte a legnagyobb lelki nyugalommal Quincey, hogy ehhez már nem volt mit hozzátenni.

– Ha kívülről kap találatot, azzal nem sokra megyünk – vitte tovább a fonalat Truman.

– Mit akar azzal mondani, hogy kívülről? – A tábornok fölényeskedő modorral próbálta leplezni fokozódó elbizonytalanodását. Láthatóan egyre jobban zavarta, hogy olyan témához kell hozzászólnia, amihez egyáltalán nem ért.

– Elmagyarázom – mondta Quincey. – Járt már a kínai negyedben, amikor beköszönt náluk az újév, és mindenütt petárdákat és pukkancsokat hajigálnak? Mindig adódik egy-két apróbb baleset abból, hogy nem dobják el időben azt a vacakot. Namármost. Ha egy ilyen petárda a delikvens nyitott tenyerében durran el, kicsit megégeti, és kész. De ha az összeszorított öklében... Hát, mondjuk úgy, hogy többet nem nyitogat ketchupos üveget.

– Azt akarja mondani, hogy belülről kellene fölrobbantanunk az aszteroidát? – kiáltott fel izgatottan Kimsey. – De hogyan?

– Lefúrunk benne – közölte Truman a legtermészetesebb hangon. – Bevetjük a világ legjobb mélyfúró mesterét.

A világ legjobb mélyfúró mestere ebben a pillanatban éppen egy súlyos probléma megoldásán dolgozott teljes erővel, és valószínűleg a legkisebb mértékben sem foglalkoztatta a Föld nevű bolygó vagy az emberiség sorsa. A fedélzeten zubogó-sistergő szökőkút mindent és mindenkit tetőtől talpig beborított a fekete aranyak is nevezett síkos lével. Az a bizonyos. "riadógyakorlat", amelyről Harry az imént beszélt, az avatatlan szemlélő szemében elég élesnek tűnhetett. Csövek röpködtek mindenfelé, amikor Harry a kieresztő szelep nagy elzárókereke felé rohant – már amennyire a síkos fedélzeten és az olajtól iszamós lépcsőkön rohanni lehetett.

Végül odakúszott a zárócsaphoz, de meg sem tudta moccantani. Túl nagy volt az ellenállás és túl síkos a vas – ráadásul Harry nem túl sokat látott a szemébe csorgó olajtól. Közben Veréb, Max, Kőfaló és a többiek minden erejüket megfeszítve tették a dolgukat. Sisteregve égnek törő olaj, nyikorgó vasalkatrészek, feszült tekintetek, megfeszülő karizmok. Szelepek, zárócsapok, emelőkarok; szerszám, műszer és ember – szív, ész és erő – végül diadalmaskodott.

A. J. beállt Harry mellé, így együtt nagy nehezen meg tudták moccantani a kereket. Még egy kis fordulat, aztán még egy, és még egy már apadni látszott a szökőkút. Végül még egy hatalmas utolsó, közös erőfeszítés, és kész. Megvan. Kimerültén huppantak le a fekete tócsába. A. J. rámosolygott Harryre – körös körül minden éjfekete, ameddig a szem ellát, és akkor ennek az ufószerű fekete lénynek az arcnak nevezett felső részlegében nyílik egy rés, amelyen harminckét fehér fog villan elő.

– Te csak ne vigyorgj! – morogta Harry föltápászkodva, és kissé remegő térdekkel, csöppet csúszkálva elindult. De megdermedt, amikor meglátta, amint Grace előbújik néhány csatakos fekete emberkével: az öltönyük, az ingük, a nyakkendőjük – de még a kis

helikopterük is – merő fekete lucskok volt. Ajaj, gondolta Harry, nem lesz ennek jó vége. De a hongkongiakat csöppet sem zavarta hogy maguk is tetőtől talpig olajban fürödnek. Boldogan hadonásztak Harry felé, elismerően fölfelé böködve a hüvelykujjukkal.

– Harry, yes. Harry, oké.

Harry viszonzta a gesztust, aztán odafordult Verébhez, aki a híd tetején állt.

– Mindenki épségben van? Minden a helyén?

– Ahogy kell, Harry – szólta le a Veréb. – Stabilan nyolcszázon vagyunk.

Harry majdnem leharapta a nyelvét, amikor valaki váratlanul alaposan hátba vágta. Dühösen fordult hátra, és A. J.-vel találta szemben magát.

– Legközelebb, öreg, ha nyitva van egy szelep, szólhatnál nekem is, hogy...

BANG!

A. J. egy olajtócsában feküdt a fedélzeten, és nehezen fogta föl, hogy az a súlyos vastárgy, amely az arcába csapódott, Harry ökle volt. Grace fölsikoltott, és futólépésben indult a két férfi felé.

– De hiszen olajat értünk, Harry. Én csináltam – mondta hitetlenkedve A. J., miközben sajgó állat masszírozta.

– Az, hogy mázlid volt, még nem jelenti azt, hogy jó is vagy valamire – vágott vissza csikorgó fogakkal Harry. – És ha meghalt volna itt valaki, azt hogy viselné el a lelkiismereted? Ki vagy rúgva...

– ezt már jóval csendesebben mondta, elmenőben, és mintha az arcán csorgó olajpatakba egy csepp sós víz is keveredett volna. Pedig nem a tenger felől fújt a szél...

De A. J. nem tudta leállítani magát, mindenképpen diadalt akart aratni.

– Mázlim volt, de jó is vagyok. Sőt, zseniális.

Harrynek ez már sok volt. Visszalépett, megragadta a fiú csatakos gallérját, és alaposan megrázta.

– Igen? És most? Most is mázlid van? Vagy most csak zseniális vagy???

TRTTTTT-TRRRTTTTT-TRTTTTT.

Mindenki fölkapta a fejét a helikopter-rotorok hangjára. Harry hunyorogva nézett a reggeli napsütésbe, és meglepetten ráncolta a homlokát. Egy Tengeri Sas közeledett, a haditengerészet büszkesége. És nem egyszerűen csak erre járt, hanem le is szállt. Itt, az ő fúrótornyának a fedélzetén.

Harry olajba pácolt keménylegényei laza katonai alakzatot vettek föl a leszálló helikopterrel szemközt. A szürke gépmadárból hat természetes haditengerész szállt ki, majd egy rangjelzésekkel és kitüntetésekkel alaposan kidekorált úr. Megálltak szemközt az olajkülönítménnyel. Harry megcsóválta a fejét. Micsoda nap! És még kilenc óra sincs.

A houstoni konferenciaterem tölgyfa asztalán vaskos, nyitott dosszié feküdt Truman előtt.

– Minden csatornát kipróbáltunk. Több tucat helyről szereztünk be információt. Mindenütt ugyanaz az egy név merült föl. Tíz közül tíz alkalommal csak ő vállalt el olyan fúrást, amelyre senki más nem volt hajlandó. Tíz közül tízszer sikerrel járt. Harry Stamper a mi emberünk.

A tengeri fúrótorony frissen érkezett vendége – akit Harry admirálisnak tippelt – katonához méltón pattogósan szólalt meg:

– Hol találom Harry Stampert?

Harry kelletlenül lépett előre. Ez valami rossz tréfa lehet.

– Én vagyok az.

A főkatona néhány pocsolyát megkerülve odalépett Harryhez, és szelíden, de ellentmondást nem tűrő hangon így szólt.

– Beszélnem kell önnel. Négyszemközt

Harry bevezette az irodába, és közben megpróbálta elereszteni a füle mellett beosztottjai felhangon megeresztett kaján megjegyzéseit

– Mr. Stamper, Kelso admirális vagyok a Csendes-óceáni Flotta főparancsnoka. A Hadügyminisztérium küldött önért az Egyesült Államok elnökének személyes parancsára. Sürgős nemzetbiztonsági ügyről van szó. Haladéktalanul velem kell jönnie ezen a helikopteren. Kérdéseket nem tehet föl. Nyugtassa meg az embereit, hogy önszántából jön velem.

Harry oldalra billentette a fejét, összehúzott szemmel nézte ezt a furcsa, komoly képű embert, aki, meg kell adni, igen derekasan játszotta a szerepét.

– Fogadjunk, hogy a Bolond Willy találta ki ezt a heccet. Vallja be, hogy ő küldte ide magát.

– Nem ismerek semmiféle Bolond Willyt – mondta rezzenéstelen arccal az admirálisféle – Halálosan komolyan beszélek, uram.

Ez hatott. Nem amit mondott, hanem ahogyan mondta. Sasszemű Harry látta, hogy ez az ember nem viccel. Fogalma sem volt, mi lehet ez az egész, de hogy Kelso igazat mond, az biztos. Meglátta saját tükörképét a tiszt napszemüvegében. Szó, ami szó, tanácstalan arckifejezését érdekesen húzták alá a száradófelben lévő olajcsíkok. Egy másik olajmázás ábrázat tűnt föl az ajtóban, a Kőfalóé. A harcedzett férfiú most remegő szájjal suttogta:

– Esküszöm, egy szóval sem mondta az a lány, hogy még kiskorú.

– Nyugi, Kőfaló, nem érted jöttek – vetette oda Harry.

– Ja, bocs, már itt sem vagyok – könnyebbült meg Kőfaló, és valóban ott sem volt már.

Harry jó szokásához híven villámsebesen döntött. Az ajtóból látta, hogy Grace és A. J. nagyon belemerült a beszélgetésbe.

– Rendben. Elmegyek magával – közölte az admirálissal. – De van egy feltételem...

Grace és A. J., saját drámájával lévén elfoglalva, nemigen vette észre, hogy egy szabályos kis tengerészgyalogos különítmény indult meg feléjük.

– Szerintem egész tűrhetően zajlott – mondta A. J. – Ahhoz képest, hogy...

– Mihez képest? – vágott a szavába a lány, ugyanazzal az éllel, amellyel nem sokkal ezelőtt az apját sebezte meg. – Ahhoz képest, hogy levegőnek néz, és nem hajlandó fölfogni, mit mondok neki? Ahhoz képest, hogy azt képzei, a saját fia vagy? Figyelj, A. J., az ő agyában úgy él, hogy mi tilosban járunk...

– Mi is hibásak vagyunk, meg kellett volna mondanunk neki, ez az igazság.

– Most még a pártját fogod? – dühöngött Grace. – Az előbb ütött meg, és te...

Benne szakadt a szó, ahogy kettejük közé hirtelen tengerészgyalogos-fal emelkedett.

– Kisasszony. Be kell szállnia a helikopterbe. Nemzetbiztonsági érdek.

Grace alig kapott levegőt. Amikor magához tért a döbbenetből, azt válaszolta:

– Nemzetbiztonsági érdek? Miért pont én kellem maguknak?

A fiatalok értetlenül pillantottak egymásra, de ekkor két katona se szó, se beszéd A. J. hóna alá nyúlt, és a levegőbe emelve odébb helyezte. Grace még tiltakozásra sem nyithatta a száját, amikor a másik kettő őt kapta föl, mint egy tollpihét. Még mindig tetőtől talpig olajosan, de már a helikopter belsejéből, Harry kaján vigyorral figyelte, ahogy a két elitkatona a géphez "kíséri" a lányt.

– Veréb! – kiabálta túl a rotorok zaját Harry. – Te vagy a főnök. Mára küldd haza az embereket!

A hongkongi üzletemberek még mindig ott álltak a fedélzeten, mint az ázott pingvinek, és nem sokat értettek az egészből. De magukban eldöntötték, hogy kalandos élet lehet az olajfúróké. Harry tekintete elanyátlanodott vendégeire tévedt. Tudta, hogy nem hagyhatja itt őket egyetlen szó nélkül.

– Mr. Fong! – kiáltott oda. – Remekül áll önnek a fekete.

JOHNSON ŰRKÖZPONT

Három fekete limuzin fékezett le az űrközpont óriási, beton- és üvegfalú főépülete előtt. Az elsőből és az utolsóból tagbaszakadt FBI-ügynökök pattantak ki, kinyitották a középső kocsi ajtóit, és előzékenyen utat adtak egy némiképp bamba képet vágó zömök, középkorú férfinak, valamint a társaságában érkezett sötét hajú, törékeny, fiatal nőnek. Harry és Grace majd egynapos, előre nem tervezett föld körüli utazás után érkezett meg Houstonba. Mindenki rendkívül udvarias volt velük az úton, minden óhajukat teljesítették. Sőt az egyik átszálláskor egy katonai bázison még megfürödni és átöltözni is alkalmuk nyílt, így hát levetett ruhájukon maguk mögött hagyhatták a Csendes-óceán reménybeli legújabb olajlelőhelyének első ásványmintáit is. Egyszerűen mindenben a rendelkezésükre álltak furcsa meghívóik, csak egyben nem: senki nem volt hajlandó elárulni semmit arról, miért is cipelik őket körbe a világon.

Amikor az űrközpont főépülete előtt kiszálltak a katonai limuzinból, egy markáns arcú, őszülő hajú, kissé fáradt tekintetű civil lépett eléjük, kezét előrenyújtva.

– Mr. Stamper, Mrs. Stamper. Dan Truman vagyok, ennek az intézménynek az igazgatója. Nagyon köszönöm, hogy idefáradtak. Magam és minden munkatársam nevében kérem, bocsássonak meg, amiért...

– Állj! – szakította félbe Harry. – Nem akarok több bocsánatkérést hallani. Tizennyolc órája egyfolytában csak bocsánatot kérnek. Három helikopteren, egy repülőgép-anyahajón és két vadászrepülőn kértek eddig bocsánatot. Tizenkét időzónán át csak bocsánatkérés, úgyhogy az ég szerelmére, hagyjuk ezt, és nyögje már ki, hogy mit keresünk itt!

Egy pillanatig néma csönd volt, ahogy a két férfi – a maga területén mindkettő a legkiválóbb – farkasszemet nézett egymással, és kölcsönösen próbálta fölmérni a másikat. Aztán Truman

félreérthetetlen pillantást küldött Grace felé.

– Nincs semmi a világon, amit eltitkolnék a lányom elől – mondta erre Harry. – Úgyhogy két lehetőség van. Vagy most rögtön, egyenesen magától hallja, vagy a megbeszélésünk után, tőlem. Döntse el, melyik szimpatikusabb, nekem mindegy.

Truman bólintott, és bevezette őket az épületbe. Amikor beléptek a tanácsterembe, besötétített, és megkezdte a sebtében összeállított demonstrációt, amely segít majd megértetni a laikusokkal a probléma lényegét.

– ...Egy elkóborolt üstökös bele talált vágódni egy meteor-övezetbe, és ránk küldte a repeszeket – kezdte Truman. – A következő két és fél hétben ebben a csillagközi céllövöldében mi leszünk a célpont.

A képernyő az üstökös útjának, ütközésének és az aszteroidák módosult röppályájának számítógépes szimulációját mutatta.

– Még ha ez az aszteroida, amit itt látnak, vízbe csapódik, akkor sem menekül meg a szárazföld. Ha a Csendes-óceánt éri – és ez a legvalószínűbb – akkor egy pillanat alatt több millió hektoliter vizet forral föl, és bevágódik a tengerfenékbe. Óránként másfél ezer kilométeres sebességgel száguldó, négy kilométer magas szökőár mossa végig az egész kontinenst. Japán nyomtalanul eltűnik, Ausztrália mintha sosem lett volna. A Föld lakosságának a fele hamuvá ég a hőrobbanástól, a másik megfagy a nukleáris télben.

Halálos, néma csönd ült a szobán, amikor Truman újra meggyújtotta a villanyt. Grace megfogta apja kezét. Harry megszorította, és nem engedte el. Trumannek nem volt nehéz kitalálnia, mire gondolnak.

– Ez nem lehet igaz – szólalt meg végül Harry szárazon.

– Hihetetlen – suttogta Grace.

– A helyzet az – mondta Truman a helyzethez képest a lehető legközbömbösebb hangon –, hogy ennél igazabb már nem is lehetne.

Elhúzta az üvegfal előtti redőnyt, mire Grace és Harry szeme elé tárult a hangyabolyra emlékeztető vezérlőterem, ahol számtalan technikus végezte sietősen a dolgát.

– Megállíthatatlanul közeledik – folytatta –, óránként harmincötezer kilométeres sebességgel, egyenest felénk. És senki, sehol nem bújhat el előle.

Harry nagyot nyelt, közben sebesen kattogott az agya.

– Gyanítom, hogy nem mindenkit világosítanak föl ugyanígy.

– Senki nem tud róla – felelte azonnal Truman. – És ez így is marad. Mindössze kilenc olyan távcső van a földön, amellyel az elkövetkezendő tíz napban látni lehet az aszteroidát. Ebből nyolc az ellenőrzésünk alatt áll. Az elnök úr az összes információt szigorúan titkosnak nyilvánította. Ez volt az a nyomtatvány, amit alá kellett írniuk.

Átadott Harrynek egy kézikönyvet.

– Ez egy nyolcvanhétben készült tanulmány. Ha a mostanihoz hasonló hír nyilvánosságra kerülne, másnapra összeomlana a teljes társadalmi szervezettség, megszűnnének a szolgáltatások, működésképtelenné válna minden ország, rohamosan csökkenne a központi szervek tekintélye. Lázongás. Tömegméretű vallási hisztéria, öngyilkossági hullám, megfékezhetetlen bűnözési hullám – röviden, életre kelnének a Biblia legsötétebb lapjai.

Harry lassan kezdte fölfogni a fölfoghatatlant. Egy alapvető kérdésre azonban mind ez ideig nem kapott feleletet. Megcsóválta a fejét.

– Hatmilliárd ember él a Földön. És maguk engem hoznak ide. Miért?

Truman az első pillanattól várta ezt a kérdést, és tudta, milyen sok múlik azon, hogyan sikerül elővezetnie a választ.

– Jöjjenek velem, kérem – mondta. Elindultak egy hosszú folyosón, útközben csatlakozott hozzájuk Quincey és néhány fiatal katona. Truman már menet közben megkezdte a magyarázatot:

– Azért hívtuk ide, hogy betanítsa azt a csapatot, amelyet fölküldünk.

– Föl, hová?

– Az a terv, hogy leszállunk az aszteroida felszínén, fúrunk egy mély lyukat, leengedünk bele némi atomtöltetet, fölszállunk, és fölrobbantjuk. Csak egyelőre van egy kis problémánk a

berendezésekkel.

Odaértek egy bonyolult biztonsági rendszerrel őrzött páncélajtóhoz. Két fegyveres katona kinyitotta előttük a bejáratot, és beléptek egy nagy hangárba.

– A fúróegységet egy olyan Holdprogram részére fejlesztettük ki, amelyen három éve dolgozunk – vette át a szót Quincey. – Miután a közelmúltban vízre utaló nyomokat fedeztek föl a Holdon...

Quincey nem folytatta a mondatőt. Megérezte, hogy most jobb, ha csendben marad. Harryre rendkívül mély benyomást tett az elé táruló látvány. Truman és Quincey egymásra pillantott. Tudták, mitől képedt úgy el a világ legjobb fúrómestere, és azt is tudták, hogy minden a következő néhány perc fejleményein áll vagy bukik. Készenlétbe helyezték tehát minden diplomáciai érzéküket. Harry tátott szájjal bámulta a rengeteg technikust, szerelőt, mérnököt, akik egy csillogó-villogó nagy szerkentyű körül nyüzsögtek, ami csak kicsit hasonlított a régi korok holdjáróira. A szerkezet legfontosabb része egy nagy, robot vezérlésű fúrókar volt. Bonyolult jószágnak tűnt, millió kisebb-nagyobb szerelvénnel, elegánsan kigyózó teflon-vezetékekkel. Harry lassan járta körbe a csodafúrót. Nem hitt a szemének. Egyszerűen nem lehet, hogy amit itt lát a NASA egyik szerelőcsarnokában, az valóban itt legyen. Hogy itt legyen! Nem létezik.

– Öömm – kezdte Quincey kissé zavartan –, lehet, hogy a fúrót majd ismerősnek találja...

– Hogy a fenébe ne! – fordult felé Harry dühösen, majd indulatát lefojtva nyugodtabban, de nem kis iróniával folytatta. – Elég nehéz nem fölismerni valamit, aminek a tervei fölött öt évet görnyedt az ember.

Amit maga előtt látott, nem más volt ugyanis, mint az ő fúrója. A saját gépe – a legutolsó csavarig –, a saját verejtékéből, könnyeiből és álmaiból felépített mű. Csakhogy nem papíron, hanem teljes fizikai valóságában, a NASA mérnökei és technikusai által életre keltve. Úgy érezte magát, mint az, aki a szerelmét mással találja az ágyban.

– Nos hát – folytatta Quincey, remélvén, hogy lyukat beszélhet

Harry hasába, és a legkellemetlenebb kérdést elkerülhetik –, azt terveztük, hogy ezt a berendezést fölküldjük a Holdra, és...

– Várjunk csak egy pillanatig – némította el Harry. – Maguknak kulcsuk van a Szabadalmi Hivatal páncélszekrényeireihez?!

– Lényegében igen – vont a vállát Truman.

– Szóval azért rángattak bele ebbe az egész ügybe – üvöltött Harry, és most már egyáltalán nem is próbálta türtőztetni magát –, mert ellopták a tervemet? És ha már itt tartunk, elég szarul is rakták össze.

– A világűrben nem érvényesek a szabadalmi törvények – kotyogott közbe Quincey, de Truman dühösen leintette.

– Hallgass, Quincey. Itt most nem az a kérdés, hogy a kedvenc masinád a Holdra vagy a Marsra utazik-e. Most ennek a gépnek kell megmentenie az egész planétát, úgyhogy jobb, ha a lehető leggyorsabban kiderítjük, mitől nem megy. Lát valami problémát? – fordult vissza Harryhez. – Azt mondja, hogy nem végeztünk elég jó munkát?

– Nem, én ezt egy szóval sem mondtam. Én azt mondtam, hogy szar munkát végeztek. Először is, az egész visszafolyató rendszer teljesen rossz. Fogadjunk, hogy kihajítottak pár kereket, mert fogalmuk sem volt róla, hogy mire való. Nyertem?

– Háát, igen – hebegte csodálkozva Quincey.

– Persze. Az egész ékszíj-sorozat tök működésképtelen lett, ezt nem fedezte föl, Doktor Agy? És ez a kábel? Ez itt előbb-utóbb szorulni fog. És ez itt milyen anyag? Alumínium?

– Kerámia-titánium – vágta rá Quincey.

– Zseniális, gratulálok – bólogatott Harry. – Ha máskor ellopnak egy tervet, nem árt mellé elolvasni az anyagfelsorolást is. Mit csinál a kerámia, ha akad a fűrő?

– Mi történik – magyarázta apja kérdését Grace –, ha az alkatrész hajlani kezdene, de semmi rugalmassága nincs?

– Ki kezeli ezt a gépet? – kérdezte Harry. Truman odaintett a terem másik végében ácsorgó csoportnak, mire megindult feléjük nyolc egyforma overallba öltözött fiatal munkás.

– Hát ez meg mi? – képedt el Harry. Ha nem lett volna olyan

dühös, most biztos nagyot nevetett volna. – Kik ezek a kiscserkészek?

– Nyolc hónapja képezzük őket – közölte Quincey fölényes hangon.

– Nyolc hónapja? – Harry elmosolyodott, két napja először. – Nyolc teljes hónapja? Ejha!

– Arra kérjük, hogy igazítsa ki a berendezés hibáit, és képezze ki a csapatot – mondta Truman komolyan.

– Csapatot? – kérdezett vissza hitetlenkedve Harry. – Csapatot? Na jó, nézzük. Egy kis teszt, népszerű tévévetélkedőink modorában, uraim – fordult a "csapat" felé. – Száz méter mélyen gázmezőt ér a fúró. A koronaegység lefagy, az egész hóbelevanc remeg a nyomástói, a blokktonga visszacsap és a kieresztő szelep lengőkarja ebben a pillanatban tört el a fúrómester kezében. Minek kell azonnal utánanézni?

A "csapat" tagjai tanácstalanul pislogtak egymásra.

– Oké, emberek, öt másodperc... Gyorsan! – kiáltotta Harry. – Visszahúzzák a csövet, lassítanak, fölgyorsítanak, vagy keresztet vetnek és futni kezdenek? Na?

Amazok csak kukán nézték Harryt, aki vigyorogva számolt rájuk.

– Három, kettő, egy... Lejárt az idő. A fúrótorony fölrobbant. Mindannyian meghaltunk. Köszönöm, uraim.

A csöndben még a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani, ha nem lett volna eleve képtelenség, hogy a NASA szigorú biztonsági rendszerén át bejusson egy légy az épületbe. Mindenki Harryre nézett, aztán Trumanre.

– Nézzék! – kezdte Harry. – Én harmadik generációs mélyfúró vagyok. Az első fizetésem tizenkét éves koromban kaptam meg. Harminckét évembe telt... harminckét éven át minden áldott nap, minden pillanatban azzal foglalkoztam, amit ma is csinálok... ennyi időmbe telt, hogy megszerezsem azt a tudást, amiért engem választottak. És még mindig tanulok. Még mindig, ha egy lepusztult, félkezű részeg a söntéspultnál azt motyogja, hogy látott valahol egy gépet, amit meg kéne nézнем, akkor én annak utánanézek. Lehet, hogy maguknak nem úgy tűnik, de a földre lyukat fúrni igenis

tudomány és művészet.

Grace soha nem hallotta még így beszélni az apját. Habár előző napi viselkedését nem tudta neki megbocsátani, és sok dologban soha nem értett vele egyet, azért a lelke mélyén mindig becsülte azért az elszántságért, amellyel még a saját életét is tönkretette. Most büszke volt rá, és örült, hogy Harry így megleckézteti ezeket a nagyképű fehérgallérosokat.

– Én még mindig nem értek itt valamit – folytatta Harry, és maga is érezte, hogy most ő a helyzet ura. – Nyilván azért hoztak ide, mert valaki azt mondta maguknak, hogy én vagyok a legjobb ebben a szakmában. És tudják, miért én vagyok a legjobb? Mert a legjobbakkal dolgozom. Ha az ember nem ismeri a munkatársait ugyanúgy, ahogy saját magát, ha nem bízhat bennük ugyanúgy, mint a saját két kezében, akár föl is veheti az utolsó kenetet. Erre maguk ideállítanak nekem az Orion űrhajó legénységével. Én ezeket kábé annyira tudom megtanítani főzni, mint maguk engem űrhajót vezetni. Ha föl akarják küldeni őket, csak tessék. Biztos nagyon jól áll majd rajtuk az űrruha. És mi a tartalékterv?

– Milyen tartalékterv? – kérdezte Truman és Quincey egyszerre.

– Hát mi történik, ha az első számú ötlet nem jön be? Mit csinál a tartalékcsapat? Gondolom van egy rakás kidolgozott terv, ha ez nem jön be, előszedik a másodikat, ha az sem, akkor a harmadikat, és így tovább.

– Nincs tartalékterv.

– Jó vicc. Ne akarják bemesélni nekem, hogy itt, a nagy NASÁ-nál nincs ötszáz hatalmas koponya, aki most is ott ül egy baromi nagy asztal körül, és agyal. Nehogy már elhitessék velem, hogy az Egyesült Államok űrkutatása, csillagászata, meg minden miafranc a kormánnyal együtt ennyit tudott összehozni? Csak van valami pótterv...

– Ez az egy terv van, erre teszünk föl mindent – mondta Truman olyan őszintén és meggyőzően, hogy Harrynek el kellett hinnie, bármilyen hihetetlenül hangzott is. – Dupla vagy semmi. Ezek a fiúk fogják elvégezni a munkát odafönn, és erre kell őket idelenn kiképezni. Vagy van valami más elképzelése?

A két férfi tekintete összehalmozott. Mindkettejük agya lázasan dolgozott.

- Csak fúrni kell? – kérdezte kis szünet után Harry.
- Így van – bólintott Truman.
- Semmi úrséta, vicces kis asztronautamutatvány?
- Nincs más dolguk, csak fúrni – felelte lassan Truman.
- "Csak" fúrni – szólt közbe Grace. – Egy harmincötezer kilométeres sebességgel száguldó aszteroida felszínén.
- Leengedni a bombát a gödörbe...
- Igen, ez a terv – mondta Truman.
- És ha nem sikerül, úgyis mind meghalunk.
- Az utolsó szálig. Az egész földkerekségen.
- Hány ember repül? – kérdezte Harry. Truman megvonta a vállát, érezte, hogy embere ráakadt a horogra.
- Két teljes csapat kell, két hajó megy. Mondja meg, mennyire van szükség.
- Nyolc-nyolc ember kell.
- Csak négynek van hely.
- Akkor annyival csináljuk meg. Van egy kikötésem. Ha elvállalom, csak a saját embereimmel vagyok hajlandó megcsinálni.
- Szóval elvállalja? – kérdezte rezenéstelen arccal, de nagy-nagy belső megkönnyebbüléssel Truman. – Azt visz, akit jónak lát.

Grace arca kigyúlt a haragtól. Ez képtelenség! Ez tiszta örültség! Nem szabad engedni!

- Harry, ez hülyeség! Tudod te is! Nem kell neked csinálnod!
- De kell – felelte az apja. – Senki másban nem bízom.

Negyedik fejezet

– Nem, Mrs. Kurleenbear, én vagyok az, Harry Stamper – ismételte a telefonba immár harmadszor Harry. – Nem, egyáltalán semmi baj nincs. Azért ha beszélne a Nagymedvével, kérje meg, hogy hívjon föl azon a számon, amit lediktáltam. Köszönöm. Igen,

én is, köszönöm – azzal letette a kagylót, és odafordult a körülállókhoz:

– Ha egyszer szabadulnak a fúrótoronytól a fiúk, azonnal szétspriccelnek a világ négy égtája felé. Kárpótolniuk kell magukat a kiesett időért. Nekem mindegy, honnan kerítik elő, de a Nagymedvére szükségem van.

Valahol, egy isten háta mögötti amerikai vidéken, ahol kihalt és üres a végtelenbe kígyózó országút, egy fekete bőrű hústorony, Jayotis Kurleenbear, a Nagymedve száguldott le egy dombocska tetejéről csillogó-villogó Harley Davidsonján. Ritkán hódolhatott szenvedélyének, s ilyenkor mindig élvezte a szabadság és a sebesség mámorát: repeszteni a kihalt utakon, beleolvadni a végtelen horizontba, ott, ahol élő embernek híre-hamva se: ez a legnagyobb gyönyörűség, amit a Nagymedve el tudott képzelni. De mi ez? Emberek tűntek föl a visszapillantó-tükörben, méghozzá a legrosszabb fajtából való emberek: rendőrök. És még villog is a lámpájuk. Pedig a Harley-n és az ő kocsijukon kívül más nincsen széles e határban. De Nagymedve ebben is tévedett, mert föltűnt még egy rendőrautó, majd még egy...

“Ezek nem viccelnek” – morogta a Nagymedve. Még jobban megmarkolta a kormányt, bal kezével megtekerte a kart, bal lábával rátaposott a pedálra. A Harley kilőtt. “Gyerünk, kis rókák, kapjátok el Mackó bácsit, ha tudjátok!” – köpte a szavakat a süvítő szélbe.

Harry és Grace a Stamper Oil alkalmazottlistáját böngészte gondosan. Körülöttük egy csapat FBI-ügynök ült, és leste minden szavukat.

– Ox... Cobb... nem jó, fafejű mind a kettő – mondta Grace. – Ide olyan ember kell, aki tudja használni az eszét. Max.

Max Lennert hatalmas termetű ember volt, testfelülete jócskán biztosított helyet kedvenc tetoválásainak – amelyeknek, mint tudjuk, többek között Grace szexuális felvilágosításában is komoly szerep jutott. Max nagyon büszke volt erre a galériára, s most is éppen gyűjteményét gyarapította egy exkluzív darabbal.

– Tetszik, anyuka? – kérdezte jó kisfiúhoz illően a százharminc kilós olajbányász, amikor anyja belépett, és egy hatalmas tálcán nagy halom fánkot és félvödörnyi kávét tett le elé.

Anyja odalépett, és szemügyre vette fia karján a csaknem elkészült alkotást. A művész közben szerényen hátrébb húzódott, kezében a tetoválókészlettel, hogy ne zavarja az idillt, ő a maga részéről kitett magáért. Szép piros szívet pingált Max bicepszére, s rá keresztbe cirádás betűkkel: "Szeretett anyukámnak."

Az emigyen halhatatlanná tett asszony boldogan és büszkén mosolyodott el.

– Tetszik, bogaram.

– Hoztál vanília-kókusz-szilvalekvárost is? – kérdezte Max mohón, és turkálni kezdett a tálcára tornyozott fánkok között.

– Maxie – suttogetta a mama, fejével szomorúan a terasz felé biccentve –, látom már megint meggyűlt a bajod a törvénnyel.

Max gyomra összerándult, amikor meglátta a két FBI-ügynököt, aki épp belépett a kertkapun.

– Szükség van két geológusra. Az egyik Kőfaló – mondta Harry pillanatnyi habozás nélkül.

Kőfaló majdnem ugyanolyan részeg volt, mint az a szőke bombázó, aki a mellette lévő székről hasalt rá a bárpultra New Orleans francia negyedének egyik kiskocsmájában. Egyik kezében

az ifjú hölgy kacsóját fogta, amelyen óriási, vakító fényű gyűrű tündökölt. A másik kezével a szeméhez illesztette a nagyítót, úgy próbálta megvizsgálni a hatalmas követ.

– Nem volna könnyebb, ha lehúznám? – búgta a szőkeség.

– Ne sietess – felelt Kőfaló idétlen vigyorral, amit ő nagyvilági csábmosolynak szánt. – Arra még bőven lesz időnk.

Csuklani kezdett.

– Csak viccelek. Szóval, mit mondott neked, mit adott ki ezért?

– Több mint két karát – büszkélkedett a lány.

– Oké, de a méret nem minden. Bár az én esetemben mondjuk az se kutya – adta a vicceset a több mint spicces Kőfaló, aztán a lányra sandított, hogy megállapítsa, sikerült-e mosolyt csalnia az arcára. – Oké, szóval ez a gyűrű... Hogy is fogalmazzak finoman? Ez a gyémánt nem...

A szőkeség aggódva húzta össze a szemöldökét.

– Nincs meg két karát?

Pokoli csinos volt a csaj, és Kőfaló nagyon nem szívesen törte volna össze a szívét, de arra gondolt, hogy épp itt van készenlétben az ő férfias válla, amin alaposan kizokoghatja magát a szegény csalódott menyasszony, így hát megadta a kegyelemdőfést.

– A helyzet az, hogy nem gyémánt.

A szerencsétlen teremtés arcocskája egyszerűen összegyűrődött, mint az ezüstpapír. Ha nem omlik öt percen belül a karjaiba, és nem dörgöli rövidesen hamvas keble két rubinhegyét az ő erős mellkasához, hát nincs Isten.

Ebben a pillanatban Kőfaló vallásossága súlyos csapást szenvedett, mert két öltönyös izompacsirtát látott egyenesen feléjük közeledni, méghozzá igen marcona képpel. Hohoho, ezek a vőlegény haverjai lehetnek, vagy valami ilyesmi. Közel hajolt a könnyes szemű lányhoz, és suttogva kérdezte:

– Ezek a te barátaid?

Amaz csodálkozva rázta meg a fejét. Pont ugyanúgy nem tudta mire vélni ezt az erődemonstrációt, mint újdonsült ismerőse.

– Uram – szólalt meg az egyik öltöny gazdája meglehetősen hivatalos hangon –, nemzetbiztonsági ügyről van szó.

– Ki legyen a másik geológus? – Harry egy másodperc törtrészeig gondolkozott. – Oscar a nyerő.

– Úgy van – bólintott Grace –, feltéve, hogy megtalálják.

A nagy amerikai délnyugat széles síkságain, valahol a sivatagban egy délceg fiatalember vágatott almásderes csődörén a lemenő nap fényében. Ló és lovasa egybeforrt, a csődör sörényé lobogott a szélben, a férfi arcának verejtékén megtört a lapos narancssárga fénysugár. Mintha egy westernfilmből elevenedett volna meg a kép. Egy apróság zavarta csak meg a kompozíció egységét. A két helikopter, amely felbukkanván rotorjaival homokvihart kavart mögötte...

– Mérnökök – folytatta Grace. – A drágalátos jobb kezedre biztosan szükséged lesz...

– Veréb – bólintott Harry. Természetesen szóba sem jöhetett, hogy őt kihagyják.

Chick Chaple, a Veréb abban a reményben érkezett Las Vegasba, hogy legutóbbi fizetéséből itt majd megalapozza nyugdíjas éveinek szerény jövedelmét. Ám ebben a pillanatban, ahogyan a kockákat zörgetve a poharat rázta a játékasztal fölött, inkább temetői volt a hangulata. Megpróbált valami keveset kezébe sűríteni abból az öngyilkos makacsságból, ami elengedhetetlen volt, ha az ember Harry Stampernek dolgozott, és kívágta az asztalra a kockákat.

Nem nyitotta ki rögtön a szemét, csak amikor meghallotta az asztal körül álló nők visszafojtott, halk kis sikolyát.

Mi a franc?!

Hét!

Örömeiben hatalmasat rikkantott, átnyúlt az asztalon, elégedetten besöpörte a nyereeményét, és szinte az ölébe vette a nagy köteg zsetont. Csak egy dolog keserítette meg az édes pillanatot. Két szigorú külsejű öltönyös úr állt meg az asztalnál, és fogta közre a győztest.

– Ön Mr. Charles Chapple? – érdeklődött az egyik.

– Mielőtt választ adnék kedves kérdésére, uram – felelte gyanakvóan Veréb –, elárulná nekem, hogy vajon kisült-e már abból valaha valami jó, ha az embert megkereste két férfi tökegyforma öltönyben?

– A másik mérnök...

– Hogy váltatok el Freddy Noonannel? – kérdezte Grace.

– Én fizettem a kórházi kezelését – mondta Harry. – Ő pedig fizetett a lyukakért a falban.

A csípős hajnali levegő mindig jót tesz. Freddy Noonant például kifejezetten fölfrissítette, ahogy legújabb műalkotását állította ki egy kocsma mögötti sikátorban. Az illető darab nem kispasztika, vagy olajfestmény volt, nem. Freddy egy ökölcsapásoktól kissé deformált fizimiskájú fiatalembert szögezett a falra, de nem kampósszeggel, csupán az érintett nyakát harapófogóként szorító vasmarokkal. Amaz levegő után kapkodott, Freddy pedig addig is némi szellemi táplálékkal látta el, legyen mit emésztene:

– A haverok, akik megkértek, hogy hajtsam be nekik, ami jár – magyarázta erős ausztrál akcentussal Freddy –, boldogan elfogadják pénz helyett a hulládat is, úgyhogy te lépsz, öreg, nekem

mindegy, hogy döntesz.

De ekkor Noonan lépések neszét hallotta meg a háta mögül, eleresztette az áldozat torkát, és megfordult. Két sötét öltönyös szemétládának sikerült becserkésznie.

– Hölgyeim – bölintott engedékenyen –, bármiért is keresnek, valószínűleg én voltam az.

Eközben a háta mögött kissé fölélédt a páciense, és megértette, hogy valamilyen angyali közbelépésnek köszönhetően megmenekült. Gyűlölködve sziszegte:

– Rohadt genya, izomagyú külföldi...

BAMMM!

Noonan fordulásból vitt be egy megrendítő erejű ütést, úgyhogy a másik azonnal elterült a fal tövében. Freddy ezután engedelmesen fordult az FBI-fiúkák felé.

– Mehetünk.

Végül elérkezett a pillanat, amikor nem halogathatták tovább a dolgot. Valamiféle soha ki nem mondott megállapodás értelmében egy döntést legutoljára hagytak.

– Szükség lesz még egy gépkezelő fűrómesterre – bökte ki végül Grace, és most gyűlölte csak igazán, hogy az éberem fülelő FBI-ügynököktől egy percre sem szabadulhatnak meg. – Everett lehet, hogy éppen Houstonban van. Vagy mit szólnál Bennie-hez? ő például elég jó.

Harry mélyet sóhajtott, és igyekezett nem belenézni a lánya szemébe. Ha odapillantott volna, rájön, hogy nincs nehéz dolga, mert Grace is mintha épp a nadrágja szárán frissen fölfedezett kis folttal lett volna elfoglalva. Mindkettejük agyában ugyanaz a név motoszkált. Pontosabban: két kezdőbetű. Csak az volt a kérdés, melyikük szájából hangzik el elsőként.

Grace némi kínos csönd után fészkelődni kezdett a székén, pedig a kis terem a NASA speciális tervezőcsoportja által hosszú ülésekre kifejlesztett, különlegesen kényelmes székekkel volt

berendezve.

– A. J.-t nem akarod, igaz? Túl nyughatatlan, nagyon izgága... veszélyes. Különben is kirúgtad, úgyhogy...

– Muszáj magammal vinnem – mondta Harry kelletlenül.

– Mintha azt mondtad volna, hogy nem lehet megbízni benne...

– Mintha azt mondtad volna, hogy meg lehet benne bízni – felelte Harry; nagyot sóhajtott, aztán mélyen a lány szemébe nézett. – Én terveztem azt a fúrót. Senki nem ismeri úgy, mint én. És A. J.

Grace nagyon erőlködött, hogy találjon valami épkezláb ürügyet, amivel A. J.-t a Földön tarthatná, de nem sikerült illet előbányásznia. Apjának sajnos igaza volt. Különben meg, mit ér, ha A. J. a Földön marad, de közben...?

Grace megvonta a vállát. A. J. is fölkerült a listára.

Harry Stamper nem az az ember volt, aki megijed ha nehéz vagy kényelmetlen feladattal kerül szembe, de minden erejét össze kellett szednie, hogy belevágjon abba, ami most várt rá. Kérlelnie kellett A. J.-t.

A fiút – ez Harryt csöppet sem lepte meg – nem egy Las Vegas-i kaszinóban érte utol, nem is a rodeón vagy egy baseball-meccsen, nem kocsmában, vagy moziban, hanem – igen! – egy olajkútnál. Miután nagy nehezen kibökte, hogy munkára invitálná, a nyakig maszatos fiatalember hitetlenkedő vigyorral bámult rá.

– Azt akarod mondani, hogy van olyan munka, amit a nagy Harry Stamper nem tud egyedül elvégezni? – Minden egyes szót meglehetősen élvezettel ejtett ki a száján, az egész helyzet rendkívüli módon a kedvére volt. – Mielőtt tovább mennél, hadd kérdezzem meg, van-e nálad puská? Kábé két napja senki nem lövöldözött rám, és már kezd hiányozni. Mindegy, ha nem, hát nem. Hajói értem, arról van szó, hogy az én szakértelmemre volna szükséged, így van?

– Nagyjából – ismerte be Harry, pedig inkább a nyelvét harapta volna le, mint hogy illet kelljen mondania.

– Nem értettem kristálytisztán. Most nagyjából van így, vagy teljesen így van?

Harry villámló szemekkel nézett erre a szemtelen taknyosra. Talán még a körülöttük zümmögő legyek is elpirultak volna, ha kimondja, amit gondol, de inkább lenyelte, és csak egy rövid mondattal töltötte meg az eddigieket: – Hagyjuk a személyes problémákat.

– Csak öt szót szeretnék tőled hallani – mondta A. J. nagy élvezettel, hogy saját szavait fordíthatja Harry ellen. – Segítek: “A. J., réges-rég meg akarom mondani, hogy igen nagyra becsülöm a munkádat...” Nem, ez nem öt szó. Várjunk. Legyen az, hogy “A. J., nálad fantasztikusabb munkatársam még nem volt, szeretném, ha ezután is mindig...” Nem jó. Tudod mit, legyen egyszerűen annyi: “A. J., tudd meg, hogy nagyon szeretlek.”

Harry tízig számolt magában, mielőtt megszólalt volna.

– Jobb, ha tudod, hogy nincs a földön olyan munka, amire fölkérnék – azzal sarkon fordult, és elindult.

A. J. arcáról lefagyott az önelégült mosoly. Fogalma sem volt, hogy mi történik, de tudta, hogy nagyon komoly dologról van szó.

– Akkor miért... jöttél? – kérdezte Harry távolodó hátától, aztán a nyomába eredt.

A kiválasztottak nevetgélve, viccelődve szálltak ki a tekintélyes fekete kocsikból a houstoni űrközpont főépülete előtt. Ügyet sem vetettek a rezzenéstelen arccal körülöttük sorakozó biztonságiakra. Az épület előtti lépcsőről büszke képpel tekintett le népére Harry Stamper, a világ legjobb mélyfúrója. Mellette állt a világ lefejtettebb űrnagyhatalmának űrkutatásáért (és pillanatnyilag melleleg az emberiség sorsáért) felelős Dan Truman, gondterhelt arcára udvarias mosolyt kényszerítve. A fogadóbizottság harmadik tagja a világ leggondterheltebb vezérkari főnöke, Kimsey tábornok állt, csöppet sem palástolva, milyen megütközést kelt benne a világ legszedett-vedettebb különítményének megjelenése.

– Most már megmondhatnád, mért cipeltettél ide – kurjongatott a Veréb –, miután hat év óta először sikerült nyernem. Kérdezd csak meg nyugodtan, hogy pipa vagyok-e. Köszönöm kérdésed, pipa vagyok.

– Mi a helyzet, Harry? – kérdezte a Nagymedve. – A NASA olajat talált az Uránuszon?

Mindannyian harsányan nevettek – csak Harry nem. Csendben vezette be harcostársait a tanácsterembe. A marcona csapat megjelenését még anakronisztikusabbá tette ezen a helyen a fényes asztalfelület, amely fennállása óta soha nem tükrözött még vissza ilyen arcokat.

A fény lassan kialudt – valaki még elsütötte azt a viccet, hogy ideje volna kiosztani a pattogatott kukoricát, de aztán szép lassan elnémultak, ahogy végigkísérték ugyanazt a demonstrációt, amely korábban Harry előtt vázolta a helyzetet.

Harry nem emlékezett rá, hogy a “fiúk” valaha is ilyen csendben lettek volna, amióta megismerte őket. Egy pillanatig az is fölmerült benne, hogy meg kellene vizsgálni a pulzusukat, mert semmiféle életjelet nem adtak a sötétben. Végignézett a szobán, a képernyő visszfényében egyenként fürkészte az arcokat: ezeket az arcokat, amelyeket olyan jól ismert. Kemény arcok voltak, sokat látott, sokat próbált emberekéi, akik nem egykönnyen riadnak meg bármitől. Láttá rajtuk tükröződni mindazokat az érzelmeket, amelyeket nem olyan régen maga is átélt: a döbbenetet, az elképedést, a hitetlenséget... és a rémületet.

Végül befejeződött a rövid előadás, és a fény újra kigyulladt. Súlyos csönd ülte meg a termet.

Dan Truman várt egy kicsit, hátha elhangzik valamilyen kérdés vagy megjegyzés, de senki nem szólt semmit.

– Hát, röviden ez a helyzet – mondta olyan nyugodtan, mintha csak környezetismeretórán tartott volna kiselőadást. – Van-e valamilyen kérdés?

– Igen – szólalt meg Max. – Nem tévesztették el a házsámot? Biztos, hogy velünk akarták ezt megtárgyalni?

Harry Trumanre pillantott.

– Beszélhetnék velük egy percet? Egyedül, úgy értem.

Truman habozott egy másodpercig, aztán kifelé indult, maga előtt tessékelve a NASA embereit is. Amikor az ajtó becsukódott, Harry visszafordult az embereihez, várta, hogy valaki majd csak megtöri a csendet. De semmi. Ott ültek mocsanatlanul, döbbsen, némán, letaglózottan. Egyszerre megtört a jég. Oscar szája sarkában kis mosoly jelent meg. Aztán Noonan ausztrál akcentusa zengte be a termet:

– Hát ez nagy balhé, öreg. Jöhet a torta. Kinek van születésnapja?

Aztán szinte könyörögve jártatta körbe tekintetét:

– Na, fiúk, ki a születésnapos?

A többség csak nézett maga elé kifejezéstelen arccal. Max elkeseredetten hajtotta le nagy busa fejét az asztalra, és majd elsírta magát, ahogy a mamájára gondolt. Noonan kényszeredett mosolya úgy párologóit el, mint köpet a felforrósodott fűróhegyen.

Ideje tiszta vizet önteni a pohárba, határozta el Harry.

– Ha nem tűnt volna föl nektek, fiúk, az Egyesült Államok kormánya épp most kért föl bennünket tisztelettel, hogy mentsük meg az emberiséget. Igazatok van, én sem hallottam még ennél örületesebb baromságot, de ha úgy döntünk, hogy nem vállaljuk, akkor... akkor csak annyit tehetünk, hogy ülünk ölbe tett kézzel, és várjuk, amíg az a szar kő kinyír mindenkit, akit ismerünk. A barátainkat, a szüleinket, a feleségünket, a gyerekeinket. Úgyhogy én megyek. De egyikőtöknek se kell itt bebizonyítania, milyen kemény krapek. Láttalak titeket olyasmit csinálni, amitől Neil Armstrong is belehugyozna a szkafanderébe. Úgyhogy, ha úgy gondoljátok, hogy nem tudjátok végigcsinálni, semmi baj. De nekem tudnom kell, ki vállalja és ki nem. Méghozzá most azonnal.

Ismét csak néma csend. Ez a hang új volt ennek a csapatnak. Aztán Veréb hátradőlt a széken, és megvonta a vállát.

– Húsz év alatt egyszer sem hagytalak cserben. Nem fogom pont most elkezdni. Én benne vagyok.

Harry elmosolyodott.

– Az ürbe kell menni? – húzta föl a szemöldökét Noonan, de az ő

szájából ez úgy hangzott, mintha azt kérdezte volna: "A zűrbe?"
Hát, nem tudom, öreg...

– Egy kicsit tényleg zűrös ez az egész, nem, srácok? – vakarta meg a fejét a Harley Davidsonok délceg fekete lovagja, Nagymedve.

– Egy frászt – felelte Oscar. – Nem fogjátok föl? Ez tiszta történelem. A VILÁGÚR, srácok. Frankón hősök leszünk. Én abszolút benne vagyok, naná!

– Maxie? – kérdezte Harry, mert a nagydarab fiú feje még mindig az asztalon volt.

– Nem tudom – mondta Max sírós hangon. – Legyen az, amit ti akartok. Nekem mindegy.

. Döntsetek, én azt csinálom, amit ti.

– A. J.?

– Oké – felelte a fiú magától értetődő természetességgel.

Kőfaló körülményesen megdörgölte az orrát, előrehajolt az asztalon, és megköszörülte a torkát.

– Nem akarok pont én lenni az anyagias szemétláda – mondta –, de szerintetek nem lehet, hogy kaszálhatnánk ezzel a bulival egy keveset?

Kint a folyosón Truman, Kimsey és vagy fél tucat ideges NASA-vezető ácsorgott türelmetlenül. Agyukban mintha időzített bomba órája ketyegne: úgy érezték, minden másodperc hatalmas ugrással visz közelebb a jövő halálához.

Truman és Kimsey lapozgatott a dossziékban, vizsgálgatta a jeles férfiak személyi anyagát, akiket Harry Stamper oly biztos kézzel válogatott össze, hogy megmentse az emberiséget. Enyhén szólva nem volt bizalomgerjesztő az összkép.

– Ez a Veréb nevű fickó hat évig szolgált a légierőnél, ez biztató – bökött rá megkönnyebbülten az egyik adatlapra Truman, mert örült, hogy végre sikerült valami pozitívumot találnia.

Kimsey tábornok undorral csóválta meg a fejét.

– Ha szeretne megnyugtatni, hogy jó úton járunk, kár a gőzért – morogta. – Rablás, testi sértés, őrizetbe vétel, az őrizetbe vétel megtagadása. Az egyik pénzbehajtóként dolgozik a maffiának, egyet tetten érték, amint telefonfülkében... illetlenkedett, ketten közülük tetemesebb időt ültek...

– Tábornok úr – szakította félbe Truman, amilyen udvariasan csak lehetett. – Az ő szakmájukban ők a legjobbak.

– Csakúgy, mint én az enyémben – emelte föl hangját a tábornok. – És én nem találok semmi biztatót ebben a bagázsban. Évi kétszázötvenmilliárd dollár megy el hadikiadásokra. Tízbilliót költünk kutatásra. Harminc éve korszerűsített magas szintű oktatásba öntjük tonnaszám – a pénzt. És akkor most itt tartunk: a bolygó jövője egy rakás imbecillis figura kezében van, akikre egy dugóspuskát sem bíznék rá.

– A NASA húsz éve húzza a vészharangot, hogy ehhez hasonló kozmikus katasztrófa bekövetkezhet. Csakhogy a világ olyan buzgalommal tömi Bill Gates zsebét, hogy képtelen volt meghallani a figyelmeztetést.

Ebben a pillanatban kivágódott a tanácsterem ajtaja, és kisereglett a folyosóra Harry Stamper válogatott legénysége. Minden szem rájuk szegeződött, de a kemény arcokból semmit sem lehetett kiolvasni.

Vajon elvállalják?

Vagy lehet, hogy nem?

Truman igyekezett lenyelni a rettegést, amely a torkát szorongatta, és megkérdezte:

– Mi a döntés?

Harry kivált a csoportból, közelebb lépett hozzájuk, és közömbös képpel megvonta a vállát.

– Elvállalják.

Truman megkönnyebbülten sóhajtott, és érezte, hogy a bensejét szorító görcs is kijebb ereszt egy kicsit.

– De van néhány kérdésük. Truman gyomra ismét összeszorult.

– Mint például?

Harry komoly erőfeszítés árán visszafojtott egy diadalmas

vigyort, és magasra emelte a kezében szorongatott nagy köteg papírt. Homlokát ráncolva, gondterhelt képpel lapozgatott. Aztán tovább lapozgatott. Aztán még tovább lapozgatott, míg már Kimsey tábornok majd fölrobbant a dühtől. Truman egyetlen villámló pillantással csendre intette a főkatonát.

– Nézzük csak... – kezdte idegtépő lassúsággal Harry. – Elég sok minden van felsorolva. Itt van például Oscar. Néhányszor megbírságoltak, mert tilosban parkolt, és szeretné, ha ez a dolog rendeződne...

Oscar a nyakát nyújtogatva lesett Harryék felé.

– Ötvenhat cédula – pontosított. – Hét államban.

Truman és Kimsey összenézett, majd az előbbi kijelentette:

– Ömmm... jó... ez rendben lesz.

– Noonannek van két barátnője, szeretné, ha megkapnák az amerikai állampolgárságot – folytatta Harry –, méghozzá azonnal és faggatózás nélkül. Nagymedve szeretne eltölteni egy hetet a Fehér Mázban. Hol van az a Fehér Máz? – fordult hátra csodálkozva.

– Fehér Ház – javította ki Nagymedve méltatlankodva.

Harry újból megvonta a vállát.

– Ilyesmik.

Azzal az egész paksamétát Truman kezébe nyomta, és várta a reakciót. Truman kissé megütközve futotta át a lapokat, de arca azt árulta el, amit Harry látni szeretett volna. A NASA vezetője nem volt abban a helyzetben, hogy belemenjen szörszálhasogató vitákba, ha azt szeretné, hogy még egy hónap múlva is legyenek hasogatható szörszála. Közben Harrynek eszébe ötlött az egyik legfontosabb kérdés, ami kis tanácskozásukon fölmerült. Talán Veréb vetette föl? Ezúttal Kimsey-hez fordult.

– Maguk se tudják nekünk megmondani, ki ölte meg Kennedyt, mi?

Kimsey bambán nézett, mire Harry elhúzta a száját, hátranézett a társai felé, és szomorúan megrázta a fejét.

– Ezek... ööö... olyan kérések... öööm, azt hiszem, nem lesz gond velük – mondta végül Truman, és ezzel lezártak vélte az ügyet.

Csakhogyan ekkor Kőfaló megköszönte a torkát, hogy magára vonja Harry figyelmét. Harry laposan odapillantott, és bólogatott, mint aki azt mondja a másiknak: "Nyugi, nem felejttem el". Aztán közömbös hangon – ahogy egy kedves-kedves régi tévésorozat gyűrött ballonkabátos nyomozó hőstől tanulta –, csak úgy mellékesen megjegyezte:

– Ja igen, még valami. Ezentúl nem szeretnék adót fizetni.

A tábornok szemei kiguvadtak.

– Soha többet – tette hozzá Harry.

Kimsey tábornok sarkon fordult, és elviharzott, nehogy még olyat tegyen, amit maga is megbánna – olyat, ami lehetetlenné tenné, hogy Harry Stamper szörnyűséges bandája élén elinduljon a világűrbe, és végrehajtsa az emberiség történelmének, legfontosabb küldetését.

Ötödik fejezet

Szinte még a tinta sem száradt meg a különös kívánságlistán, Harry és csapata máris a NASA egészségügyi központjában találta magát.

– Az elkövetkező jó néhány napban – közölte velük Truman – rengeteg nagyon kemény fizikai és pszichikai vizsgálat és még annál is keményebb fölkészítő tréning vár magukra napi húsz órában. Ki kell bírniuk, mert az egész csak arra szolgál, hogy túléljék az űrutazást.

Már ez is kissé fenyegetően hangzott, de a valóság messze túltett Truman szavain. Minden reggel végigfuttatták őket a gyakorlópályán, aztán rajtuk futtattak végig egy sor tesztet. Aztán megint futottak egy kicsit, majd jöttek a vizsgálatok, ezt némi futás követte és néhány újabb vizsgálat. Szemészek, fogorvosok, gégszerek, röntgenológusok, belgyógyászok, szív- és tüdőspecialisták hada vetette rájuk magát, és mindenekelőtt pszichológusok, pszichológusok és pszichológusok. Igaz, a kis csapat is kitett magáért. Olyan ez a kórház még nem látott, amit ők

műveltek. Hangoskodásukkal, folytonos visszakérdezéseikkel, értetlenkedésükkel – és nem utolsó sorban a produkált vizsgálati eredményekkel – alaposan földadták a leckét a klinika összes laboránsának, technikusának, nővérének, al- és főorvosának.

– Jézus Mária! – kiáltott föl Veréb, amikor meglátta a laborból görnyedten előmászó Noonant. – Jól vagy?

– Persze, nem látod? Kivéve, hogy fáj a valagam, mint a hétszentség.

Mögötte az ajtóban megjelent a kedves mosolyú Helga nővér, gumikesztyűs kezében fényes szerszámot – végbélszondát – szorongatva. – Mr. Chaple, fáradjon be!

Veréb rémülten hebegett:

– De én csak fújni jöttem ide!

– Mért, szerinted ő mit csinál? – nyögte oda Noonan.

– Jöjjön csak, nyugodtan – mosolygott oly hívogatón a kedves nővér, hogy még a legkeményebb bányásznak is inába szállt a bátorsága.

Max egy infúziós állvánnyal rohangált, és saját rögtönzött koreográfiájában előadta "A hattyú halála a kórházban" című népszerű balettszólót, amelynek meglepően sok nézője akadt a klinikai személyzet körében. Amikor hosszas kínszenvedés után végre kinyúlt, Oscar mindenképpen szerette volna újjáéleszteni egy elektrosokkal szegény elhalálozott madarat, de valaki úgy látszik kihúzta a gépet a konnektorból a reggeli porszívózáskor. Nagymedve türelmesen ült a vizsgáló székben, de amikor az orvos egy injekciós tűvel közelített felé, fenyegetően mordult rá.

– Ha megpróbál megbökní azzal a szarral, én majd beledöföm a szívébe.

Az orvos nem látszott élvezni a remek tréfát, ezért Nagymedve csalódottan tette hozzá:

– Maga nem látta a Ponyvaregényt?

Egy emelettel lejjebb Harry és A. J. feküdt két egymás melletti ágyon, testükről drótok lógtak. Amíg az EKG készült, a két orvos komoly beszélgetésbe merülve múlatta az időt.

– Szóval én azt mondom, hogy eleve csak a dimenzionált

multidiszciplináris megközelítés lehet érvényes – mondta az egyik –, amely a biológiai, a társadalmi, valamint a fizikaimateriális kutatások vektorait egyetlen eszszenciálisan komplex tudás-mátrixba szupresszálja. És tudod, hogy Carver mit állít?

– Mit?

– Hogy egyetért, de csak ha mindezt precízen összhangba hozzuk az eredendő nemzeti társadalmi célszükséggel!

A két tudós koponya lassan, bölcsen bólogatott, mindketten magukban gondolták tovább az ily módon kontemplált diszciplína további implikációit.

– Tudod, Harry – szólalt meg szomorúan a kábelbokor alól A. J. –, most döbbsenten rá, hogy igazad van. Szerintem is sokkal jobban járna a lányod egy orvossal vagy egy tudóssal.

A két orvos a gépre meredt, mert Harry EKG-ján hirtelen megvadult a grafikont rajzoló szeizmografikus tű.

De mindkét oldalnak a pszichológiai vizsgálatok okozták a legnagyobb erőpróbát.

– Amióta elváltam – mesélte a rendelőben a megértő tekintetű pszichológusnak Veréb –, amikor csak szabadulok a munkától, fölveszem a pénzemet, elmegyek a kaszinóba, és addig játszom, amíg el nem úszik az egész. Akkor mehetek vissza. Biztos van, aki szerint szomorú, szálnalmas élet ez, de szerintem inkább... Nem, igaz van, ez elég szomorú.

“Depresszióra hajlamos” – került a vizsgálólapra.

– Soha nem keresem a balhét – mondta Noonan. – A balhé talál meg mindig engem.

Nem tehetek róla, hogy folyton bunyó van körülöttem.

“Pszichopata”.

– Hogy mit nem szeretek az emberekben? – dőlt hátra Oscar a székben. – Hát például nem szeretem azokat, akik csak háborús

könyveket olvasnak. Nem szeretem azokat, akik túl sokszor mondják, hogy "evidens". Nem bírom elviselni azokat, akik azt hiszik, hogy Jethro Tull a banda énekese.

– Miért, ki az a Jethro Tull? – kérdezett vissza ártatlan képpel a pszichológus, aztán Oscar villámló tekintetét látván ráírta a papírra: "Mániákus".

– Hogyhogy mért romlott meg a házasságom? – kérdezte dühösen Harry. – Milyen barom kérdés ez? Mért, a feleségem is velünk jön az űrbe? Menjen a francba az ilyen hülyeségekkel. Egyébként a maga házassága miért romlott meg?

"Agresszív."

– Akarja, hogy összehasonlítsuk az IQ-nkat? – kérdezte csöppet sem kihívóan Kőfaló, amikor letette az elképedt pszichológus elé a Rubik-kockát, amelyet huszonegy másodperc alatt sikerült kiraknia.

– Westinghouse díjat kaptam tizenkét évesen. Nagy ügy. Tizenkilenc voltam, amikor elkezdtem publikálni. Dupla doktorátust szereztem a Műszaki Egyetemen huszonkét éves koromban. Kémiából és geológiából. Két és fél évig a Princetonon tanítottam. Akkor miért ezzel foglalkozom, mi? Ez a kérdés, ugye? Hogy miért ilyen alacsonyrendű, hétköznapi munkára pazarlom a fantasztikus nagy eszemet, igaz? Mi lehetett az a nagy trauma, ami miatt pályát változtattam? Megmondom magának, miért csinálom azt, amit csinállok. Jó pénzt fizetnek. Mindig más tájon dolgozhatom. És játszhatom robbanóanyaggal. Megfelel?

A pszichológus hirtelenjében nem tudta, mit írjon a papírra.

A Rorchach-tesztek következtek. Ez az a híres-neves vizsgálat, amelynek során valami alaktalan tintapacáról gyorsan meg kell megmondani, hogy mi jut róla eszébe az embernek.

– Ez egy nagy mellű nő – mondta magabiztosan Kőfaló, ahogy az első lapot letette maga elé, és fölvette a másikat. – Ezen egy nem túl nagy mellű nő van – tette le a következőt. – Ez már döfi – gusztálta élvezettel a harmadikat, és nem vette észre, hogy a

pszichológus gondterhelten törölgeti homlokáról az izzadságot.

Nagymedve az asztalra borulva sírt. Hatalmas, izmos testét rázta a zokogás.

– Nehogy azt higgye, hogy bolond vagyok. Csak egy kicsit sok ez így nekem. Két nap alatt mindent a nyakunkba öntenek itt – hüppögött –, most meg ezek a tintapacák is. De ugye, ha túl leszünk ezen az egészen, valaki megölel majd egy kicsit?

A. J. figyelmesen megvizsgálta a tintafoltokat.

– Ez itt Harry, éppen engem leckéztet. Ezen meg Harry van, és azt mondja, hogy nem jól csináltam valamit – adta vissza második lapot A. J. – Ezen Harry megtiltja, hogy feleségül vegyem Grace-t – sóhajtott lemondóan.

Az asztal körül csupa fontos ember ült. Dan Truman, Kimsey tábornok, Quincey, egy csomó NASA-főmufti, akit Harry nem ismert névről, valamint azok a tudós orvosok, akikkel viszont igen közeli megismerkedhetett ő és csapata az elmúlt napokban.

Egy bizonyos doktor Banks összehúzott szemmel vette sorra a vizsgálatok eredményeit tartalmazó dossziékat.

– Nem felelt meg... Nem felelt meg... Kifejezetten nem felelt meg... Ez se... Ez se... Az egyik vérvizsgálat Ketamint mutatott ki.

Truman kérdő tekintetére magyarázólag hozzátette:

– Az egy nagyon erős nyugtató.

– Mindenki szokott néha nyugtatót szedni, doktor úr – vont a vállát Harry.

– Igen, de ezt általában lovaknál alkalmazzák – húzta föl a szemöldökét a doktor.

– Van köztünk egy-két elég nagydarab ember – intézte el az érvet egy kézlegyintéssel Harry.

– Általában tizenhét hónap a kiképzési idő – foglalta össze mondandóját a professzor. – Ennyi kell, hogy az alapvetően

megfelelő fizikai és pszichikai állapotban lévő jelölteket megnyugtatóan előkészítsük az űrutazásra. Jelen vizsgálati alanyaink esetében többek között egy sor antiszociális viselkedésre és agresszióra utaló jelet találtunk.

Truman úgy döntött, hogy nem fecsérli a drága időt hosszas szakmai vitára. Áthajolt az asztal fölé, és nyomatékkal kérdezte:

– Túlél-e fizikailag az utazást, ez minden, amire kíváncsiak vagyunk.

– Személy szerint – felelte némi malíciával Banks doktor – azon is csodálkozom, hogy a vizsgálatokat túléltek.

Maga elé bámult, majd mélyet sóhajtott, és a kezébe vett egy jókora pecsétet. A dossziék tetején álló kis feliratot – “Nem felelt meg” egyenként felülbélyegezte hatalmas, virító vörös betűkkel: “MEGFELELT”.

És ebben a pillanatban végleg realitássá vált a dolog. Most már nincs mese: Harry és társai valóban űrhajósok lesznek, és megnézik, milyen is a világ odakintről. Te jószagú Atyaúrsten!

Hatodik fejezet

Roger Sharp ezredes összeszűkülte szemmel nézte, ahogy Harry és egy csapat rossz arcú civil lomhán baktat felé a NASA tükörfényes padlójú csarnokában. Akaratlanul is tátva maradt a szája. Harcedzett katonai- és űrpilóta volt, aki ahhoz szokott, hogy mindig a légkiválóbbakkal dolgozzon.

Most pedig ezt a szájalmas bagázst akarják rásózni, hogy végrehajtsa velük pályája és az emberiség történetének legfontosabb küldetését!

– Tudom, mire gondol, ezredes – mondta a szája sarkából Truman, aki mellette állt, és biztatóan mosolygott az űrhajós-jelöltté előlépett olajbányászokra. – Még sincs más esélyünk.

– Uram! – felelte hitetlenkedve Sharp, miközben odaintett megállíthatatlanul közeledő leendő munkatársainak. – Ugye nem azt akarja mondani, hogy a feleségem és a kislányom élete

ezeknek a kezében van?

– Ezredes úr – szólt igen türelmesen Truman. – Hacsak nem derül ki, hogy ön szakképzett mélyfúró, hatásköre ezúttal odáig terjed, hogy felkészítse őket, fölszálljon velük, landoljon azon az aszteroidán, és hagyja, hogy elvégezzék a munkájukat. Egyébként... nekem is van családom.

Pontosan tudta, mit érezhet Sharp.

Az Edwards Légi támaszpont egyik óriási hangárjában Harry és csapata csendben ült egy könyvekkel, dossziékkal, grafikonokkal, táblázatokkal és kimutatásokkal telerakott hosszú asztal mögött, és békésen figyelte, ahogy Sharp ezredes, hangjában nem kis keserőséggel és lefojtott dühvel "szelektálja" a tananyagot – azaz nagy részét egyszerűen a földre hajítja.

– "Biztonsági előírások" – lényegtelen. "Mi a teendő vészhelyzetben" – fölösleges. "Hibaelhárítás, menekülési stratégiák" – hagyjuk. Ha nem sikerül... ha elpuszkázzuk... úgysem marad életben senki.

Marcona tekintettel emelte szemét újdonsült "osztályára". – Jó reggelt!

Amazok komolyan bólintottak.

– Roger Sharp ezredes vagyok. Azonkívül, hogy én vezetem az egyik X-71-es legénységét, az a feladatom, hogy fölkészítsem önöket arra a fizikai és lelki megterhelésre, amivel az űrben végzett munka jár, nehogy majd kikészüljenek, ha leszállunk az aszteroida felszínén. Elmondom, mire számíthatunk nagyjából odafönt: olyan lesz, mintha egy gyors sodrású folyó kellős közepén vízbe pottyannánk, a kajakunkat azonnal elvinné az ár, a víz tele volna piranával. Mellesleg kiderülne, hogy nemcsak a karunk törött el, hanem gyomorrákunk is van. Az Egyesült Államok űrhajósai általában hosszú éveken át gyakorlatoznak az első felszállás előtt. Önöknek tizenkét nap áll a rendelkezésére. Van-e valakinek értelmes kérdése?

– Aha – jelentkezett Nagymedve. – Odafönt hogy lehet kakálni?

Veréb nagyot hahotázott, aztán behajlított könyökkel félmagasra emelte a kezét, mint az iskolában szokás:

– Mi az az X-71-es?

– De én komolyan kérdeztem – méltatlankodott Nagymedve. – Szerintem ezt azért nem árt tudni.

Truman összeszorította a fogát, és beletúrt a hajába. Nem lesz ez olyan egyszerű, gondolta magában.

Sharp ezredes úgy szenvedett, mint akinek a fogát húzzák, de ennek a pillanatnak is el kellett következnie egyszer: meg kellett mutatni legféltettebb büszkeségüket ennek a szedett-vedett társaságnak. Itt az ideje, hogy felvezessék ezeknek a vad cowboyoknak leendő paripájukat.

A "tanulók" – valamint Grace – megérkeztek a NASA egyik különleges szerelőcsarnokába. Ahogy a hatalmas tolóajtó kinyílt, és föltárult a futballpálya méretű hangár, Harrynek leesett az álla.

Akárha egyenest a Csillagok háborújából csöppent volna ide az a fenséges építmény, amelyet megpillantottak – csakhogy ez itt most igazi volt.

Az X-71-es.

Óriási, ragyogó fehér űrhajó – mintha csak a jövőből szállt volna ide –, körülötte pedig vagy száz technikus sürgött létrákon, állványokon, emelőkön, hogy az utolsó simításokat elvégezze rajta.

– Önök az első civilek, akik megpillanthatják. A légierővel szigorúan titkos együttműködésben kifejlesztett vadonatúj típus. Minden egyes alkatrésze évekkal a jelenlegi földi csúcstechnológia előtt jár. Nővére a Vanderberg Légi támaszponton áll. Holnap reggel mindkettőt útnak indítják Floridába, hogy fölkészítsék őket a kilövésre, de gondoltam, előbb látniuk kellene.

Harry remélte, hogy nem vág olyan bamba képet, mint a társai. Sok mindent láttak már, sok mindenben volt részük, de ez a látvány mindannyiukra óriási hatással volt. És ez az ő hajójuk? ők fognak ebbe úgy beszállni, ahogy a filmekben látható szkafanderes nagylegények szoktak? ők fognak kirepülni az űrbe? Ezzel a csodamasinával? Teljesen valószínűtlennek tűnt az egész, méltó

betetőzéseképpen annak a rengeteg képtelenségnek, ami azóta esett meg velük, hogy alig néhány napja egy napszemüveges admirális helikoptere leszállt a tengeri fúrótorony fedélzetén. Most, hogy itt álltak az ürrepülőgép előtt, értelmet is nyert minden. Az ámulat ebben a pillanatban minden kétséget és rettegést elnyomott. Kétségtelenül szép volt a nagy hajótest, de nem egyszerűen erről volt szó: erőt sugárzó látványa önbizalmat is töltött beléjük. Mintha valahogy azt is éreztette volna velük, hogy küldetésük hátszágát az emberiség alkotó energiáinak csúcsteljesítménye, a világ tudásának és akarásának összessége adja.

Truman odavezette őket egy kis csapatnyi egyenruhához; köztük volt Sharp is.

– Davis ezredes, a légierő pilótája és Tucker pilóta, a NASÁ-tól – ők ketten vezetik majd a Függetlenség nevű hajót. Sharp ezredes úr és Watts pilóta, a NASÁ-tól, pedig a Szabadság nevű ikertestvérét irányítja. Mr. Gruber és Mr. Halsey lőszer- és robbanóanyag-szakértő, ők felelnek a nukleáris töltetekért. Gondoltam, ideje, hogy összeismerkedjenek – tette még hozzá kissé zavartan Truman, miután látta, hogy a két csoport tagjai gyanakodó tekintettel méregetik egymást.

Lehet, hogy Truman mást remélt, de biztató szavaira sem indult meg expressz-gyorsasággal a közeledés: csak álltak szemben némán, néhány lépésnyire egymástól. És bizony, meglehetősen érezhető volt a feszültség. Pedig ezeknek az embereknek hamarosan minden mást el kell felejtetniük, együtt kell lélegezniük, és mindent meg kell tenniük azért, hogy fennmaradjon az a világ, ahol még szűrős szemmel nézhetnek egymásra.

– A kompot, amellyel az aszteroidán közlekedni fognak, mi erre felé Tatunak becézzük – törte meg a feszült csendet Quincey. – Miután sikeresen landoltak az aszteroidán, átszállnak a Tatuba, és munkához látnak a korábban bemutatott speciális fúróberendezéssel.

– Gyönyörűen hangzik. És honnan sikerült megszerezniük ennek a csodálatos masinának a terveit? – kérdezte Harry.

Harry, Grace és a többiek kíváncsian figyelték, ahogy egy nagy csomagról óvatos kezek lehántják a cirkuszsátornyi műanyaglepedőt, és előtűnik a két Tatu. A fényes páncélú teremtményekre jól illett a név, különösen, ha az ember elképzelte, hogyan fognak majd mászkálni-kurkászni – sőt fújni – egy mini égitest felszínén. Alacsonyabbak és szélesebbek voltak, mint annak idején az Apolló űrhajók holdkompjai. Sokkal, sokkal áramvonalasabbak, "dögösebbek" voltak, mint elődeik.

– Negyedik generációs űr-terepjáró – magyarázta Quincey büszkén. – Préselt titániumötvözet burkolatú, hermetikusan lezárt egység. Képes megmászni nyolcvanfokos emelkedőt is. Hat napelemes hajtómű viszi, amely gyakorlatilag nulla gravitáció mellett is nyolcszáz turbóóerőt tud.

– Hűűha! – mondta kissé eltúlzott lelkesedéssel Harry. – Megnézhetnének belülről?

Truman bólintott, Quincey vállat vont.

Ami ezután következett, olyan volt, mint egy tudományos-fantasztikus burleszk jól begyakorolt jelenete. Harry először körbejárta a Tatut, majd alámászott, aztán másodmagával bepattant az űrjárgányba, és matatott egy kicsit odabent. A várakozók ezek után annyit láttak, hogy különböző kényes alkatrészek röpködnek ki nagy ívben a szerelőcsarnok betonjára, miközben Harry csak nagyon kevesek számára érthető műszaki észrevételeket tesz.

– Grace! – kiáltott oda lányának, akin egyébként remekül állt a NASÁ-tól kapott overall. – Szükség lesz hat teljes kilencnyolcvanas kamion kardántengely-készletre.

Grace bólintott, és feljegyezte. Harry kiemelt egy érdekes formájú alkatrészt, és Quincey-hez fordult.

– És ez vajon micsoda? Fagylaltoskanál? Fogadjunk, hogy minimum egy ötszázasba került – azzal undorral ledobta a betonra.

– A. J.! Utána kéne nézned valami nagynyomású zsilipmembránnak, meg föl kéne kutatni pár T5-ös kilencfogú

kereket és harmincnyolcas csapágyat.

– Minimum százötvenes kategóriájút – tette hozzá Veréb a Tatu gyomrából –, és ötsebességű áttétel stucnival.

Harry leszállt a mélybe, majd újra fölbukkant:

– Két rolni Kevlar tömítő. Egy csomag tizenkettes grafit U-könyök. Négy háromhuszonötös villa.

Kicsit elmélázott, aztán hozzátette:

– Nyolc nagy adag csirkeszárny extra sült krumplival.

Quincey és teljes tudományos legénysége csak állt földbe gyökerezett lábbal. A fegyelmezett pilóták rezzenéstelen arccal figyeltek, csak szemük sarkából pislogtak Sharpra kíváncsian, hisz ő már korábban találkozott ezekkel a féleszű gengszterekkel.

– Ez a kiképző komplexum itt arra szolgál, hogy fölkészüljünk rá, milyen lesz a munkavégzés a súlytalansághoz közeli állapotban – vezette be őket egy furcsa csarnokba Sharp.

A tér legnagyobb részét egy óriási, vízzel teli medence foglalta el, a víz alatt pedig a Tatu életnagyságú mása állt. Körülötte búvárruhás emberek lebegtek, és mindenféle mókás mozdulatokat végeztek, mintha rettenetesen fontos dolguk volna.

– Ez mire való? Úszni is fogunk azon az aszteroidán? – kérdezte Kőfaló.

Senki nem mosolyodott el, mire Kőfaló kénytelen volt sokadszorra is megállapítani, hogy a NASA kizárólag sőtlan és savanyú képű fapofákat alkalmaz. “Ha nem vigyázunk – gondolta –, a küldetés végére mi is olyan gyomorbajos képpel bambulunk majd a világba, mint ez a Sharp.”

Egy T-38-as vadászbombázó süvített át az égen, látványos légbemutatóval szórakoztatván hőseinket. Ezúttal azonban a kis csapat nem a földről gyönyörködött a technika csodája és a jól képzett pilóta remek összjátékában. Sőt egyáltalán sehonnan nem gyönyörködtek semmiben, hanem ott görnyedtek halálra váltán a gép fedélzetén. A bemutatónak ugyanis egyetlen célja az volt, hogy

némi ízelítőt adjon nekik mindabból, ami a valódi űrutazás során vár majd rájuk.

Nagymedve embrió pozícióban kuporgott a gép végében, olyan picire összehúзва magát, mint egy riadt koala. Mellette Kőfaló ült, kiguvadt szemekkel. A. J. nem érezte elegendőnek a biztonsági övek, hevederek, csatok és szorítók rendszerét, úgy markolta ülése párnáját, hogy belelilultak az ujjai, míg Harry arra összpontosított, hogy az extra sült krumplit valahogy magában tartsa.

Az egész kirándulás alatt fülükbe duruzsolt sátánian behízsgó hangján a gép pilótája, egy bizonyos Chuck nevű, Vietnambot is megjárt, vén légihiúz.

– Most szépen belenyomjuk a két szép szemüket a koponya hátsó falába. Úgy ni.

“Jól mondja” – gondolták a derék olajosok.

A gép olyan tempóban gyorsult, hogy Chuck “vicces” jellemzése igen pontos leírásnak bizonyult.

– Jól van, kedveseim, most egy kicsit összerázzuk, ami belül van...

A gép szabadon esett, majd nagyot ugrott fölfelé, kicsit meglódult, aztán megtorpant. Az utasok úgy érezték magukat, ahogyan a kémcső érezhet kémiaórán a tanulni vágyó diákok kezében.

– Most egy kis forgás...

A szuperszonikus dugóhúzó szédítő sebességgel fúrta magát a felhőkbe, miközben a benne ülők nagy többsége most értette meg igazán azt, amit a centripetális erőről annak idején tanult. Nemhogy hirtelen eltűnt a nedvesség verejtékező homlokukról, de még a nem létező izzadságcseppeket is kiszippantotta pórusaikból az égi pörgettyű. Ráadásul szó szerint azt sem tudták, hol áll a fejük.

– Aztán kiklopfoljuk a kedves utast, amíg minden egyes csontja sajogni nem kezd...ígérte útimarsalljuk, aki becsületes katonatiszt lévén mindig állta a szavát.

És valóban: biztonsági öv ide, liluló ujjak oda, a “fiúk” úgy csapódtak szűk kis helyükön jobbra-balra, előre-hátra, valamint le és föl, mint az ügyes szakács kezében a laposra kalapált bélszín.

– És amikor már visítanak, üvöltenek és sírva rimáncodnak, hogy hagyjuk abba, akkor újra kezdjük, csak egy kicsit keményebben...nyugtatta meg őket Chuck.

Oscar élvezte a dolgot. Vígán kurjongatott a többiek rosszalló tekintetétől kísérve.

– Az űrutazás nagyon brutálisan hat majd a szervezetükre – magyarázta Chuck –, és én most megteszek minden tőlem telhetőt, hogy ízelítőt adjak ebből.

Az utasok köszönték szépen ezt a figyelmességet. Amikor a bemutató véget ért, Nagymedve (akit jelen állapotában legfeljebb ha Kismackónak keresztelt volna el, aki most látja először) úgy érezte, nagy tévedésben élte eddig az életét. Halványan emlékezett még ugyan a pillanatra, amikor boldogan megvásárolta első Harley Davidsonját, és még azt is föl tudta idézni, hogy nagyon-nagyon sok kilométernyi utat legeltetett föl a büszke-fényes gép-paripával. De azt már igen nehéz volt elhinnie, hogy ezt valaha élvezte is. Az igazat megvallva most hitetlenkedve gondolt arra, hogy egyesek kifejezetten “a száguldás szerelmesének” tartják magukat. Mi jó lehet abban? Ahogy a tűzkeresztségen átesett légi-legények kikászálódtak a gépből, Harry térdre esett a betonon, és megcsókolta földet. Chuck oktató nem nevette ki, meg sem vetette ezért. Hosszú pályafutása során számtalanszor tapasztalta, milyen erős honvágyat ébreszt az emberekben egy-egy rövidebb utazás a T-38-assal.

Az Űrközpontban sebtében külön laboratóriumot rendeztek be, ahol az aszteroidáról érkezett adatok folyamatosan bővülő halmaza gyűlt, hogy annak alapján a számítógép-agyak és az emberi koponyák együtt a lehető legpontosabb képet alkothassák mindarról, ami az expedícióra várhat. Truman, Kőfaló, Oscar és Grace ült egy asztal körül.

– A termográfiai felvételek színképelemzése alapján – magyarázta Kőfaló – két elsődleges leszállóhely adja magát. Az

egyik a 201-es szektor hatos szélességi rács 12J14-es pontja, a másik a 12G17-es pont.

Ebben a pillanatban Clark viharzott be, félrevonta Truman, és halkán, izgatottan magyarázta:

– Gond van. A hajtóművek nem akarnak működni. Lehet, hogy föl se tudjuk küldeni őket az űrbe.

Truman mindig is híres volt pókerarcáról, de az utóbbi napok eseményei aztán végképp megtanították arra, hogy minden körülmények között megőrizze az önuralmát, és átláthatatlan maszk mögé rejtse haragját vagy éppen elkeseredését.

– Értem – kezdte szárazon. – Mikorra fogják megoldani a problémát? Holnapra? Nos, onnan kezdve ez a gond már nem lesz gond.

A következő nap délelőttjét a fiúk a szerelőcsarnokban töltötték, a két Tatut igyekeztek használhatóvá adjusztálni a pilóták és robbantási szakemberek kíváncsi tekintetétől kísérve. Közben hogy-hogy nem a Csillagok háborúja és a 2001: Űrodüsszeia című filmek jeleneteit elevenítették föl. Remélték, hogy az Erő ezúttal velük lesz. Nem is tudták, milyen nagy szükségük lesz erre már aznap délután.

Sharp ezredes a NASA Boeing 707-esének lépcsőjén állt, és nézte, ahogy újdonsült kollégái alig leplezett viszolygással foglalják el helyüket a gépen. "Legalább kezdenek tisztességesen kinézni" – gondolta. Szó, ami szó, ezen a reggelen mindannyian megborotválokztak, és mostanra az osztag extra méretű tagjainak egyenruhái is elkészültek. Két részre osztották a csapatot – hiszen két hajó indul majd útnak külön legénységgel. Szkafanderükön feltűnő kék, illetve piros jelzés virított, aszerint, hogy melyik csoportba tartoznak. Harry, Kőfaló, Veréb és Max alkotta a kék csapatát, A. J., Nagymedve, Oscar és Noonan küzdött piros zászló alatt.

– Remélem, űrhajóstársaim – nyomta meg a szót Sharp –, jól

beebédelték. Most kezdődik az igazi róka-móka, ahogy mi hívjuk – mondta elégedett mosollyal. – Holnaphoz egy hétre már minden élesben megy, úgyhogy mostantól kezdve gyorsítunk a tempón, és megmutatjuk, milyen az igazi repülés. Most fölszállunk ezzel az ügyes madárral tizennégyezer méterre, aztán harminc másodperc alatt lezuhanunk három és félezerre, hogy szokjuk a súlytalanság állapotát.

A nagylegények titkon egymásra pillogtak, de egyikük sem tudta eldönteni, hogy még jobban megrettenjen vagy inkább megnyugodjon attól, hogy szemlátomást a többiek is úgy szoronganak, mint tízéves gyerek a fogászati váróteremben.

Aztán fölszállt a gép; pörgés-forgás, ugrabugrálás és minden egyéb trükk nélkül szép simán emelkedett tizennégy kilométeres magasságba. Hála istennek nem ismétlődnek meg az előző napi gyötrelmek, gondolták megkönnyebbülten Sharp ezredes tanítványai. Elkezdődött a zuhanás. A kékek és a pirosak mind a levegőbe emelkedtek, és úszkáltak az utastérben. Azért ez mégiscsak jobb, mint a T-38-as, konstataálták egyöntetűen. Csakhogy. Csakhogy egyszer minden élvezetnek vége szakad. Pontosan három és félezer méteren megszólalt egy csengő, és még mielőtt fölocsúdtak volna, úgy vágódtak a gép padlójához, hogy csak úgy nyekkent.

Amikor a gép végül földet ért, egy emberként rohantak a férfimosdóba, sorra döntvén meg a különböző távok világcsúcsait, hogy minél előbb a vécésészék fölé hajolhassanak. Ez volt a beharangozott róka-móka betetőzése. Harry, aki mindenben élenjárt, öklendezésből is jelesre vizsgázott. Kőfaló – miután megszabadult a maga fölöslegétől – odaállt főnöke mögé, hogy mihamarabb megossza vele a legfrissebb információkat.

– Beszéltem azzal a vörös bombázóval az anyagcsere laborban. Rajta vagyok egy ideje, úgyhogy kihúztam belőle ezt-azt, de amit megtudtam, szigorúan titkos, ne mondd el senkinek.

Gyomra ismét jelezte, hogy fölküldene némi anyagot az ételliften, de Kőfalónak sikerült néhány mély lélegzetvétellel a pincében tartania a rakományt.

– Minél közelebb ér, annál többet tudnak a mi Dottie nevű aszteroidánkról – folytatta. – És minél többet tudnak róla, annál kevésbé tűnik barátságos jószágnak. Gázkitörések, jégviharok, szeizmikus marhaságok, kőomlás, egyéb nyalánságok.

Jól hallhatóan a szomszédban is elmélyülten tanulmányozta valaki a kagyló belső tulajdonságait, és ez a hang egy pillanatra megzavarta Kőfalót, de aztán újra fölvette a fonalat.

– De nem csak arról van szó, hogy egy szadista pszichopata klimaxos kozmikus tyúkot kéne megszelídítenünk – ez idáig még nem titok. A titok az, hogy ezek az ürrepülőgépek még sosem szálltak föl. Végigcsináltak négyszáz szimulált fellövést. Saccold meg, hogy ezek közül hány sikerült!

Harry egy kis vizet vett a szájába, öblögetett-gargalizált, aztán kiköpte a vizet, de nem fordult vissza Kőfalóhoz.

– Nekem elég, ha azt mondd, hogy – egynél többször.

– Bingo! Te is beszéltél a vörös csajjal? Egyetlenegyszer sikerült. Kedves közönségünk, Harry Stamper úr remek teljesítményével megnyerte e heti fődíjunkat: velünk tarthat a közelgő jutalomutazásra. Gratulálunk a győztesnek!

A kissé kitatarozott Tatu egy Houston melletti kiszáradt tófenéken állt. Az olajosok csapata mostanra teljesen a maga képére alakította a berendezéseket, Harry és A. J. az első próbafúráshoz készült Quincey részvételével. Ha az utóbbi csak sejtette volna, micsoda feszültség van a másik kettő között, dehogyis hagyta volna, hogy együtt dolgozzanak.

– Jó. Most zárják le a fékeket – adta ki az utasítást Quincey.

Harry megbökte a megfelelő öt gombot, hogy a fék-zárakat működésbe hozza.

– Úgy. Most lazítsák ki a szorítókat, de a biztonsági öv legyen becsatolva...

A. J. bepötyögte a vezérlőpulton, amit kellett, és közben odaszólt Harrynek:

– Kérdezhetek tőled valamit? Harry elfintorodott.

– Csak ha nem szerepelnek benne bizonyos szavak. Például: Grace, a lányod, szeretem, együtt járás, vagy hogy Harry, légy szíves.

Quincey nem értette, mi történik. A Tatu rémisztő hirtelenséggel kelt életre. Nagy erejű fúrókarja meglódult, és a fúrófej belevágott a kőkeményre szikkadt, üledékes talajba. Harry és A. J. nekirepült a fülke falának, de Quincey is beütötte a fejét.

– Ezért szoktuk becsatolni a biztonsági övet – leckéztette felelőtlen tanítványait.

Aznap éjjel a NASA régi épületében kísértet járt. Oscar lopózott be az űrközpont egykori irányítótermébe, és az elhagyatott hodályban leült a használaton kívüli vezérlőpult mögé, hogy átélhesse, milyen lehetett az űrhajózás hőskorszaka. Föltett egy ósdi fejhallgatót, és zongorázni kezdett a billentyűkön. Nem vette észre, hogy közben Harry is bejött a terembe. Oscarnak sikerült valahogy életre keltenie a Csipkerózsika-álmát alvó berendezést. Szavai visszhangoztak a csupasz falak között.

– Apolló, itt Houston. Leszálláshoz felkészülni, fékező rakétákat bekapcsolni. Vétel.

Mint egy igazi gyerek, füléhez emelte a kezét, közben sistergő hangokat hallatott, mintha zavar volna a rádió-összeköttetésben.

– Apolló, nem értjük. Figyelem, Apolló, nem hallunk semmit. Vétel.

– Oscar – szólalt meg Harry.

Oscar vagy fél méternyit ugrott ijedtében, és rendkívül zavarba jött, amikor Harryt meglátta.

– Csak... tudod, érezni akartam valamit a történelemből. Beszívni a levegőjét. Ez az igazi történelem, Harry – hebegte. – Hihetetlen, hogy most velünk történik az egész...

– Nem láttad Grace-t?

Oscar boldog volt, hogy másra terelődött a szó, és bólintott:

– De. Ott volt A. J.-vel a hangárban, ahol azok a nagy kő...

A mondat felénél abbahagyta, mert még a félhomályban is látta, hogyan vált a dühtől sötétvörös színre Harry arca.

– Jaj, nem, várj, te Grace-ről beszélsz? Nem, nem ő volt az, hanem...

De Harry már elviharzott, még mielőtt Oscar befejezte volna a mondatot. A fiatalember szíve összeszorult.

– Bocs, A. J. – motyogta, és otthagya a vezérlőpultot. Harry ábrázatát látván meglehet, hogy elkel némi támogatás a szerelmespárnak.

Ahogy Harry a Szaturnusz jelű hangár felé sietett, dobhártyáján a vér lüktetése harci dobok zaját idézte, de a Harmadik Világháború csatazajává fokozódott, amikor megpillantotta a lányát és A. J.-t. Egy hatalmas, fekvő helyzetű rakéta hajtómű-fuvókájában ültek romantikus gyertyafénynél, szorosan összeölelkezve. És Grace, hogy az ördög vinné el, nem áttallotta fölhúzni a legszebb hosszú ruháját! Harry fuldoklott a dühtől. Lehetetlenül szép a lány ebben a gyertyafényben. És akkor ez a... ez a... ez az útonálló szorongatja itt. Harry

128 majd fölrobbant. Szóra nyitotta a száját, de azonmód be is csukta, mert megjelent mögötte Oscar. Aztán Veréb. És Kőfaló. Meg Nagymedve.

Harry megcsóválta a fejét, sarkon fordult, és kifelé indult. Nyomában pedig Oscar, Veréb és Kőfaló. Meg Nagymedve. A turbékoló szerelmesek semmit sem vettek észre. A. J. éppen ebben a pillanatban húzott elő valamit a zsebéből, ami úgy csillogott a gyertyafényben, hogy a lány nem is volt benne biztos, mit lát, amíg ujján nem érezte a hűvös fémkarika érintését, és meg nem hallotta A. J. szavait:

– Gyere hozzám feleségül.

A hangár előtti betonpályán eközben üldözéses verseny folyt. Harry igyekezett meggyorsítani a lépteit, repülők és állványok között újra és újra irányt váltani, de a többiek nem tágitottak mogulé.

– Nem akarnátok leszállni rólam? – mordult hátra a vállá fölé.

– Csak arra volnánk kíváncsiak – vállalta a szószóló szerepét Veréb –, hogy vajon mik a szándékaid azután, hogy megmentettük a Földet?

– Kopjatok le! – mondta Harry.

– Grace felnőtt, és önálló szavazati joggal rendelkezik – kezdte komolyan Veréb. – Ha elnököt választhat, akkor ahhoz is elég idős, hogy azt egyen és igyon, amit akar... és házasodjon és..., azzal legyen, akivel akar, amikor és ahogyan kedve tartja... ha kedve tartja.

– Köszönöm, Dr. Spock.

– Igaza van, Harry – brummogott közbe Nagymedve.

– Oké! – mondta Harry. – Igaza van. A következő két hétben, vagy mennyi van még, azt csinálnak, amit akarnak. De ha visszajöttünk, és túl vagyunk ezen az egészen, gondom lesz rájuk. És nehogy azt higgyétek, hogy akkor majd beleugathattok.

– Nem mintha A. J. pártját akarnám fogni – szólott hozzá Kőfaló is –, de az isten szerelmére, Harry. Grace tényleg nem kislány már. Bocs, hogy ezt mondom, de amíg mi a Föld körül száguldoztunk és iszapot túrtunk, a kicsi kis Grace jólfejtett csaj lett.

– Nagyon jó csaj lett – tette hozzá Veréb.

– Baromi jó csaj – bólogatott Nagymedve.

– Állj, állj, állj, állj! A lányomról beszéltek.

– Na és? Akkor is jó csaj... – szólalt meg Oscar.

– Elég jól ismerem a saját lányomat. Én se vagyok ám akkora ökor, amekkorának kinézek – torkolta le őket Harry.

– Nem ez a lényeg – vágott közbe újból Oscar. – A lányod ma már érett nő, akit elkezdett érdekelni a saját teste. És most fedezi föl a szexualitást. És, tudod, ez teljesen természetes dolog.

– Kábé öt perccel vagy idősebb nála, ha jól számolom. Hogy akarsz te...

– Éppen azért. Pontosan tudom, milyen az, amikor az embert egyszerre háromszázötvenhét irányba feszítik szét a hormonjai.

– Nem akarlak megbántani, haver – tette rá széles mancsát Harry vállára Nagymedve –, minden tisztelet-becsület a tiéd, és ne értsd félre, de egy kicsit mind úgy érezzük, mintha mi is segítettünk volna fölnevelni. Szóval egy kicsit mi is az apja vagyunk ennek a lánynak.

– Ez így van – helyeselt Veréb.

– Igen? Hát akkor remek munkát végeztetek a gyerekeknvelésben, mert ebben a pillanatban éppen egy nagypofájú, kezelhetetlen, pimasz olajbányásszal nyalják falják egymást, mint a jegesmedvék.

Most végre megfordult, kezét kissé színpadiasán a csípőjére tette, és végighordozta tekintetét Grace többi “szülein”.

– Nézzetek végig magatokon. Nézzetek rám. Vacak kunyhókban élünk, lehetőleg mindig valahol a világ végén lebegve, és soha nem szállunk partra néhány hétnél hosszabb időre. Éjjel-nappal nyakig mocskosak vagyunk. Milyen élet ez? Veszélyes. És magányos.

Ahogy még egyszer végigjártatta szemét a többiekén, kissé megváltozott a hangja.

– Grace – mondta egyszerűen – jobbat érdemel, mint mi.

– Hat nap, és fölrepülünk az űrbe – mondta nyugodtan Veréb.

– Na ne mondd!

– Ez nem ugyanaz, mintha három öböllel odébb mennénk a Csendes-óceánon – folytatta Veréb zavartalanul, mintha meg sem hallotta volna a Harry hangjában megbúvó iróniát. – Kőfalónak igaza van. Kábé a nullával egyenlő esély van arra, hogy megússzuk. Ezt te is pontosan tudod. Úgyhogy adok egy kéretlenje tanácsot. Próbáld meg rendezni a dolgaidat a “kislányoddal”. Csak úgy, minden eshetőségre felkészülve, tudod.

Harry ott állt velük szemben, a sok marcona “pótapa” pedig komolyan bólogatott, de hiába, Harry dühe nem csillapodott.

– Köszönöm szépen. De komolyan. Ha jól megszámolom, együtt túl vagytok vagy hét váláson, van egy rakás gyereketek, a legtöbb még a neveteket sem tudja, és együttesen ültetek vagy tizenkét

évet. És ti akartok nekem tanácsot adni? Itt áll előttem egy csapat részeges iszaptúró, akiknek az életében az a legértékesebb érzelmi kapcsolat, amikor egy táncosnő bugyijába bankjegyeket tűzköd? És ezek mondják meg nekem, milyen legyen a viszonyom a lányommal?

Fölnézett, mintha az istenekkel próbálna szót érteni, végezetül ezt mondta:

– Köszönöm a hasznos tanácsot, fiúk. Most pedig, ha megbocsátotok, visszavonulok a lakosztályomba, felnyitom az ereimet, és elmélázok eme mélyenszántó bölcsességeken. Szent Jay Lerio legyen veletek!

A faképnél hagyott társ-szülők letaglózottan meredtek egymásra. Meg kell adni, ez a Harry nagyon ért hozzá, hogy az ember lelkét taccsra tegye...

Hetedik fejezet

Másnap reggel Jennifer Watts úrkisasszony, a NASA pilótája mutatta be Harrynek és csapatának a Johnson vákuumkamrát. Először levetítette nekik az első holdra szállásról készült híres filmfelvételeket.

– Ezerkilencszázhatvankilenc. Armstrong szökdécsel a Holdon. Miért szökdécsel? Mert odafönt kisebb a gravitáció, mint itt. Az aszteroidán ugyanígy lesz. Ha letesznek egy tárgyat, az ottmarad, de ha valami elindul fölfelé, az nem esik vissza, hanem megy tovább, egyenest ki a világűrbe.

Watts pilóta igyekezett figyelmen kívül hagyni, hogy úrruhába öltözött "diákjai" a vetítés és a magyarázat közben egyfolytában pusmognak. Még szerencse, hogy nem hallotta, miről beszélnek.

– Most akkor mi van? Bennem van a hiba, vagy ez a Watts tényleg nagyon jó csaj? – kérdezte Oscar.

– Nagyon dögös, de sajnos a Nagymedvére van beindulva – mondta Kőfaló.

– Aha – dörmögte Nagymedve.

– Ezért kifejlesztették ezeket az új típusú űrruhákat, irányítható fúvókákkal, hogy az asztronauták ne pattogjanak, mint a gumilabda... – folytatta Watts pilóta, aki nőiességben valóban bőven megfelelt a nemzetközi normának, sőt, valószínűleg a topmodellek között sétált volna a kifutón, ha rendeznek egy szkafter-dívatbemutatót.

– Aha, igazatok lehet – vigyorgott Nagymedve.

– Medve! – kiáltott rá a pilótanő.

– Igenis! – vágta ijedten háttátra magát a nagydarab ember, de aztán igyekezett fölényesen mosolyogni.

– Van valami probléma?

– Nincs – jött a katonás felelet.

– Csak mert éppen azt próbálom elmagyarázni, hogy fogják ezek a fúvókák a földön tartani a nagy böhöm testét.

Veréb halkán, elismerően füttyentett, de Watts pilóta nem reagált, hanem folytatta, talán mégis megsejtette, miről pusmoghattak az éretlen diákok.

– Vagyis, ha tökön találnám rúgni, és maga nem viseli ezt az ancúgot, tudjuk, mi történne, ugye? – kérdezte a pilóta, ékes tanúbizonyságát adván annak, hogy nem csupán az űrhajózáshoz ért, de a képes beszédhez is van érzéke.

– Elrepülnék? – kérdezte bizonytalanul Nagymedve.

– Így van – bólintott a szigorú tanárnő.

– És ezt mikor fogjuk gyakorolni – érdeklődött ártatlan képpel Kőfaló.

Watts válaszul megnyomott egy gombot, és a vákuumkamra negyventonnás ajtaja lassan kezdett bezáródni.

– Uraim, huszonnégy másodpercük van rá, hogy fölcsatolják a sisakjukat, mert azután kiszivattyúzzuk a levegőt ebből a kamrából, és pontosan olyan lesz, mint a világűrben.

A férfiak erre abbahagyták az idétlen viccelődést, a sisakokhoz ugrottak, és villámgyorsan felcsatolták magukra a speciális űrbúrákat.

– Harry – szólt bele kis mikrofonjába Kőfaló, miután elkészült –, te mit szölsz ehhez?

Harry rápillantott a tizenöt méteres szélcsatorna-propellerekre a

vákuumharang végében, és így felelt:

– Teszek rá, hogy idelenn mikit művelnek velünk. Ott fönt akármit találunk, nem lesz kikapcsológomb.

Ebben a pillanatban a lapátok forogni kezdtek, és a szél úgy fújta őket ide-oda, mint az őszi falevelet.

– Ne mondjon több rossz hírt, elegendem van – kérte Truman a geológusnőt, aki szokása szerint egy nagy paksaméta jelentéssel állított be az irodába.

Az asszony megvonta a vállát.

– Kezdi kimutatni a foga fehérjét – mondta az aszteroidáról. – A légkör brutális, uram. Heves viharok, óránként százötven-száznyolcvan kilométeres széllekedésekkel.

– Jó – mondta Truman keserű mosollyal. – Akkor most mondjon valami jó hírt is. Legyen szíves.

– Ma hároméves a fiam – felelte hasonlóképp keserű mosollyal a geológusnő.

“Akit” emlegettek, azaz az aszteroida megállíthatatlanul száguldott a világűrben a Föld felé, s körülötte megannyi kis bolygó: kisebb-nagyobb kozmikus kődarabok.

A NASA központi digitális kijelzője szerint még 174 óra 12 perc 18 másodperc 028 ezredmásodperc volt hátra a végzetes ütközésig.

Nyolcadik fejezet

“Jules Verne, hol vagy most, amikor szükség volna rád?” – kérdezte magában Truman, amikor másnap reggel újra találkozott a NASA-alkalmazottak és az olajfúrók enyhén szólva nem összeérett

csapatával. A lelke mélyén úgy érezte, egyedül akkor volna legalább csöppnyi remény arra, hogy fölkészülhessenek a küldetés sikeres végrehajtására, ha mindannyiukat begyömöszölné egy időgépbe, és visszaröpítené minimum öt vagy tíz évet. És akkor a NASA megemelt támogatása adhatna egy mákszemnyi reményt – talán valamicskével többet, mint egy hógolyó túlélési esélyei a pokolban – arra, hogy értelmes és hatékony módszert fejlesszenek ki – és megfelelően ki is próbálják – a Föld és egy aszteroida ütközésének elhárítására. De visszatérni a múltba nincs mód, túl késő bánni, ami elmaradt.

Túl késő. Nincs más, csak az itt és most, valamint a jövő. Mármint az a kevés, ami még megmaradt belőle. Az, meg ez a kis hadsereg itt az orra előtt.

Ez van, ezzel kell beérni, és amire szövetkeztek, ennyivel kell elérni. Sikerülnie kell.

Megrázta magát, és elkezdte a demonstrációt. A segédeszközöket fiatal technikusok készítették előző nap. Egy kosárlabda nagyságú kék földgömböt függesztettek föl fejmagasságban, tőle vagy kétméternyire egy sokkal kisebb sárga "holdgömböt". Egy fehér köpenyes asszisztens egy pálca végére szerelt "aszteroidával" állt készenlétben. Truman – szintén egy pálca végén – a két űrrepülőgép modelljét tartotta a kezében.

– A terv a következő – kezdte Truman. – A két űrhajó kedden reggel nyolc óra tizennégy perckor startol. Huszonhét perccel később összekapcsolódnak a Világbéke nevű orosz űrállomással, ahol Andropov űrhajós feltölti a tartályokat folyékony oxigénnel. Elköszönnek Andropov úrtól, leválnak az űrállomásról, és megkezdik hatvanórás útjukat a Hold felé. Egyetlen dobásunk van, hogy leszálljunk az aszteroidán, mégpedig akkor, amikor elhalad a Hold mellett. A Hold gravitációját fölhasználva kétszeresére növeljük a hajók sebességét – mintha egy parittyával lőnénk őket a Hold körüli pályára...

– Á, emlékszem, ez volt a Gyalogkakukkban is – szólt közbe

Kőfaló. – A Prérifarkas beült egy csúzliba, a hátára kötött egy rakétát, aztán DZSUMMMM!

– Kőfaló!

– Mért? Komolyan beszélek! Kábé ugyanazt csináljuk mi is. Bár ott például nem a legjobban sült el szegénynek a dolog...

Látta, hogy közbeszólásának semmi hatása, vállat vont, és elhallgatott.

– Valamivel jobb rakétáink vannak, mint a Prérifarkasnak – szólt közömbös hangon Truman. – Tehát: miután befejezték a Gyalogkakukk-manővert, harminchatezer kilométeres óránkénti sebességgel repülve az aszteroida mögé kerülnek, ahonnan reményeink szerint a kisebb törmeléket addigra eltakarítja a Hold tömegvonzása. Itt fognak leszállni – mutatott rá az aszteroidát jelző kis gombóc egy pontjára. – Ennyi az egész.

– Külön leszállóhelyet jelöltünk ki a két csapat számára – szólalt most meg Clark. – Még hozzá az aszteroida felszínének azon pontjain, ahol a legkevesbé kemény a talaj, amennyire most meg tudjuk állapítani. Mi itt a NASÁ-nál semmit nem bízunk a véletlenre – folytatta magabiztosan. – Mindent megkettőztünk, mindenre van biztosítás. Az a csapat nyer, amelyik először éri el a kétszáznyolcvan méteres mélységet. Namármost. Ez az aszteroida jó nagy darab kő, és nagy az anyagsűrűsége, vagyis van némi gravitáció. Ez azt jelenti, hogy lehet rajta járni. De azért jobb, ha használják az űrruhájukba épített fúvókákat, hogy jobban menjen a munka.

Clark egész viselkedésében volt valami, ami miatt senki nem nagyon rokonszenvezett vele. Talán tudálékos volt egy kicsit? A jó ég tudja, mindenesetre Oscar úgy fordult következő kérdésével Truman felé, mintha Clark a világon sem volna.

– Tegyük föl egy pillanatra, Mr Truman, hogy valamilyen csoda folytán tényleg leszállunk az aszteroidán. Milyen állapotok fogadnak ott minket? – kérdezte illedelmesen fölemelt kézzel.

A fehér köpenyes asszisztens mindezenközben buzgón közelített az "aszteroidával" a "Föld" felé. Truman egy kézmozdulattal jelezte, hogy abbahagyhatja, majd Oscar felé fordult, és kertelés nélkül azt

mondta:

– Százötven fok napon, mínusz százötven árnyékban. Pengeéles sziklák erdeje. Instabil talaj, kétes gravitációs viszonyok, kiszámíthatatlan gáz- és vulkánkitörések. Ilyesmi.

– Aha – vágott közbe Oscar, és bólintott. – Szóval az elképzelhető legrémségesebb körülmények – azzal megvonta a vállát. – Csak annyit kellett volna mondania, hogy az elképzelhető legrémségesebb körülmények.

Truman most egy monitorhoz lépett, és megnyomta a távkapcsoló gombját. A számítógépes grafika bemutatta az események várható lefolyását. Truman magyarázattal látta el azt, ami egyébként a kép alapján is elég egyértelmű volt.

– Szóval. A leszállás után elkezdik a mélyfúrást. Amikor kész a lyuk, beleeresztik a robbanószerkezetet, fölszállnak, és távirányítással működésbe hozzák az atombombát. Minden a következőn áll vagy bukik: ha sikerül fölrobbantani, mielőtt eléri a zéróhatárt, vagyis ezt a vonalat itt – mutatott egy szaggatott csíkra a monitoron –, akkor a szétvált darabok röppályája annyival módosul, hogy éppen elkerülnek minket.

A képernyőn sebesen mozgó gömb kettévált, és a két fél-aszteroida a Földet jelképező gömb két oldalán folytatta útját az űrben

– Ha az aszteroida áthalad a zéróhatáron, anélkül, hogy a bomba felrobbant volna...

A teremben néma csend lett, megszűnt minden pusmogás. Minden szem a monitorra meredt, mintha nem tudnák maguktól is a folytatást, mintha nem ez volna az, ami első pillanattól mindvégig a lelkükön ült, mintha...

–...akkor GAME OVER – fejezte be mondatát meglehetősen kiszáradt torokkal Truman, épp akkor, amikor a képernyőn a Föld gömbjébe becsapódott a két fél aszteroida, és egyszerűen letörölte a monitorról a bolygót.

Ha a csendnek volnának fokozatai, azt lehetne mondani, most minden eddigénél mélyebb, terhesebb csend ülte meg a helyiséget. Truman most két párhuzamos grafikont vetített a képernyőre.

– Ez itt azt mutatja, mennyi idő van még a zéróhatár eléréséig. Ez a másik pedig azt, hogy mennyit kell még fújni. Ha az első előbb fut nullára, azt jelenti, nem lett elég mély a lyuk. Akár haza is mehetnek. Kivéve, hogy nem lesz hová hazamenni.

Amikor a megbeszélés befejeződött, és a jelenlévők mindegyike elment, hogy tegye a dolgát, Trumanról arcáról lefoszlott a közömbös álarc, és meglehetősen gondterhelten rogyott le egy székbe. Quincey, Sharp és Davis is hátramaradt.

– Ha azt a két hajót föl tudjuk lőni, az már kisebbfajta csoda lesz – sóhajtott Truman. – Soha nem próbáltuk még. Ez az első buktató. Aztán egyszerre két hajóval hozzákapcsolódni az oroszok rozzant bárkájához, átszivattyúzni nyolc tonnányi hipergyúlékony folyékony oxigént... ez egy újabb baromi nagy buktató. Aztán megsarkantyúzni a két hajót a Hold mögött – olyan gyorsulással, amibe gond nélkül bele lehet halni... az is pokoli egy buktató. És még csak azután jön a neheze. Letenni a két batárt erre az aszteroidára, ami csak a jó isten tudja, mióta száguld a világegyetemben.

Végignézett a többiekén, hogy fölfogták-e egyáltalán amit mond.

– Tisztában vagytok vele, mibe vágtuk a fejszénket?

Senki nem szólalt meg. Igen, nagyon is tisztában voltak vele.

A hajnali derengésben sűrű, vöröses porfelhő szállt a kiszáradt tófenéken, ahol a két Tatu gyakorlatozott. Ha nem volna az a pokoli aszteroida, még élvezni is tudná, hogy élesben kipróbálhatja a megálmodott fúróberendezést, gondolta Harry. Valószínűleg ugyanezt érezhette A. J. is., mert a helyzethez képest igen vígan viháncolt a vezetőülésen.

– Dőlj hátra, és fújd ki magad. Én majd tartok itt egy kis Tatu-bemutatót – rikkantotta, azzal nyomkodni kezdte a megfelelő

gombokat, mire a Tatu sebesen elindult.

A. J. olyan volt, mint a kisgyerek, aki először ül dodzsemben. Éles kanyarokat írt le, hirtelen sebességet váltott, alaposan megfuttatta a lomha kinézetű jószágot.

– Figyelj, Harry, szerintem, ha nagyon akar, ez még ugrani is tud! – viháncolt A. J., miközben Harry nagyokat huppant a másik ülésen, és próbálta szép szóval, majd szigorral jobb belátásra bírni a másikat, de mindhiába.

Végül megálltak, és a mélyfúró brigád körülállta Harryt.

– Tehát még egyszer, a két csapat: Oscar, Nagymedve és Noonan A. J. vezetésével a Függetlenség fedélzetén, Veréb, Kőfaló és Max pedig az én vezetésemmel a Szabadság fedélzetén utazik.

– Mindkét társaságnak mindenből duplán kértem, de annyit nem tud elvinni az űrhajó, úgyhogy csapatonként viszünk háromszázötven méter csövet, két fúrókart teljes áttételegységgel és öt fűzfejét. A leszállástól számítva nyolc óránk lesz. Ebből háromnegyed óra a villámgyors beállítás, utána hat és fél óra tököroasztó fúrás, aztán háromnegyed óra marad arra, hogy lepottyantsuk a bombát, és elhúzzuk a csíkot. Elég kemény. Menjünk a szimulációs terembe.

Nem sokkal ezután a piros csapat már teljes űrfelszerelésben lebegett a medencében, ahol a Tatu élethű mása állt a víz alatt. Vagy fél tucat bűvár úszkált körülöttük, és figyelte minden mozdulatukat, de ők igyekeztek nem tudomást venni róluk, végezték a dolgukat. A szimulációs terem vezérlőhelyiségében ott ült a számítógépek és videomonitorok előtt Truman, Quincey, Sharp, Davis és Harry. Utóbbi kezében stopperrel intézkedett.

– Gyerünk, piroskáim, nyomjuk meg – szólt bele fejmikrofonjába A. J. sürgetőleg. – Mi vagyunk a fiatalabbak, mi vagyunk a nyerők!

– Oké, Nagymedve, szorítsd le! – hallották Harry hangját a fejhallgatóban. – Gyerünk, húzzatok bele, megy az idő. Oscar, gyorsabban a csöveket! A. J. figyelj a torziós nyomatékra!

A. J. felgyorsította a fúrót, a képernyő mutatta a mélységet és a fordulatszámot, közben erős kezek húzták a kábeleket, adogatták a csöveket, még és még és még.

– Fölpörgetem tizenegyezerrel! – figyelmeztette a többieket A. J.

– Lassíts, nem bírjuk ezt a fordulatszámot! – dörögte Nagymedve.

Truman a stopper számlapját figyelte.

– A gép bírni fogja, neked is bírnod kell! – felelte A. J. Nagymedvének.

– Lassíts, A. J.! Száznolcvan méteren vagy, hosszú a csöved, vedd vissza nyolcezres fordulatszámra – rendelkezett Harry.

– Bízd csak rám, Harry, ez az én csapatom!

– Vedd vissza, mert eltöröd az áttételt!

De A. J. hajthatatlan volt, és ment tovább a maga feje után.

Bent a vezérlőben egy Andy nevű fiatal technikus elérkezettnek látta a pillanatot, hogy érzékeltesse, milyen szeszélyes viszonyokra kell számítaniuk.

– Most megkavarjuk őket egy kicsit. A számítógép százkilencven méteren gázmezőt fog szimulálni, kétszázötön pedig tömör vasércréteget.

– Tartsuk fiúk, még mindig mi vagyunk a fiatalabb csapat! Tizenegyezerrel pörög.

A berendezés ijesztően rázkódott.

– Hallod ezt, Harry? – Nagymedve szinte rimánkodott.

– A. J.! El fogod törni az áttételt! – Harry most már alig türtőztette magát. – Azonnal húzd vissza!

– Adj rá még, Nagymedve! – harsogta A. J., ügyet sem vetve Harry figyelmeztetésére. – Az én csapatomban vagy, azt csinálod, amit én mondok! Még több oxigént a turbinába!

A műszerek hirtelen megugrottak, a számítógépben megszólalt a vészjelzés: szétrobbant a fúrókar és az áttétel.

– Rendben. Húzzátok ki őket – szólt Harry vészjóslóan, majd a medencéhez indult.

– Ha le akarna cserélni valakit, most itt az alkalom – állította meg Sharp.

– Hagyja csak rám a dolgot! – felelte Harry fagyosan, azzal otthagya. Dühös volt ugyan a fiúra, és szívesen eltávolította volna Grace köteléből, de azért senki ne higgye azt, hogy előírhatja Harry Stampernek, kivel dolgozzon, és kivel ne.

A. J. megszégyenülten kászálódott ki a medencéből. Harry azonnal galléron ragadta, és alaposan megrázta.

– Haza akarsz menni? Azt akarod, hogy kirúgjalak?

– A csapatom mindent jól csinált!

– A te csapatod? A te csapatod fél perce törte el az áttételt.

– Ezek a számítógépek biztonságira vannak állítva! Te is tudod, hogy jól csináltam, a számítógép hülyeséget mond. De az igazi gép, az, amit te terveztél, bír ennyit. Én ismerem.

– Mindenesetre nem azon a rohadt aszteroidán fogjuk ezt kipróbálni – magyarázta lefojtott dühvel, tagoltan Harry. – Odaönt nincs második nekifutás. Nincs olyan, hogy majd mindent megoldanak a te fantasztikus ösztöneid. Ez nem az a hely, ahol lehet jópofáskodni, hencegni, hősödni! Megértetted?

A. J. szörnyen érezte magát. Nem is annyira Harry vasmarkának szorítása fájt, inkább a rázúduló szavak súlya nyomasztotta. Ha Harry rakoncátlan fiának érezte A. J.-t, hát a fiú legalább annyira apjának – méghozzá szigorú, és sajnos legtöbbször igazságos apjának – tekintette őt.

– Fölfogtad, amit mondtam? – rázta meg még egyszer Harry.

A. J. bólogatott.

– Nem hallom. Mondd szépen: megértettem. Ha?!

– Jól van, na, megértettem – vágta ki dühösen A. J., és lerázta magáról Harry kezét.

– Most szépen visszamászol a vízbe – adta ki az utasítást Harry, szavainak mutatóujjával adván nyomatékot; szinte orrba bökte A. J.-t. – Elkezded előlről, és végigcsinálod az egészet úgy, ahogy megbeszéltük. Vita nélkül, improvizálás nélkül!

Pár perc múlva A. J. ismét a vízben volt, s vele az egész csapat készenlétben állt. Harry ismét elfoglalta helyét a vezérlőteremben. A NASA-csapat tanúja volt. az iménti jelenetnek, de senki nem fűzött hozzá kommentárt.

– Fölkészülni a megismételt szimulációra! – szólt bele a mikrofonba közömbös hangon az Andy nevű fiatal technikus.

A pirosak újra munkához láttak, Harry, a kezében stopperrel, utasításokat adott. Csakhamar mindenki előtt világossá vált, milyen eredményesen működik Harry bölcsen végiggondolt stratégiája. A számítógép jelezte, hogy nyolcezeres fordulatszámmal időben elérték a kétszázötven métert.

Sikerült.

Harry bezsebelhetett volna egy csomó dicséretet, elkezdhetett volna nagyképűsködni, vagy "bezzegezni", még jobban megleckéztethette volna A. J.-t, de egyiket sem tette. Egyszerűen elégedetten bólintott, mint egy igazi profi, aki konstatálja, hogy jól megalapozott számításai helyesnek bizonyultak: rengeteg tapasztalaton, tanuláson – és persze merészségen – alapuló taktikája bevált.

Truman valamelyest megnyugodott, hogy lám, mégis a megfelelő embert választották ki a feladatra. Úgy gondolta, egy ilyen eredményes próba után nyugodtabban tudnak leülni Harryvel megbeszélni a következő nap teendőit. Koffeinmentes kávéját szűrte Sharppal – elvégre fontos az egészséges életmód –, amikor Harry letelepedett melléjük. Alaposan meglepődtek, amikor kerek-perec kijelentette:

– Az embereim holnap este kimenőre mennek.

– Hová mennek? – Truman nem hitt a fülének.

– Kimenőre. Ki. Innen ki. Mennek.

– Harry, ez semmilyen körülmények között nem lehetséges – felelte Truman, miközben Sharp csak értetlenül nézett, hisz ilyet ő még életében nem hallott.

– Egyetlen éjszaka. Tíz óra – foglalta össze tömören Harry. – Aztán indulhatunk a kilövőállásokhoz.

– Ez lehetetlen, Harry. Túl nagy a kockázat. Mi van, ha bajuk esik? Mi van, ha eljár a szájuk?

Harry szeme lángolt, ahogy rámeredt Trumanre.

– És mi van, ha túlzottan kiégnek, és odafent nem képesek azt tenni, amit kell? Mi van, ha elfelejtik, kikért küzdenek? – vágott

vissza, majd higgadtabban folytatta. – Maga is látja, mi folyik. Bármikor összeomolhatnak. Ezek az emberek nem akartak hősök lenni. Az utcán fogdosták össze és cipelték ide őket. Ahogy a dolgok állnak, könnyen lehet, hogy a holnap lesz az utolsó estékük ezen a földön. Maga szerint túl nagy kérdés, hogy ezt az estét a családjukkal tölthessék – vagy ott, ahol ők akarják?

– Nézze, Harry, ez teljes képtelenség...

– Magának van családja, ezredes? – fordult Sharphoz Harry, még mielőtt Truman befejezhette volna a mondatát.

– Két lány – mondta Sharp, de arcáról semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni.

– Maga nem szeretné a holnap estét a két kislányával tölteni?

Sharp nem felelt. Harry ismét Truman felé fordult.

– Holnap este kimenő – mondta nyomatékkal. – Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés. Intézze el.

Pontosan egy nappal később a NASA-telep szigorúan őrzött biztonsági kapuja kitárult, és Harry csapatának tagjai kisuhantak rajta egy fekete limuzin-konvojjal, hogy aztán szétszéledjenek a szélrózsa minden irányába.

Kilencedik fejezet

– Biztos, hogy nem akarsz átszámolni? – kérdezte kétkedően az uzsorás, amikor a nagy halom bankjegyet kiemelte az elektronikus pénzszámláló masinából, és letette Kőfaló elé az asztalra.

– Á, látszik rajta, hogy megvan a száz lepedő – felelt amaz, és a pénzt egy gyűrött papírzacskóba tömkölte.

– Biztos, hogy meggondoltad? – kérdezte a maffiózó külsejű nagydarab olasz. – Hatvan százalék. Halasztás nincs, kifogás nincs, alkudozás nincs, különben megszabadítunk egykét fölösleges ujjadtól... – Intett fejével a falnál hanyagul támaszkodó, nem éppen bizalomgerjesztő gorilla felé.

– Umpppapa-lumppapa... Megkapod a pénzed, nem kell betojni. Úgyis megtaláltok – vigyorgott ártatlanul Kőfaló.

Az uzsorás elgondolkodott egy pillanatig, aztán gyanakvó pillantásokkal kezdte méregetni Kőfalót. Soha nem fordult még elő, hogy egy kliens ne akart volna lealkudni ebből az arcátlanul magas kamatból.

– Te, csak nem vagy beteg? Nem készülsz itt meghalni nekem, remélem?

Kőfaló összehúzta a szemöldökét.

– Á! Nem előbb, mint te! – azzal nagyot nevetett, és kiment. A két maffiózó összenézett, nem tetszett nekik ez az ember, de hát munkájuk során annyiféle örüllet találkoztak már. És ha minden kötél szakad, még mindig ott a jól bevált ujjtörögetős módszer...

Harryt a háza előtt tették ki az autóból. Nem lett volna kinek köszönnie, úgyhogy amint belépett, azonnal a földszinti kis irodájába indult, ahol sok év alatt rengeteg fénykép, régi emléktárgy, a munkája során összegyűlt fontos apróság halmozódott föl. Előszedett egy csomó fotót, amely Grace-t ábrázolta kislány korában. Akárhogy is próbált hozzászokni a változásokhoz, Grace az ő szemében még mindig ez a göndör hajú, ártatlan csöppség volt. Van-e apa, aki valaha is másként látja a lányát?

Megrázta a fejét, kihúzta az íróasztal fiókját, és elővette belőle ütött-kopott régi Bibliáját. Tekintete ezután arra a fekete-fehér fotóra tévedt, amelyen ott áll, mint mosolygós, szőke kisfiú, tetőtől talpig olajos apja mellett, egy ósdi, szürke teherautó előtt. Halkan elnevette magát, betette a képet a Bibliába, és kiment a szobából.

Amikor kilépett a házból, fölnézett az égre, és egy pillanatra elgondolkozott azon, hogy vajon érdemes-e bezárnia a kaput...

Már lemenőben volt a nap, amikor apja háza előtt kiszállt a kocsiból. Az ápolónőtől az ajtóban kapott egy könnyű csókot, amiért idejött.

– Hogy van? – kérdezte a kedvesen ráncos arcú Angelicától, fejével a tornác szélén álló karosszékben ülő öregember felé

biccentve.

Az grimaszolt egyet, aztán barátságosan így felelt:

– Undok, mint egy tarajos sün.

– Újdonságot nem tud mondani? – nevetett Harry.

Odalépett az öreghez. Hollis Stamper – akit barátai csak Hollónak becéztek – vénségére is nehéz ember volt, az agyát és szervezetét lassan maga alá gyűrő szenilitás ellen epével és vitriollal próbált védekezni.

– Hogy ityeg a fityeg, öreg? – kérdezte nem túl szellemesen Harry. – Jól bánnak veled?

– Minden negyedik órában pirulákat adnak – mondta Holló –, és minden ötödik órában zselével tömnék. Mire való ez a zselé, Harry? Tudod, mi a zselé? Megmondjam neked? A zselét a kis pisisek szokták nyammogni. Kis pisisek csemegéje...

– De legalább rendszert ad a napjaidnak, öreg.

– Az biztos – morrant az apja. – Nem kakáltam szilárdat, amióta Amerika köztársaság lett.

– Lehet, hogy nem véletlen...

– Alulbecsülnek ezek engem, Harry – fogta cinkosán halkra a hangját Holló. – Nem tudják, amit mi. Bármelyik pillanatban készen állok a munkára. Nincs valami jó kis melód?

– Úgy néz ki, hamarosan lesz valami...

– Össze van készítve a csizmám és a kesztyűm, az egész fölszerelés. – Az öregember úgy mozdult meg a fotelben, mintha föl akarna kelni. – Minden összepakolva, az öreg Hollis Stamper indulásra kész. Mondd meg nekik, miféle emberek vagyunk mi. Én Hollis Vernon Stamper vagyok, és soha nem ültem ölbe tett kézzel.

– Beszélni fogok velük, apa – nyugtatta meg Harry, és gyengéden visszasegítette a törékeny testet a fotelba.

– Hogy van az én kisunokám? – lágyultak meg Holló kemény arcvonásai.

Erre Harrynek is fülig szaladt a szája.

– Grace! – kiáltotta, aztán szomorúbb képpel tette hozzá: – Az idegeimen táncol.

– Pont, mint az anyukája – bólintott bölcsen a vén Holló.

– Csak nem tűsarkú cipőben – jegyezte meg fanyarul Harry.
– Hát igen, azért adott nekünk gyermekeket az Úr, hogy decemberben is illatozzék a rózsa...

Harry szemöldöke hirtelen fölszaladt. Ez meglepően mély megállapításként hangzott az öreg csóka szájából. Jó darabig figyelmesen nézte az apját, míg az már meg is kérdezte:

– Mi van?

– Szeretlek, öreg Holló.

A vénembert láthatóan meglepte ez a mondat, de amikor már épp bepárásodott volna a szeme, összeszedte magát, és szigorúan rádörrent a fiára:

– Mit beszélsz itt össze-vissza! Inkább bizonyítanád be, és hoznál szegény öreg apádnak abból a finom zseléből!

Ebben a pillanatban felragyogott az arca, és Harrynek hátra sem kellett fordulnia, hogy tudja: Grace lépett be a kertbe.

Veréb egy kis faház tornáca előtt állt Houston egyik külvárosában. Még mindig ugyanolyan szép, mint amikor először találkoztunk, gondolta, ahogy elnézte a fiatal nőt az ajtó mögött, a lemenő nap szűrt fényében. De most a nő is észrevette őt, és csöppet sem barátságos tekintettel nézett vissza rá. Veréb úgy érezte, szabadkoznia kell.

– Bocs, Denise – makogta –, csak épp erre jártam.

Denise kijött a házból, látszott, hogy nyugtalan.

– Mi van, megint pénz kell?

– Nem, kösz – igyekezett gyorsan megnyugtadni Veréb. – Vastag vagyok.

Hatévesforma kisfiú jött ki anyja után, kezében tűzoltóautóval, és Veréb felé bökött. – Ki ez?

– Csak egy porszívóügynök – nyugtatta meg Denise a kisfiút. – Menj be szépen, Tommy.

– Nagyon megnőtt – mondta Veréb, amikor Tommy eltűnt a házban, és nem tudott uralkodni a mosolyán.

– Nem jöhetsz ide csak így, amikor kedved tartja. A bíróság megmondta – nézett szembe vele Denise. – Megzavarharthod vele a lelki nyugalmát.

– Tudom – szabadkozott megint Veréb. – Tudom. Csak azért jöttem, mert... bocsánat. Bocsánatot kérek... mindenért. És hamarosan történni fog valami az életemben... Valami nagy és fontos... És lehet, hogy büszkék lesztek rám.

Nagyot nyelt, és elővett egy apró tárgyat a zsebéből.

– Megtennél nekem valamit? Odaadnád ezt Tommynak? Nem kell, hogy megmondd neki, kitől van, csak...

Azzal letette a tornác szélére az ürrepülőgép kis modelljét, sarkon fordult, és elment.

Max Lennert a mamája konyhájában ült, és úgy evett, mintha soha többet nem ehetne szeretett anyukája imádott főztjét. "Hisz lehet, hogy nem is ehetem soha többé" – gondolta Max. Elnézte, ahogy anyja sűrög a tűzhely körül, ahol különböző lábosokban, fazekakban, serpenyőkben és tálakban vagy nyolc vacsorára elegendő étel készült. Max addig kénytelen volt egy kis előző napi maradékkal beérnie. Tudta, hogy senkinek nem szabad elmondania, miféle küldetésben vesz részt, de rettenetesen rosszul érezte magát, hisz soha életében semmit nem titkolt el az édesanyja elől. Végül nem tudta megállni, hogy legalább egy kicsit, valahogyan szóba ne hozza.

– Te anyu – kérdezte közömbösnek szánt hangon –, amikor kicsi voltam, sosem képzelted el, milyen volna, ha felnőtt koromban úrhajós lennék?

– Á, dehogy – felelte az anyja, miközben egyik kezével a levest kavarta, a másikkal valamilyen fűszert szórt egy rejtélyesen izgalmas illatot árasztó lábosba. – Nem tudnálak elképzelni, hogy azokat a mélyfagyasztott vacakokat, meg tubusos izéket edd.

Max szégyenlősen lesütötte a szemét, és miközben búsan gondolt a mélyfagyasztott vacakokra és tubusos izékre, kinyalta a

krémkeverő üstöt – addig is, amíg a vacsora elkészül.

Oscar régen nem hajtotta meg így kedvenc lovát. Táncos csupa tajték volt, mire visszaértek a karámba. Oscar lepattant a ló hátáról, és öccse kezébe nyomta a kantárt.

– Most már elég fáradt. Fölülhetsz rá, de nagyon vigyázz, mert rakoncátlan.

Nicky kimondhatatlanul boldog volt. Bátyja általában egyedül ment el lovagolni, de ha véletlenül magával vitte, tanítgatta, Táncos hátára akkor sem engedte fölkapaszkodni. Ez a csődör volt a legféltettebb kincse. Meg persze a nagy, régimódi lemezjátszója és az özővíz előtti lemezgyűjteménye. Nicky fölkapott a ló hátára. Oscar vezette pár métert száron, aztán szabadjára engedte őket. Elvégre mostanra már az öccse is elég jól megtanult bánni a lovakkal.

Amikor Nicky visszajött, Táncost bekötötték a karámba, és hazasétáltak. Vacsora után Oscar behívta az öccsét a szobájába. Bár az egész szoba telis-tele volt lemezekkel és lemezborítókka, egyetlen mozdulattal előhúzta, amit keresett: "Broadsword and the Beast" – a Jethro Túli 1982-es nagylemeze. Oscar mindig meghatódott azon, ahogy a "Szélespengéjű" névre hallgató hős csatába indul a fekete vitorlával hajózó Szörny ellen. Most tudta csak igazán, miért. Öccse kezébe nyomta a lemezt.

– Második oldal, első szám. Broadsword. Én nem leszek itthon. Tedd föl kedden reggel negyed kilenckor. Nem. Egy perccel negyed kilenc előtt. És állítsd jó hangosra, oké?

Nicky nem értette a dolgot, de már megszokta, hogy bátyjának vannak néha külön dolgai. De nagyon jó báty volt, és ő nagyon szerette. Persze, hogy fölteszi, és ha kell, olyan hangosra állítja, hogy még a Holdon is meghallják!

Miután nagyapjától és apjától elkészönt, Grace beszállt a háztól diszkrét távolságra várakozó sportkocsiba. A. J. gázt adott. Lobogott a hajuk a szélben, a rádióban harsogott a zene. A disc jockey ugyanolyan poénokkal szórakoztatta közönségét, mint máskor, a reklámok ugyanolyan bosszantóak voltak. A betelefonálok ugyanolyan marhaságokat mondtak, a számokhoz ugyanolyan szórakoztatóan bugyuta ajánlásokat fűztek. Semmi nem utalt arra, hogy ez az este más volna, mint a többi. Egy kicsit mintha a két fiatal is megfeledkezett volna a külvilágról...

Egy kis tó partján heveredtek le. A víz narancsszínű és mélykék színekben játszott, a lemenő nap lapos fénye méteresre nyújtotta a fűszálakat, és néha megcsillant Grace gyűrűjén. A. J. elővett egy csomag "állatos kekszet", és egyiket a másik után tömte Grace szájába. A lány fuldokolva nevetett, nem tudta ilyen sebességgel rágni és nyelni a kekszet. A. J. kis idő múltán megkegyelmezett neki, és egy csók erejéig fölfüggesztette a kényszertáplálást. Grace sem volt rest, kihasználta az alkalmat, hogy a felhalmozott készletekből egy-két oroszlánt, elefántot és medvét nyelvével áttoljon A. J. szájába.

– Nem is értem, hogy az állatos kekszet miért hívják keksznek – szólalt meg valamivel később A. J. komoly képpel. – Egyáltalán nem keksz íze van.

– Írnod kéne a kekszgyárnak – felelte Grace,

– Nem viccelek. A keksz először is édes. Ez meg sós. Aztán rajta vannak ezek a szezámmizék...

– Engem sokkal jobban izgatna, hogy mit szólnak ehhez az állatvédők – ment bele a játékba Grace.

– Nézzük ezeket a kecsesen szökellő gazellákat – kezdte a szombat délelőtti természetfilmek modorában A. J., és néhány "gazellával" rögtönzött savanna-táncot adott elő Grace meztelen hasán. – De ím, közeleg a pampák királya, a bösz oroszlán! – váltott hangot, azzal egy félelmetes külsejű keksszel (vagy nem is keksz?) messzire kergette a fürge lábú alattvalókat.

A pampák királya ekkor elégedetten megállt egy kis szakadék szélén – a köldöknél –, és hosszan eltöprengett. A. J.

szinkronizálta, hogy Grace is tudja, mi jár a sörényes uralkodó fejében.

– Két út áll előttem – morogta. – Északnak menjek...

A pampák királya puha léptekkel, hogy meg ne riassza a szavanna népeit, elindult, és hamarosan becserkészte a melltartók lankáit, gondosan föltérképezvén minden hajlatot és csúcsot. Aztán visszalopózott a szakadékhoz, és a másik lehetőséget mérlegelte.

– Vagy dél felé induljak...?

Ha lehet, még óvatosabban, ám határozottan lépdelt az alkonyi fényben csillogó pihék között a fenséges vad, s csak akkor torpant meg egy pillanatra, amikor elért a csinos kis bugyi vonaláig. Némi habozás után azonban továbblopózott. A szavanna beharapta a száját, kicsit sóhajtott, és visszatartotta lélegzetét.

– Isten hozott, Oroszlán – súgta A. J. fülébe. – Adásunk jövő héten újra jelentkezik.

Tartsanak velünk – köszönt el a nézőktől A. J. Amikor a hosszú, szenvedélyes csókból kibontakoztak, Grace halkan megkérdezte;

– Szerinted lehet, hogy valahol a világban ebben a pillanatban van két ember, aki pont ugyanezt csinálja?

– Nagyon remélem – vigyorodott el A. J. Különben mi a fenét akarunk megmenteni?

Az Alamo bárban Kőfaló, Noonan és Nagymedve belehasított az éjszakába. Igyekeztek nemcsak magukért kitenni, de még azt is pótolni, amit szolidabb társaik kihagynak ezen az estén. Elhatározták, hogy az utolsó centig elköltik azt a százezer dollárt, amit Kőfaló fölvelt az uzsorástól. A legjobb úton haladtak. Amikor megérkeztek a bárba, a színpadokon, a fényes rudak körül dekoratívan alulöltözött táncosnők vonaglottak, izgató műsorukat csapatnyi férfi figyelte éhes szemekkel. Ám egy idő után a lányok elkezdtek Kőfalóék asztala köré gyűlni, ahol patakokban folyt a pezsgő, és a három férfi számolatlanul gyűrte a harisnyatartókba, a bugyi- és melltartópántokba a százdolláros bankjegyeket.

Egy szőkített, karcsú, nagy keblű szépség (a szerencsésen örökölt gének, az egészséges életmód és a plasztikai sebészet összjátékának látványos diadala) Kőfaló körül tekergett kétszer féltényérnyi fekete fellépőruhájában.

– Mi járatban az Alamóban, kisfiúk? – tette föl a mélyre ható kérdést. – Engem Mollynak hívnak – búgta, és csípője közben egy pillanatra sem állt meg.

– Ó, csak egy apró kis úrhajós kiképzésen vagyunk – nagyképűsködött Kőfaló. – Gondoltuk, benézünk ide.

– Á! Astronauta! – mondta csábos mosollyal spanyolul a Molly nevű újdonsült asztaltárs.

– Si, si! – fitogtatta nyelvtudását Kőfaló.

– Öreg, én kezdem bírni ezt az úrhajós-életet – bökte oldalba Noonan, akit éppen három Molly-forma ölelgetett egyszerre.

Nagymedve egyetértőleg bólogatott, de társai ezt nem látták az élében fészkelődő karcsú vörös szépség hatalmas hajzuhatagától.

– Kőfaló vagyok – mutatkozott be a férfi a szőke spanyol démonnak. – Kiképzett űrspecialista.

– Az meg mi? – kérdezte a kigyótestű hölgy.

– Fogalmam sincs – vallotta be Kőfaló.

– Nem baj, azért egy csöpp kis csókocskát kapok, ugye? – csücsörített Molly.

A lányok minden tőlük telhetőt megtettek, hogy elszórakoztassák a társaságot, a pezsgőre sem lehetett panasz, csak az zavarta meg a mulatságot, hogy egy másik asztaltól megindult néhány börmellényes, vadra tetovált, kopaszra nyírt hústorony, akinek nem tetszett, hogy Kőfalóék kisajátítják magjuknak a bár legszebb virágait.

– Hé! – tört utat az egyikük durván a jókedvű kis társaság felé. – Kinek képzelitek magatokat, apám? Milyen alapon stoppoljátok a csajokat?

– Nyugi, izomagy – állt föl Noonan. – Menj, keress magadnak más társaságot.

– Mért nem hagyjátok őket táncolni?! – mennydörögte egy még testesebb kopasz legény, az iménti háta mögül.

Kőfaló rájuk se pillantott, csak egy deklasszált gróf hamisítatlan eleganciájával elővett a tárcájából egy bankjegyet, és a kellemetlenkedők felé nyújtotta.

– Vegyél magadnak egy kis nyugtatót, öreg.

Ez a gesztus azonban csöppet sem nyugtatta meg a kigyúrt fiatalembert. Kőfaló elhajolt az ütés elől, Noonan pedig hátulról taszított egy nagyot az egyensúlyát veszített támadón. Molly sikított, a távoli asztaltól még több börmellényes indult útnak. Noonan meglóbált egy félig üres pezsgősüveget, a drága Veuve Clicot habzuhatagként ömlött a padlóra. Kőfaló továbbra sem óhajtott harcba bocsátkozni, a lányok háta mögül ki-kikandikálva ingerkedett a fölfújt testű háborgókkal, akiket aztán többnyire Noonan vagy Nagymedve intézett el. Ahol fát vágnak, röpül a forgács, ahogy mondani szokás. Kisebb-nagyobb sebeket adott és kapott mind a huszonhét ember, aki így vagy úgy belekeveredett a verekezésbe. Amire a rendőrségi rohamkocsi megérkezett, meglehetősen romos állapotban találta a népszerű szórakozóhelyet.

Kőfaló, Noonan, Nagymedve és még vagy tizenöt férfi állt szétterpesztett lábbal és magasba emelt karral a klub előtti kerítésnél. A rendőrök egyenként motozták végig és bilincseltek meg őket. Molly és néhány másik lány megszeppenten lábatlankodott körülöttük. Közben magukra kaptak egy-két ruhadarabot, jelen felszereltségükben egy tengerparti strandon már szinte túllőtözöttnek hatottak volna.

– Mondtam már, uram, hogy hívja föl a NASÁ-t, ők majd igazolnak minket – próbálkozott harmadszor is Kőfaló.

– Persze, biztos úr, mi mind úrhajósok vagyunk – röhögött a börmellényes, aki az egész incidenst kirobbantotta.

Nagymedve is magyarázkodni próbált, de végig sem mondhatta, amit akart, a rendőr egy durva lökéssel belefojtotta a szót.

– A barátom igazat mond – próbálkozott Noonan. – Tényleg azok vagyunk, akiknek mondjuk magunkat. Mért nem telefonálnak oda? Elsőrendű nemzetbiztonsági érdek, hogy elengedjenek bennünket. Többet nem mondhatunk.

Hármukon kívül mindenki visítva nevetett. Nem sok remény volt

rá, hogy bárki hitelt adjon a szavuknak. Lelke mélyén Kőfaló is elismerte, hogy adott esetben enyhe kétkedéssel fogadna egy ilyen történetet.

– Hagyd a francba, Noonan – próbálkozott a flegma változattal. – Fölhívjuk a CIA-t, az FBI-t, meg az összes többi hárombetűst. Ezeket reggelre úgy kirúgják, hogy repülnek hazáig. Aztán maximum játékboltba mehetnek majd biztonsági őrnek.

Láthatóan egyik rendőr sem rettent meg ettől a fenyegetéstől, elkezdték őket szépen, libasorban a rendőrautók felé terelni. Molly utánuk kiáltott.

– Hé, Kőfaló úrhajós! Visszajössz holnap?

– Amint tudok, visszajövök – szólta vissza Kőfaló. – De holnap spéciéi nem, mert más dolgom van.

Hát igen. Megmenteni a Földet. És vele együtt a dús keblű Mollyt, ezeket a rendőröket, sőt a verekedős nagydarab kopaszokat is.

A NASA központja olyan volt, mint egy felbolydult méhkas. Mérnökök, technikusok, csillagászok és geológusok szaladgáltak le-föl. Képernyők vibráltak, vezérlőpultok villogtak, egyfolytában csörögtek a telefonok.

Harry épp most ért vissza a kimenőről, és nem tudta mire vélni a dolgot. Megállított egy száguldó fehérköpenyest.

– Mi történt?

– Az űrparancsnokság újabb közeledő meteoresőt észlelt – felelt amaz, s már rohant is tovább.

Az egész terem úgy festett, mint egy süllyedőfélben levő hajó, ahol mindenki a mentőcsónakokat keresi. Mindennek közepében, a parancsnoki hídon pedig ott állt a karikás szemű Dan Truman.

– Valaki mutasson egy pontos előrejelzést! – próbálta túlkiabálni a lármát.

– Délkelet-Ázsia – mutatott egy számítógépes grafikát a matematikus csapat egyik tagja. – Tizenegy perc múlva.

– Azonnal értesítenünk kell... – kapott föl egy telefont Clark.
– Kit? – vágott közbe keserűen Truman. – Mindenkit, a Csendes-óceántól nyugatra?

Sanghaj forgalmas kikötőjében éjszaka is ugyanakkora volt a nyüzsgés, mint nappal. Neonfények, a vízen sikló dzsunkák, sok ezernyi tülekedő ember; bazári zsibongás – ma is, mint minden este.

Egyszerre, mintha megnyílt volna az ég, fülsiketítő hangrobbanás kíséretében az éjszaka néhány örökkévalóságnak tűnő másodpercig nappallá változott. Egy rémült kisfiú apja kezébe kapaszkodva nézett föl, és még látta, hogy a vízbe csapódó óriási kő hogyan aprítja apró gyufaszálakká a dzsunkákat...

A sok ezernyi áldozat többsége föl sem ocsúdhatott, mielőtt a szökőár és a párává forrt tengervíz elérte.

A houstoni vezérlőterem néma volt, mint a sír. Képtelenek voltak ép ésszel fölfogni és megemészteni a becsapódás által okozott óriási veszteséget. Pedig kénytelenek voltak, mert bármilyen szörnyűséges volt is ez a katasztrófa, tudták, hogy ez csupán szelíd előszó ahhoz a tragédiához, amely akkor fog bekövetkezni, ha az itt jelenlévők kísérlete kudarcot vall. Truman magába roskadva ült, de amikor Harryt meglátta, bizakodó tekintettel indult meg felé.

– Tegyen nekem egy nagy szívességet, Harry – kérte halkán. – Mondja azt, hogy még soha, senkit nem hagyott cserben.

Harry az állat vakarta, nem tudta eldönteni, mennyire legyen őszinte.

– Hát...

– Az ég szerelmére – kiáltott Truman –, hazudjon, és kész!

– Soha nem adtam még föl, amibe belekezdtem – mondta végül Harry. – Ez elég lesz?

Összetalálkozott a tekintetük, és Truman egy pillanatra majdnem elmosolyodott.

– Huszonkét éve kezdtem. A mai napig emlékszem minden jelentkezőre, akit abban az évben alkalmasnak minősítettek az űrhajósprogramra – mondta. – Akkor még minden egész máskép ment. Nem kellett a politikával törődnünk, és nem volt ennyi papírmunka – csak a munkánkra figyeltünk, semmi másra. Abban az évben küldtük föl a Vikinget. Én a tervező-irányító részleghez kerültem, pedig minden vágyam az volt, hogy fölmehessek. Csak hát...

Kis mozdulattal a cipője felé bökött. Harry – a sasszemű Harry! – csak most fedezte föl, hogy Truman cipőjét vékony acélpántok fogják körül, és a pántok folytatása fölszalad a lábszára felé is.

– Egyetlen vágyam az volt, hogy egyszer szkafanderbe bújhassak, és rám is fölvarrják az expedíció külön plecsnijét, rajta a nevemmel meg az űrhajó számával... – Vállat vont. – Azóta az akkoriak mind kipotyogtak, elkerültek a NASÁ-tól, én meg még mindig itt vagyok – sóhajtott. – Magukkal mennék azzal a hajóval, ha tudnék, Harry.

– Magának-se volna sokkal több kedve repülni, mint nekem – felelte Harry. – Maga is fél, mert nem tudja, hogy mivel kellene odafönt szembenéznie.

Truman szomorúan rázta meg a fejét.

– Nem. Én azért félek... mert nagyon is tudom.

Tizedik fejezet

Veréb katonásan szalutált Davisnek, aztán beszállt a gépbe. Mögötte Max haladt, kókuszos-mézes fánkot majszolva, kezében egy kis elemózsia-csomaggal, amely a Kennedy Űrközpontig talán kitart. Kőfaló és Noonan kicsit húzta a lábát, de mindkettő ügyesen palástolta. Az arcukon díszelgő véraláfutásokra amúgy szellemesebbnél szellemesebb magyarázatokat adtak a többieknek. Nagymedve ebből a szempontból sokkal

szerencsésebb volt: sötét bőrén a kék-zöld foltokat nehezebb volt észrevenni. Harry morgott egy kicsit, amikor meglátta, hogy Grace és A. J. szorosan egymásba csimpaszkodva jön a lépcsőn. Truman odalépett Harryhez.

– Egy helyi újságíró belehallgatott az URH-vonalainkba. A sanghaji katasztrófa után egy francia műhold fölfedezte az aszteroidát. Most már az egész világ tudja, úgyhogy vár rám néhány ezer telefon.

– Itt a búcsú pillanata – mondta Harry.

Kezet fogtak.

– Ne búcsúzzunk – mondta Truman. – Viszontlátásig.

– Ha ezen túlleszünk – mondta Harry, és lassan vigyorra húzta a száját –, első este maga fizeti a sört.

– Egye fene, állom még a sósmogyorót is – egyezett bele komoly fejbólintással Truman.

Mialatt az ürexpedíció résztvevői a Kennedy Űrközpont felé repültek, a hírek futótűzként terjedtek a világmédiában. Égtek a telefonvonalak, telefaxok, e-mail üzenetek cikáztak Földgömb-szerte. Az újságok rászabadították tudósítóikat az obszervatóriumokra, az űrkutatási központokra és a politikusokra. A rádió- és tévécsatornák folyamatosan közvetítették a legújabb híreket és begyűjthető háttérinformációkat.

...Az ötvenezer áldozatot követelő tegnapi sanghaji becsapódás nyomán felmerül a kérdés, hogy...

...Egy francia műhold adatai szerint a Föld felé közeledő...

...Hírügynökségek szerint a százötven méter magas szökőár...

...A Pentagon illetékesei cáfolják, hogy...

...Bizonyos jelek arra utalnak, hogy a NASA nagyszabású program keretében expedíciót indít a...

...Egyes számítások szerint a Dottie-nak keresztelt aszteroida ezerötszázszor akkora, mint az, amelynek a dinoszauruszok kipusztulását tulajdonítják...

...Helyszíni tudósítónk szerint még ma este speciálisan kiképzett legénység érkezik a floridai űrbázisra...

Ezer és egy változatban ugyanaz: a Föld népei arra ocsúdtak,

hogy bolygójuk végveszélybe került.

Szürkületkor érkeztek meg a Kennedy Űrközpontba, sötétedés előtt még épp láthatták, amint hatalmas daruk a kilövőálláshoz igazítják a két X-71-est. Egy percre megállították a kis dzsipet, amely a repülőtől a szállásra vitte őket, hogy megbámulhassák a hatalmas űrrepülőgépeket.

– Az ember egy csomószor látja ezeket a tévében, de soha nem gondolná, hogy egyszer belül találhatja magát – mondta Oscar csodálattal.

– Aha – bólintott Noonan. – Nekem a szupermodellekkel szokott ilyen érzésem lenni.

Másnap hajnalban Grace az Apolló 1 kilövőállásának helyén állt, ahol Virgil Grissom, Edward White és Roger Chaffee elevenen bennégett az űrkabinban, még mielőtt felszállt volna az űrhajó... Úgy festett ez az emlékhely, mint egy elrozsdásodott acél-Stonehenge. Grace leguggolt a tövében, a földön elhelyezett emléktáblát nézte, amikor Harry megszólalt a háta mögött.

– Szia – mondta Harry halkan. – Megtaláltam a cetlidet.

A lány hátrafordult, és meg sem próbált mosolyogni.

– Kösz, hogy idejöttél.

– Ne hülyéskedj, még szép. Mit akartál mondani?

– Szerintem tisztáznunk kellene egy-két dolgot. Szerinted nem? – kérdezte Grace.

Harry mélyet sóhajtott. Lehet, hogy utoljára látják egymást a lánnyal. Ennél kellemesebb beszélgetést is el tudott volna képzelni erre az alkalomra...

– Nézd, lehet, hogy egy kicsit túlreagáltam ezt a dolgot A. J.-vel, de nem szeretném, ha te is elkövetnéd ugyanazokat a hibákat, mint én. Előtted még nyitva áll minden, lehet más esélyed. Nem kell ezt

a csavargó életet élned. Gyökeret ereszhetsz, gyerekeket nevelhetsz. Lehet házad, saját kocsibejáród, kiabálhatsz az újságkihordóval, ha elfelejt valamit...

Benne szakadt a folytatás, mert meglátta a lány arcán átsuhanó árnyékot.

– Bocsánatot szeretnék kérni, amiért...kezdte a lány.

– Nem, Grace, hagyd abba. Nincs miért bocsánatot kérsz. Nem úgy neveltelek föl, ahogy kellett volna. Nem lett volna szabad körberáncigálni téged a fél világon, fúrótoronyról fúrótoronyra.

– Tévedsz. Én szeretem ezt az életet. És bármit mondtam is, nem hibáztatlak, soha nem is hibáztattalak, amiért anya elment. Téged ugyanúgy elhagyott, mint engem, ő csak elméletben létezett. Te meg mindig mellettem voltál, Harry. És nagyon szeretlek.

Azzal apja nyaka köré fonta a karját, és belécsimpaszkodott, mint kislánykorában, úgy, mintha már évezredek óta nem ölelte volna meg. Harry is átölelte a lányát, és egy pillanatra szinte azt érezte, ha elég szorosan öleli, megállíthatja az időt, és fölfüggesztheti a bizonytalan jövőt. Mint amikor Grace kicsi volt, és ha rosszat álmodott, rögtön az ő karjaiba bújt.

– És ne beszélj úgy, mintha nem akarnál visszajönni! – mondta végül a lány, amikor kibontakozott az ölelésből. – Ígérd meg, hogy visszajössz.

Harry igyekezett lenyelni a torkát szorító gombócot, ahogy elnézte ezt a tündökletes fiatal nőt. De sajnos az a gombóc nemigen akart megmozdulni, ellenben társult hozzá valami furcsa szív tájéki érzés, gyengéd szeretetből és szomorúságból összegyúrt különös elegy. Végül csak egy szót tudott kinyögni:

– Oké.

– Nem – mondta könnyes-dacosán Grace. – Mondd ki szépen: "Megígérem"!

– Megígérem, Grace – mondta Harry mélyen a lány szemébe nézve, és nagyon komolyan gondolta, amit mondott.

Elvégre az ember nem ígéretet könnyelműen! Most már nincs mese: vissza kell jönni. Grace szeméből minden előzetes értesítés nélkül potyogni kezdtek a könnyek.

– Minden rendben lesz – nyugtatta az apja.
– Van még egy kérésem – nézett Harry szemébe könnyes arccal, de derűs szemmel a lány. – Ha nem esik nagyon nehezedre, hozd vissza magaddal a vőlegényemet is!

Hogy micsodáját? Harry egy pillanatig nem kapott levegőt. Ez már több a soknál! Szóval nem egyszerűen kamaszos engedetlenségről, fiatalos dacról van szó! Ez összesküvés! Előre megfontolt szándékkal, hosszú távon készül gyötörni egyetlen apját! Mit képzelsz ez a taknyos gyerek! Azzal – saját magát is alaposan meglepve – fölkapta, és megpörgette a lányt. Az pedig alaposan megöntözte apja kedvenc nyári ingének vállát, friss, sós reggeli harmattal. Aztán Harry tekintete arra a táblácskára tévedt, amelyet lánya épp akkor olvasott, amikor ő megérkezett.

AZOK EMLÉKÉRE, AKIK MINDENT
FELÁLDOZTAK AZÉRT,
HOGY MÁSOK ELJUTHASSANAK
A CSILLAGOKBA
AD ASTRA PER ASPERA
APOLLÓ 1

Harry boldog volt, hogy lánya nem látja az arcán átsuhanó rettegést. Lehet, hogy pár nap múlva az ő és társai emlékére is hasonló feliratot vés majd valaki egy kis fémlapocskára? Vagy ami még rosszabb – lehet, hogy nem marad élő ember, aki emlékezzék?

Az űrközpont vezérlőtermében a monitorok a különböző tévécsatornák híradóit mutatták, miközben közeledett a visszaszámlálás.

...a NASA teljes készenlétben...

...titkos űrrepülő-kísérlet, amelynek bejelentését jövő évre tervezték...

...az Egyesült Államok elnöke beszédet intéz a nemzethez a Fehér Házból...

Akik az információk birtokában mentőakcióra készültek, mindent megtettek, hogy a rossz hírt titokban tartsák. Ez volt a dolguk. De a szenzációra éhes média képviselői most lelkesen csatasorba álltak, hogy minden apró részletről tájékoztassanak – és hogy bevigyék az amerikai és nem amerikai családok otthonába a rettegést, ők úgy érezték, nekik meg ez a dolguk.

Tizenegyedik fejezet

Aki bújt, aki nem, megyünk... Amennyire ilyen rövid idő alatt lehetséges volt, a csapat fölkészült az útra és a végrehajtandó feladatra, így hát minden szorongás és félelem dacára Harry izgatottan várta, hogy végre indulhassanak – dolgozni. A NASA-technikusok és katonai segítők tucatjai úgy dongták körül őket, mint a paparazzók a világsztárokat. Mindannyian tetőtől talpig úrröltözetben várták az indulást. A "kékek" és a "pirosak" szkafanderén ugyanaz a címke – ahogy Truman nevezte, az expedíció "plecsnije" – díszelgett, rajta az űrhajós és hajójának neve, valamint a küldetés jelmondata: "AZ EGÉSZ EMBERISÉGÉRT".

– Az elnök úr egy órán belül beszédet intéz a nemzethez, és személy szerint önökhöz – mondta Kimsey tábornok.

Grace mindvégig elkísérte őket, de elkövetkezett az a pont, ahonnan már ő sem mehetett tovább. Először a "pótapák" búcsúztak el tőle, aztán apja súgta a fülébe: "Pár nap, és itthon vagyunk". Majd A. J.-nek kellett volna sebesen elbúcsúznia.

– Csak megyünk egy kört, mint a vidámparkban, aztán már itt is vagyunk. Észre se veszed, hogy elmentünk.

Grace nagyokat nyelt, és bólogatott.

– De ha akarod, legközelebb te is jöhetsz.

– Mr. Frost, indulhatunk? – sürgette egy NASA-technikus A. J.-t. Grace akarata ellenére is elnevette magát. Soha nem hallotta még,

hogy A. J.-t valaki így szólította volna.

A. J. bólintott, de nem indult tovább, hanem fölkapta a lányt, és dúdolni kezdett neki egy régi John Denver-számot: "Elrepülök". A lány orrcimpái megremegtek, de visszatartotta a könnyeit. Bár lehet, az még nagyobb erőfeszítésébe került, hogy ne nevesse el magát. A. J. olyan hamisan énekelt, hogy a porszemek is csodálkozva álltak meg a levegőben.

A körülöttük álló fegyelmezett katonák és tudósok megütközve nézték a jelenetet, az úrhajósok egyre türelmetlenebbül toporogtak. Ám a refrénbe egyszer csak egy brummogó hang is bekapcsolódott. Nagymedve úgy döntött, itt az alkalom, hogy amatőr kamarakórussá alakuljanak. Ugyanígy gondolhatta Kőfaló és Max is, mert csakhamar négyen zengték a jeles nótát. Kimsey tábornok, aki Truman mellett állva az irányító központ vezérlőjéből követte az eseményeket, elhűlve figyelte a produkciót.

– Szóval ezeket sikerült begyűjtenie, hogy az emberiséget megmentsék. Gratulálok.

Truman nem szólt. Kevesen tudták róla, hogy fiatal korában tehetséges zenész volt, és

– mint bárkinek, akinek abszolút hallása van

– minden hamis hang késként hasított a dobhártyájába. Szentül megfogadta, hogy amennyiben az expedíció sikerrel jár, első dolga lesz kijárni, hogy a NASA ének-korrepetitorokat is alkalmazzon.

De más is volt, akit zavart ez a szerenád. Harry néhány méterre állt az űrbe induló dalos pacsirtáktól, és a fejét csóválta:

– Ez a kölyök semmit nem vesz komolyan.

Régi harcostársa, Veréb figyelmesen fürkészte az arcát, aztán nem állhatta meg, hogy ne tegyen egy csipkelődő megjegyzést.

– Ismertem valaha egy fiatalembert, aki ugyanilyen volt.

– Mister Frost, indulnunk kell – sürgette kétségbeesetten az iménti férfi A. J.-t.

– Megyek – szólt hátra A. J., azzal befejezte a számot, megcsókolta Grace-t, és elindult.

Grace a gyűrűsujjához nyúlt, és összeszorult szívvel forgatta meg a gyűrűt, amit még ideje sem volt megszokni.

A. J. még egyszer visszanézett és odakiáltott a lánynak:

– Ha visszajöttem, összeházasodunk!

– Meg is nézheted magad, ha nem – felelte a lány.

A vezérlőterem összes hangszórója visszhangozta A. J. szavait. Ennyi tanú előtt tett ígéretet nehéz is volna visszavonni.

Az úrhajósok előtt kitért az épület nagy kapuja, és kiléptek a reggeli fénybe. Magas rangú tisztek szalutáló sorfala, lelkesen integető kollégák, rokonok, meghívott szerencsések között haladtak a dzsipek felé. Vakuk villogtak, emelvényekre állított tévékamerák követték az arcukat, rádió- és tévériporterek közvetítették a világnak, mi történik a floridai indítóbázison.

A Fehér Házban az elnök igyekezett legmagabiztosabb és legmegnyugtatóbb arckifejezését magára öltetni, amikor a kamerák és mikrofonok elé állva olvasni kezdte a beszédet, amelynek végső tisztázatát munkatársai nemrég adták a kezébe.

– Nem az Egyesült Államok elnökeként szólok most önökhöz, nem egyetlen ország vezetőjeként, hanem mint a sok milliárd földlakó egyike. Minden idők legnagyobb kihívásával kell most szembenéznünk. Vannak, akik szerint elérkezett az a nap, amelyet a Biblia úgy nevez: Armageddon. Minden földi dolgok vége. Mégis, először e bolygó történetében, egy faj – az emberi faj – birtokában van a megfelelő technikai tudásnak és felszereltségnek, hogy megakadályozza saját kipusztulását. Az amerikai, az orosz, a japán és a francia úrhajózási szakemberek szorosan együttműködnek, hogy ez az expedíció betölthesse hivatását.

Az autórádiókban az elnök hangja szólt, a fodrászüzletekben, az országúti pihenők étkezdéiben megszűnt a hétköznapi élet, mert mindenki az elnök beszédét figyelte. A híradástechnikai üzletek kirakatai előtt megálltak az emberek, és a közvetítést nézték. New

York belvárosában egy Savion nevű biciklis kézbesítőben fölmerült, hogy az ilyen tömörülésből mostanában nem sok jó szokott kisülni, ám végül ő is beállt egy kirakat elé, de kedvenc kutyáját, Hendrixet az ölébe vette, nehogy galibát csináljon.

A műsorrendet felrúgva minden köz- és kereskedelmi televízió élőben közvetített Washingtonból és Floridából. Amíg az elnök beszélt, a tévékamerák időről időre közel hozták a küldetésre induló űrhajósok képeit, amint lassan haladnak a dzsipek felé, amelyek elviszik majd őket a kilövőálláshoz.

Holló, az öreg Stamper, akit az ápolónő a tévé elé ültetett, kiejtette szájából a reggeli zselét, amikor fia komoly arcát meglátta a képernyőn.

– Akik most szavaimat hallgatják, és akik velünk együtt imádkoznak, biztosra vehetik, hogy mindent megtettünk, ami megtehető a katasztrófa elkerüléséért – folytatta az elnök.

Houston kertvárosának egyik kis házában egy Tommy nevű hatéves kisfiú ült a tévé előtt, és nem értette, miért szakították meg a kedvenc rajzfilmsorozatot, de nagyon tetszett neki a hatalmas űrhajó, meg a sok asztronauta. Egyszer csak ismerős arcot fedezett föl.

– Az a porszívóügynök van a tévében, akitől az űrhajót kaptam! – kiabált ki a konyhába anyjának, aki éppen a reggelit készítette.

Denise bekukkantott a szobába, és azonmód kiejtette a kezéből a tálat, amikor Veréb belevigyorgott a kamerába. Mit sem törődve a szanaszét szóródott kukoricapehellyel, ölébe vette Tommyt, és sűrűn pislogva azt mondta neki:

– Ez a bácsi nem porszívóügynök, Tommy, hanem a papád.

És onnan kezdve le sem vették a szemüket a képernyőről, hátha még egy villanásra megpillanthatják.

– Az ember eredendő tudásszomja, és tökéletesség iránti igénye, minden egyes lépés, amelyet a tudás lépcsőfokain feljebb léptünk,

minden merész kísérlet, amellyel az eget ostromoltuk...

Lakótársnője beviharzott Molly szobájába, és minden tiltakozása ellenére kirángatta az ágyból a lányt, akinek nem akaródzott fölkelni az éjszakai műszak után.

– Ez nem igaz! A te úrhajósod van a tévében!

Ugyanebben a pillanatban egy másik lakásban, egy másik ember ugyanilyen elhűlve nézte "Molly úrhajósát". Az olasz uzsorás, akitől a Molly harisnyatartójába vándorolt bankjegyek származtak...

– ...a tudomány és technika, az emberiség álmai és vágyai, sőt a történelem során megvívott háborúk is hozzájárultak ahhoz, hogy ma kezünkben legyen az az eszköz, amellyel megvívhatjuk és megnyerhetjük ezt a rettentő csatát.

Max mamája a konyhai kistévén nézte a közvetítést. Ma is, mint minden nap, jókora adag ebédet főzött, biztos, ami biztos, hátha hazatéved az ő jó étvágyú fiacskája. Amikor Max kerek képe villant föl rögtön az elnöke után, a mama összecsapta a két kezét: "Szentséges ég! Mit keres ott ez a gyerek!"

Nicky, ahogy bátyjának megígérte, reggel bement Oscar szobájába, előkereste az ominózus Jethro Tull-lemezt, és már jó előre a lemezjátszóra készítette, nehogy elmulassza negyed kilenckor – pontosabban egy perccel negyed kilenc előtt – meghallgatni a Broadsword című számot. De nem tudta megállni, hogy ne nézze addig is a floridai közvetítést. Mindig is lenyűgözte az úrhajósok világa. Hát még hogy lenyűgözte most, amikor egyszerre meglátta a saját bátyját piros szkafterben...

Valahol Arizonában, egy lakókocsiban a vén amatőr csillagász, Karl is a tévé előtt ült feleségével, Dottie-val, az aszteroida névadójával. Kivételesen nem veszekedtek.

– A történelem minden viharában, káosz és viszályok közepette, minden szenvedésen és fájdalomon túl, minden ballépésünk idején egyetlen dolog táplálta lelkünket, és emelte fajunkat saját maga fölé. A bátorság. Ma az egész bolygó álmai és reményei e tizennégy bátor emberben testesülnek meg. Kívánom, hogy mindannyian megérjük sikeres küldetésük végét.

Az elnök beszédét egyenes adásban közvetítette a világ összes országának minden tévé- és rádiócsatornája. A sokat hangoztatott frázis most valóságos tartalmat nyert, és a legkézzelfoghatóbbá vált: ez a tizennégy férfi valóban az egész emberiségért küzd majd.

Tokió központjában a házak falára szerelt hatalmas digitális képernyők sugározták a floridai képeket, és emberek százezrei álltak az utcán magasba emelt tekintettel.

Hongkongban néhány üzletember most értette meg azt a furcsa "emberrablást" amelynek egy tengeri fűrótornyon volt tanúja vagy egy hete.

A moszkvai Vörös téren nagy teljesítményű hangszórókból harsogott az amerikai elnök beszédének orosz fordítása.

Isztambulban még a bazár zsidongása is megszűnt erre az időre, a sok turista nehezen értette csak meg, hova csöppent.

Budapesten minden tévétársaság a saját szakértőit és tolmácsait hívta be a stúdióba, hogy fordítsa és kommentárokkal fűszerezze a műholdas közvetítéssel érkező amerikai adást. A magyar nézők mindvégig kezük ügyében tartották a távkapcsolót, mert megszokták, hogy a lényeges háttérinformációkat folytonos csatorna-váltogatással szerezhetik be.

A holland és a finn televízió műsorában a kép bal felső sarkában fiatal férfi tolmácsolt a süketek és halláskárosultak számára.

A párizsi kávéházak teraszára sebtében kitétték a rádiókat, és a pincérek nem vettek föl több croissant-rendelést.

A fokvárosi iskolákban leállt a tanítás, a tanárok igyekeztek elmagyarázni a diákoknak, mire kell számítani az elnök szavai nyomán.

Rióban ez volt a karnevál harmadik napja, mindenki az utcán nyüzsgött. Most leállt a vérpezsdítő zene, abbamaradt a szamba, és az erősítők vérfagyasztó szavakat harsogtak.

– Isten legyen önökkel, és a jószerencse – szólt végül az amerikai elnök az úrhajósokhoz, akikre épp ebben a pillanatban csukódott rá a kilövőállás liftjének rácsos ajtaja.

A kora reggeli nap fényében ott tündökölt a két pompás úrhajó.

– A Szabadság legénysége balra, a Függetlenség legénysége jobbra – irányította el őket a hídon a NASA embere.

Mielőtt a kék és a piros csapat végleg elvált volna egymástól, Harry megfogta A. J. karját.

– Tetszett a kis műsor, amit odabent adtál. A. J. kényszeredetten elvagyorodott.

– Tényleg ilyen bátor vagy, vagy csak elegend van az egészből?

A. J. mélyen leendő apósa szemébe nézett.

– Soha életemben nem féltem még ennyire – mondta.

– Akkor jó – felelte Harry –, mert még én sem. Odafönt már csak magadra leszel utalva. Ha bármi történne, szeretném, ha...

– Tudom – szakította félbe A. J. olyan hangon, mint aki jó tanítványként és engedelmes fogadott fiúként is tudja, mi a kötelessége. – Szeretném, ha nem okoznék neked csalódást.

Harry bólintott. A. J. futólépésben indult saját hajója felé. Még utolérte az utolsó atyai útravaló:

– Vigyázz magadra, kölyök.

Azzal Harry is beszállt az úrhajóba.

A Szabadság fedélzetén keménykötésű hölgyek és urak szorgoskodtak, hogy minden utast a helyére rögzítsenek. Harry, Veréb, Max és Kőfaló nehezen viselte, hogy a könyörtelen alkalmazottak a mellükre térdepelve húzzák lehetetlenül szorosra a

biztonsági hevedereket. Sharp, Watts és Gruber nem először szenvedte el ezt a tortúrát.

A Függetlenség fedélzetén sem volt ez másképp. A. J., Noonan, Nagymedve és Oscar szenvedett és méltatlankodott, Davis, Tucker és Halsey némán tűrt.

– Figyelem – szólalt meg a NASA operátora. – Két óra múlva kilövés.

– Kétezer tonna veszettül gyúlékony üzemanyag és egy atombomba tetején csücsülünk, egy olyan űrhajóban, amelyet kétszázhetvenhatezer alkatrészből rakott össze valaki. Valószínűleg az, aki a versenytárgyaláson a legalacsonyabb árajánlatot adta – mondta Kőfaló. – Ez azért mindenképpen megnyugtató, nem?

Senki nem méltatta válaszra. Oscar a tenyerét dörzsölte.

– Olyan furcsa, izgalmas és ijesztő dolog ez, nem? Bennem úgy kábé kilencvennyolc százalék izgalom és két százalék ijedség van. De lehet, hogy pont fordítva: kilencvennyolc százalék ijedség és két százalék izgalom. Nem tudnám megmondani. De pont ez az érdekes. Ettől olyan intenzív az egész. Hogy az ember nem tudja kibogozni...

Az ő okfejtésére sem voltak kíváncsiak a többiek.

Az űrközpontban Clark lépett a mikrofonhoz.

– Egyenként kérek bejelentkezést, készenléti jelzést az indításhoz – kezdte a kilövés előtti utolsó ellenőrzést, egyenként szólítva a különböző feladatokért felelős irányítókat. – Visszatérő egység!

- Indulásra kész.
- Indítórakéta!
- Indulásra kész.
- Belső kommunikációs rendszer!
- Indulásra kész.
- Röppálya-kontroll!
- Indulásra kész.
- Repülési manőver!

- Indulásra kész.
- Szabadság, külső kommunikáció!
- Indulásra kész.
- Függetlenség, külső kommunikáció!
- Indulásra kész.

– Köszönöm, hölgyeim és uraim – fejezte be Clark. – Lehet sminkelni, hamarosan kezdődik a bál. Átadjuk az irányítást a Kennedynek.

– A Szabadság és a Függetlenség legénységéhez – szólta bele a mikrofonba a Kennedy Űrközpont repülésirányítója. – Egy perc van hátra. Mindenki csatolja be a sisakját.

– Harmincegy. másodperc. Automatikus indításra kapcsolunk – szólalt meg aztán egy másik irányító. – Pilóták! Helyezzék készenlébbe a tartalék hajtómű indítóját.

Truman lépett a mikrofonhoz.

– Uraim! Önökön a világ szeme. Az emberiségért harcolnak odafönt. Isten velük. Önök máris hősök. Dőljenek nyugodtan hátra, és élvezzék az utazást.

– Húsz másodperc... tizenöt... tíz... kilenc... nyolc... hét... hat... öt... négy... három... kettő... egy

– Hajtómű indul – hallották az irányító hangját a fejhallgatóban.

– Hajtómű indul – mondta Sharp, miközben megnyomta az indítógombot.

– Függetlenség! Öt... négy... három... kettő... egy! Hajtómű indul.

– Hajtómű indul – felelte Tucker, és ő is megnyomta az indítógombot.

A két óriási hajótest szinte egyszerre remegett meg. Jókor a jégtömbök szakadtak le a titániumpáncélról, hatalmas láng csapott ki a hajtóművekből, aztán a két súlyos monstrum lassan, majd egyre gyorsabban és gyorsabban a levegőbe emelkedett.

– Elhagyták az indítótornyot. Átadjuk az irányítást, Houston – szólta bele a mikrofonba az operátor.

Az indító központhoz telepített lelátón helyet foglaló barátok,

ismerősök és hivatalosságok nagyot sóhajtottak, és kitört a taps. Florida-szerte százezrek meredtek az ég felé, és gyönyörködtek a csillagok felé suhanó űrrakétákban. Amerika és a Föld sok milliárd tévénézője és rádióhallgatója kívánt e pillanatban szerencsés utat az asztronautáknak.

Houstonban minden szem a monitorokra tapadt. Egy pillanatig még meghatottan és reménykedve nézték a magasba emelkedő két iker-lángcsóvát, aztán mindenki tette tovább a dolgát. Egy törékeny, huszonéves nő azonban továbbra sem vette le a szemét a monitorokról, és tudta, hogy ez így marad a következő néhány napban – neki ez a dolga.

– Szabadság! Függetlenség! Minden a legnagyobb rendben – közölte Clark az űrhajósokkal.

– Tolóerő maximumon. Mindkét hajó a légkör elhagyására felkészül!

– Kész!

– Megkezdjük a forgó manővert.

– Program kész. Forgó manőver indul – hallották Sharp hangját.

– Forgó manőver tökéletesen rendben – válaszolta Clark, fél szemével a számítógép monitorát, másik szemével a főntről sugárzott képeket figyelve.

– Rakéták leváltak – jelentette Sharp.

– Rakéták leváltak – mondta Tucker is.

A hosszú fémhengerek, amelyekben elégett az indításhoz szükséges különleges hajtóanyag, betöltvén szerepüket, elszakadtak az űrhajóról. Némi zuhanás után ejtőernyőt bontanak majd, hogy valahol az Atlanti-óceánba ereszkedjenek, ahonnan gondos szakemberek kihalásszák őket, hogy később újra felhasználhatók legyenek – ha lesz még, aki felhasználjon ilyesmit.

Truman valamelyest megkönnyebbült, hogy az első akadályt sikeresen vették, és odafordult Quincey-hez.

– Egy! – mondta, mint egy igazi westernhős, amikor a túlerőben lévő ellenség első katonáját ártalmatlanná teszi.

A két űrhajó sűrítve száguldott, a hajtóművek küzdöttek, hogy a földi gravitáció ellenében egyre feljebb emeljék súlyos terhüket.

Hatvanöt kilométeres magasságban az űrrepülőgépek elhagyták a légkört, az ablakon túl az ég ragyogó kékről feketére váltott, és körös-körül csillagok miriádja tűnt fel, úgy, ahogyan máshonnan nem látni. A lomha Hold fölöttük függött, a gép szárnyán megcsillan a napfény.

Mindez nemigen hatotta meg az utasokat, akiknek kisebb gondja is nagyobb volt annál, mint hogy a kilátásban gyönyörködjenek – tekintettel arra, hogy a gyorsulás rettentő erővel préselte őket az ülés támlájához.

– Jól állunk, fiúk – hallották fejhallgatójukban Clark hangját.

A két űrrepülőgép kilövését akkorra időzítették, amikor az orosz űrállomás az Atlanti-óceán fölé ér.

– Houston, befogtuk az orosz űrállomás képét – mondta Davis.

A Világbéke névre keresztelt állomást 1986ban bocsátották föl az akkori Szovjetunióból, s azóta is a nemzetközi űrállomás-program legfőbb tartópillére maradt. Szovjet és amerikai gyártmányú elemekből szerelték össze a Földön, aztán az évek során fokozatosan bővítették és korszerűsítették. Az állomás egy napra sem maradt gazda nélkül, pályára juttatása óta mindig tartózkodtak a fedélzetén űrhajósok, akik – a karbantartáson kívül – többnyire a Földre vonatkozó geológiai és meteorológiai megfigyeléseket végeztek, illetve a súlytalanság állapotában hajtottak végre különféle laboratóriumi kísérleteket.

A Világbéke külső felületének legnagyobb hányada hatalmas "napvitorla" volt, azaz napelemek összessége. Ennek lényege, hogy a napfényt elektromos energiává alakítja át, amely az összes fedélzeti berendezést működteti a fedélzeti számítógéptől a villanyborotváig.

Ha kívülről a "vitorlák" domináltak, az állomás belsejéről még inkább el lehetett mondani, hogy romantikus utazásokra bérelhető patinás jachtra emlékeztetett. Szűkös terei nélkülözték a legminimálisabb luxust is (mondhatnánk, az alapvető komfortot),

viszont rendkívül népszerű volt az átutazó vendégek körében. Állandó legénysége orosz űrhajósokból – általában két vagy három kozmonautából – állt. Az amerikaiak általában áru- és személyszállításra szakosodott elegáns űrrepülőgépeken érkeztek és távoztak. Gyakran azonban hiába csomagolták be a bőröndjeikét a nyaralás végén, mert a csatlakozás nem egyszer hónapokat is késett az űrrepülőgépek többször elhalasztott fellövése miatt.

Az űrkomplexum egyik alagútjában magányosan dolgoztatott Lev Andropov űrhajós, a Szovjetunió háromszoros hőse (bár ennek az egykor igen rangos, ám sok éve megszűnt kitüntetésnek a fénye mára jelentősen megfakult). Az utóbbi időben igen fényűzően élt – egyedül használhatta a teljes űrállomást. Természetesen amennyiben nem számítjuk azt a sok millió amőbát "aki" a laboratóriumban tengette életét. Mostanában egyébként Andropov néha azon kapta magát, hogy beszél hozzájuk – meglehetősen régen nem akadt látogatója.

Ezen a napon – csakúgy, mint az előző napon és az azt megelőző számos napon – Andropov programja leginkább kisebb-nagyobb javításokból állt. Amit jelenleg művelt, azt a némiképp körülményes kabúzsza (katonai bürokratikus zsargon) úgy mondta volna: gyárilag előállított fém ütőszerszám segítségével mechanikus hatást gyakorol egy optikai jelkibocsátó eszközre. Póriasan fogalmazva: épp egy kalapáccsal püfölte a monitort.

Mint minden valamirevaló űrhajós, Andropov is büszke volt arra, hogy nem csak annyit tud az űrhajózásról, amennyit a tankönyvekből is meg lehet tanulni, hanem a maga tapasztalatait is alkotó módon beépítette a mindennapok gyakorlatába. Végso soron ez a valódi egyéniség ismérve: nyomot hagy az idő hálóján. Másrészt, néha egyedül ez – a józan paraszti ész és a gyakorlati érzék – mentheti meg az embert.

Andropov űrhajósna k végre sikerült elérnie, hogy a monitor monitorként kezdjen működni, úgyhogy elégedetten megpihent, és egy pillanatra elgondolkodott azon, miféle látogatókat is vár. Ezek az öntelt amerikaiak az eleve kudarcra ítélt vállalkozásukkal, hogy így gyűrjenek le egy aszteroidát! Újabb jellemző példája annak,

hová vezet az, ha egy ország polgárai tisztességes iskolai oktatás helyett nevetséges tévéprogramokon és primitív képregényeken nőnek föl! Jobb nem is belegondolni komolyabban. Lássuk, mit kell még megjavítani!

Andropov régóta élt ebben a kis, világtól elzárt úrdereglyében, és ez persze nyomot hagyott rajta. Keserű, zárkózott és ingerlékeny lett. Az orosz úrfelügyeletnek írott jelentései egyre lényegretörőbbek és szűkszavúbbak lettek, a Földről (többnyire – az Egyesült Államokból) érkező amatőrrádiós hívások elől pedig a legszigorúbban elzárkózott. Óráit, napjait, heteit és hónapjait az úrállomás berendezéseivel töltötte. Dajkálgatta és dorgálta, javítgatta, pofozgatta, festette és fényesítette, felújította és tökéletesítette őket. Mint egy huszonegyedik századi Herkules, aki az ezerfejű Hidra végtelen kívánságlistájával küzd.

– Hello, Houston! Itt a Világbéke!

Bárcsak így volna, mosolyodott el magában Clark, amikor az űrközpontban meghallotta az orosz űrhajós recsegő hangját. Bármilyen nehéz feladatok álltak is a csapat előtt, lehetetlen volt nem eljátszogatni egy csöppet a szavakkal: a Szabadság és a Függetlenség perceként belül összekapcsolódik a Világbékével, hogy együtt mentse meg a Földet.

– Halló, Világbéke, itt Houston!

– Bármikor bekapcsolhatom a tolórakétákat, csak szóljanak – közölte erős orosz akcentussal, de hibátlan angolsággal az ürremete.

A manőver tervezői szükségesnek ítélték, hogy egy kicsit megforgassák az úrállomást, és ezzel mesterséges gravitációt idézzenek elő. Valamivel később majd a két közeledő űrhajó is pörögni kezd a hosszanti tengelye körül (ezt hívták a szakzsargonban ökörsütésnek), mielőtt dokkolna.

– Maradjon készenlétben, Világbéke!

– Gondolják, hogy elszaladok? – válaszolt mogorván Andropov.

– Szabadság, Függetlenség, ökörsütés indul! – adta ki az utasítást Clark.

– Ökörsütés indul – jelzett vissza Sharp.

– Ökörsütés indul – mondta Tucker is.

A forgásban lévő hajók legénysége előtt szabályosan kitérűlt a kozmosz. Közvetlen közelükben a Földet körülölelő élénk kék légkörburok, azon túl mindenütt körben az éjféletek őr. De az űrhajósok nem merülhettek el nagyon a látványban, mert fejhallgatójukban szakadatlan zsidobongás folyt. Manővereik legapróbb részletét is többszörösen megbeszélték a földi irányító központtal, az utasításokat, bejelentkezéseket és visszajelzéseket kommentálták, majd a kommentárokat is kommentálták, ráadásul egymásra rálicitálva próbálták "jópofáskodni". Olyan volt az egész, mint egy telefonos rádióműsor, amelyben egyszerre több műsorvezető és betelefonáló hallgató veszi ki egymás szájából a szót.

– Világbéke, kapcsolja be a tolórakétákat! – jött az utasítás Houstonból.

– Jó – érkezett azonnal a lakonikus válasz. – Már érzem a gravitációt – tette hozzá valamivel később Andropov.

– Az orosz űrállomás forogni fog, ettől mesterséges gravitáció jön létre, és könnyebben dolgozhatunk – magyarázta Sharp laikus utasainak. – Viszont ez egy kis tengeri betegséget is okoz.

– Itt az ideje – állapította meg Kőfaló. – Már legalább egy órája nem dobtam ki a taccsot.

– Türelmesen bánjanak ezzel az oroszokkal. Tizennyolc hónapja van fenn. Nem csodálnám, ha becsavarodott volna egy kicsit.

– Átkapcsolunk kézi vezérlésre – mondta Davis.

– Automatikus felfüggesztve, átvettem a vezérlést – erősítette meg Tucker.

– Lassan, szépen, másodpercenként fél méteres közelítéssel – figyelmeztette Houston a pilótákat.

Még négy méter... három... kettő... egy... fél méter... És megérkeztek. A manőverező hajtóművek kis lökéseitől irányítva a két űrrepülőgép szinte egyszerre érkezett a dokkba a Világbéke két

oldalára. A megfelelő csatlakozók, karok, csövek, kallantyúk és tolattyúk, csappantyúk és szippantyúk összekapcsolódtak, a hermetikusan záró átjárókban megnyílt az út az úrállomás belseje felé.

– Üzemanyagtöltők, indulás – adta ki az utasítást Davis.

– Üzemanyag-csapat indul – fordult saját embereihez Sharp.

Zöld fény jelezte, hogy a légmentesen záró zsilipajtókon megszűnt a túlnyomás. A Szabadság felől Harry, Sharp, Gruber és Kőfaló, a Függetlenség irányából A. J., Davis, Tucker és Oscar lépett a szűk folyosóba. Megütközve tapasztalták, hogy az orosz úrhajósnak híre-hamva.

– Zdrásztvújtye! – köszönt a levegőnek Sharp, ezzel ki is merítvén idegennyelv-tudását.

– Hé, van itthon valaki? – kiáltott Kőfaló. A plafont behálózó kusza csőrendszerből egyszer csak egy prémes sapkába bújt fej jelent meg, majd ezt követte a test, s máris előttük függött, mint afféle denevér, ideiglenes házigazdájuk. Sötét tekintete azt sugallta, ők itt betolakodók.

– Üdvözlöm önöket a felségterületemen – kezdte a barátságtalan denevér. – Melyikük a főnök?

Sharp ezredes bemutatkozott, majd kijelentette:

– Akár, kezddhetjük is az oxigén áttöltését. Az időfaktor rendkívül fontos volt, Sharp szerette volna haladéktalanul megkezdeni az üzemanyag-felvételt.

– Azt tudják – vetette oda hanyagul Andropov –, hogy ez a maguk terve... aszteroidát félbevágni, mint egy dinnyét... lehetetlenség.

Sharp arckifejezése egyértelműen jelezte, hogy se ideje, se kedve nincs efféle vitába bonyolódni.

– Összesen harmincöt percünk van – jegyezte meg.

– Ez nem benzinkút – mondta kissé indignálódva a feje tetejéről időközben a talpára állt kozmonauta. Én itt egy komoly kutatólaboratóriumot vezetek, ahol rendkívül fontos speciális kísérletek folynak. Úgyhogy senki semmihez ne nyúljon. Megértette mindenki?

Erős akcentusától eltekintve Andropov kiválóan beszélt angolul, néha csúszott csak be egy-egy oda nem illő kifejezés, ami mégis azt mutatta, hogy nem anyanyelvét használja.

– Megértette – bólintott Sharp, hogy kedvében tegyen.

Döbbenetes: a Föld egy hét múlva már lakatlan bolygó lesz, és ezt a csodabogarat az érdekli a legjobban, hogy vigyázzanak a játékszereire, gondolta.

– Helyes – mondta Andropov, aztán nagyot jajdult, és összeesett. – Űrszibbadás! – magyarázta dühösen.

Űrhajós berkekben közismert jelenségről volt szó: a súlytalanság állapotában töltött hosszú hónapok hatására megváltozik a test nedveinek keringése, és ez gyakran vezet oda, hogy a lábak teherbírása végletesen megváltozik akár a legkisebb gravitáció körülményei között is. Hány odanyújtotta a kezét, hogy fölsegítse, de az orosz elhárította.

– Egyedül is föl tudok állni – mondta, és úgy is tett. – Bárkivel elesik az ilyen – tette még hozzá, nehogy a felfuvalkodott amerikaiak abban a tévhitben ringassák magukat, hogy az efféle szindróma csak az orosz űrhajósokat támadja meg. – Maga! – bökött A. J.-re. – Maga velem jön.

Azzal elindult, A. J. pedig engedelmesen követte.

– Lefegyverző egyéniség, nem tudok neki ellenállni – jegyezte meg elmenőben.

– Gyerünk, semmi időhúzás – szólt vissza sürgetőleg a különös házigazda, aztán nagyot rikoltott: – Azt mondtam, semmihez nem hozzányúlni!

Veréb ijedten húzta be a nyakát. Szó, ami szó, önkéntelenül megbökött egy furcsa külsejű, leírhatatlan tárgyat, amely valami nyitott tárolóedényben állt a közelben.

– Bocsánat, én csak... – szabadkozott.

– Ha valami tönkremegy, otthon kifizettetik velem.

Veréb hitetlenkedve rázta meg a fejét. De hát a hajára kenheti az egérszet ez a bolond!

– Ha nem sikerül az aszteroidát széthasítanunk, "mint egy dinnyét" – idézte saját szavait Andropovnak –, akkor már úgysem

sokat számít.

– Az ilyennel nem viccelődözünk! – felelte az orosz, azzal magával vonszolta A. J.-t.

Amerre haladtak, a folyosó nyomasztóan szűk volt, a plafonon sűrűsödő cső- és vezetékrengeteg még átláthatatlanabb volt, mint ott, ahol Andropov megjelent a mennyezetről. Az egész labirintus egy metróalagútra, egy szétesőfélben lévő atom-tengeralattjáróra vagy egy közepes fantasztikus film díszletére emlékeztetett. Amikor az üzemanyag-tároló részleg közelébe értek, Andropov megállt, és egy szekrényből prémgalléros kabátot, prémes sapkát és kesztyűt pakolt A. J. ölébe.

– Vegye föl, hideg lesz.

A. J. fölöltötte magára a kicsit dohos öltözetet, és rettentően sajnálta, hogy nincs egy tükör valahol. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer még usankában parádézik a világűrben.

Az üzemanyag-tárolókhoz egy hét-nyolc méter mély akna vezetett, olyasmi, mint a városi csatornák lejáratai. Eszébe sem jutott senkinek fűteni ezt a területet – ember nem gyakran tette be ide a lábát, az energiatakarékosság pedig elsődleges szempont volt az úrállomáson. Különösen azóta, hogy 1996-ban egy elszabadult szemétrakomány elkezdett a napelemeken pattogni, mint a pingponglabda, és olyan kárt tett benne, ami komoly áramkimaradásokat és a számítógépek meghibásodását okozta.

– Ott vannak a tartályok – bökött a mélybe Andropov.

– Ott? – hűlt el A. J. az akna láttán.

– Ott, ott, egész lent. Na menjen.

A. J. lemászott, nyomában Andropovval. Az akna fenekén úgy festett minden, mintha Drakula gróf kastélyának mélyhűtött kazánjában volnának. A csövekről jégcsapok lógtak, a két úrhajós

lehelete fehér felhőként szállt ki a szájukból. Az orosz rábökött a sok bizonytalan rendeltetésű mérőműszer egyikére.

– Látja ezt a nyomásmérőt? Ezt kell figyelnie. Százötven? Jó. Százhatvan? Jó. Kétszáz? Nagyon rossz. Katasztrofális az egész állomásra nézve.

A műszer arra szolgált, hogy a tárolót és a két úrhajó üzemanyagtartályát összekötő vezetékben fellépő nyomásváltozásokat regisztrálja. Ha ez a vezeték bárhol meghibásodik, abból komoly bajok adódhatnak. Amennyiben az úrállomáson kívül léket kap a vezeték, az úgy hat, mintha kéretlenül beindulna egy rakéta, vagyis mintha rálépne az ember a gázra, de a kormányt közben nem fogná a kezében. Ha viszont az úrállomáson belül sérül a vezeték, az olyan következményekkel járhat, amelyekbe jobb bele sem gondolni.

– Ha emelkedik a nyomás, ezekkel a gombokkal lehet szabályozni.

Vagy nyolc teljesen egyforma gomb állt egymás mellett. Andropov boszorkányos gyorsasággal megnyomkodott négyet-ötöt, mint aki egy gyakran hívott telefonszámot üt be, és nemigen törődött azzal, hogy A. J. aligha tudta követni, amit csinált.

– Szóljon Levnek, még mielőtt nagyon rossz lesz! – utasította Andropov A. J.-t, miközben a vezetékeket a helyükre csatlakoztatta.

– Az meg ki? – érdeklődött ártatlanul A. J.

– Lev? Lev én vagyok – mondta az orosz szinte kábultan a meglepetéstől, hogy a másik nem tudja a nevét. – Otthon én nemzeti hős vagyok – magyarázta méltatlankodva.

– Egy percig sem kétlem – mentegetőzött A. J.

– Szóval. Ha túlmegy kétszázon – tért vissza eredeti témájához Lev –, akkor elzárni a vezetéket. – Ez a főelzáró.

Azzal egy viharvert fémkarra bökött – amelyet talán még Nagy Péter cár udvari ezermesterei eszkábáltak –, s fűrgén visszamászott a fedélzetre. Az akna fölött a két úrhajó legénysége már javában foglalatoskodott a töltővezetékek csatlakoztatásával és üzembe helyezésével.

– Szabadság jobbra, Függetlenség balra – intézkedett Sharp.

Néhány perc múlva már ömlött is a mínusz kétszázötven fokos folyékony oxigén egy propelleres hajtórendszer segítségével, különböző speciális vezetékeken át, a Világbéke tárolóiból a Szabadság és a Függetlenség rakterébe.

– Houston! Üzemanyagtöltés folyamatban! – jelentette be Sharp.

A fűtött állomástéren át haladó vezetékekben a különleges szigetelők ellenére is megváltozott a nyomás.

– Mennyi ideje tartózkodik egyedül az űrben? – érdeklődött udvariasan Kőfaló.

– Másfél éve – felelte Andropov.

– Az baromi sok idő – ingatta a fejét Kőfaló.

– Eredetileg három hónapról volt szó – vonta meg egykedvűen a vállát az orosz. – Igen. Sokat vagyok egyedül.

Ennél alaposabban nem óhajtott belemélyedni személyes kérdésekbe. Amíg a vendégeket várta, bele-belenézett néhány amerikai tévécsatorna adásaiba – többnyire szappanoperákba –, és ennek alapján az a véleménye alakult ki, hogy ezek az amerikaiak mind elkényeztetett, üresfejű népség.

– Kihasználnám az alkalmat – kezdte óvatoskodva Oscar –, hogy elmondjam, mennyire sajnálom, hogy az önök országában uralkodó állapotok és nehéz körülmények...

Az orosz merev arccal nézett rá. Ennek a kölyöknek halvány segédfogalma sem lehet arról, mi van odahaza, gondolta. Oscar érezte, hogy nincs értelme befejeznie a mondatát.

Odalent az akna fenekén A. J. úgy látta, hogy a műszer mutatója lassan, de biztosan kúszik fölfelé.

– Lev! Emelkedik a nyomás! – szólt föl.

De Lev ebben a pillanatban nagyon távol járt. Oscar megjegyzése messzire nyúló gondolatsort indított el benne. Csak arra ocsúdott föl, hogy nagybátyjának a vezérlő falára tűzött fotóhoz illetéktelen kéz ért.

– Ne nyúljon a nagybátyámhoz!! – rikoltotta, mint egy sebzett oroszlán. – Ő a zseni a családban, ő tervezte a nagy bomba

irányzóját. Amivel el lehet találni New York-i, meg washingtoni célpontokat.

Kőfaló és Harry összenézett, Sharpnak a szeme se rebbent.

– Nehéz körülmények? – fordult keserűen Oscarhoz. – Az egész családom Mordovinában dolgozott. Ott működött a legnagyobb bombaösszeszerelő üzlet. Összeszerelő üzem – javította ki magát. – Apám és a nagyapám is bonyolult célkövetőket, meg irányzékokat készített. Mordoviniában ma a legnagyobb gyárak kulcskarikát gyártanak.

Oscar kezdte megérteni, hogy az udvarias együttérzés – ha tudatlansággal párosul – nem sokat segít a másikon. Kőfaló meg ugyanakkor azon gondolkozott el igen mélyen, hogy vajon ennek az orosz gyártmányú úrbázisnak hány alkatrészét készítették a néhai Szovjetunió ilyen-olyan üzemeiből elbocsátott kulcskarika-gyártók?

– El fogunk pusztulni ezen a szarrakáson – összegezte gondolatait.

– Ez a szarrakás – fordult hozzá Andropov – kétszer annyi ideje működik, mint amennyit maguk, amerikaiak jósoltak neki. És tudja, miért? – morogta fenyegetően. – Az elsőrangú orosz technológiának köszönhetően. Ez még a Földet is túl fogja élni! Ez aztán a vicces helyzet, mi? És ha maguk megbuknak a fene nagy tervükkel, és a családom meghal, magukat teszem felelőssé – mondta epésen Andropov, és vendégei most megérezhettek valamit abból, micsoda lélektani nyomás nehezedett erre az űr-őrszemre másfél éven át.

– Űristen, az oroszoknak egyáltalán nincs humorérzéke? – nevetett kényszeredetten Kőfaló.

De nem nevetett volna, ha látja, milyen kétségbeesetten nyomkodja a különböző gombokat odalenn A. J., aki egy ideje már hasztalan próbálta felhívni magára a figyelmet. Pedig a nyomásmérő mutatója vésszesen közeledett az ominózus kétszázás határhoz.

– Nincs mese, jön a főelzáró! – mormogta kétségbeesetten a

magára hagyott fiatalember, azzal két kézzel jó erősen megmarkolta a fémkart.

Odafent kezdett volna komolyan elfajulni a vita, ha Watts pilóta meg nem szólal.

– Ellenőrizték a vezetékeket, hőmérsékletváltozást érzékelünk. Meg kellene nézni a nyomást.

Andropov ránézett, és kissé meglágyultak a vonásai.

– Több mint egy éve nem láttam nőt.

És talán még udvarolni is kezdett volna a maga módján, ha föl nem fedezi végre, hogy baj van.

– Ereszt a vezetéket! Kifelé! Mindenki vissza az úrhajóba, gyorsan! – kiabálta. – Nem volt fűtés, mínusz harminc fok... – hadarta, és próbálta rekonstruálni az eseményeket magában. – Ne lélegezzenek, mert megfagy a tüdejük! És semmihez nem hozzányúlni! Vissza az úrhajóba! – kiáltotta, és villámgyorsan lekúszott A. J.-hez az aknába.

Az állomást egy pillanat alatt sűrű ködbe vonta a szivárgó gáz.

– Azt szokták mondani, orosz gépen ne repülj – jegyezte meg Kőfaló szárazon. – Lehet, hogy nem ártott volna megfogadni ezt a jó tanácsot.

– Hol a fenében vagytok? – tapogatózott Davis a sűrű ködben.

– Evakuálás! Vissza a kabinba! Gyorsan! – sürgette társait Sharp.

Ezenközben A. J. nekiszegezte a kérdést Andropovnak:

– Mi a fene történt, Lev? Én kiabáltam!

– Jó-jó. Gyorsan elzárni. Főelzárókar! – rendelkezett Lev.

– Itt a főelzárókar! – lengette meg Andropov orra előtt A. J. a törött vascsonkot, amely a kezében maradt, amikor megpróbálta elhárítani a hibát.

– Felvettük az összes oxigént? – kérdezte Sharp Watts pilótát, hiszen üzemanyag nélkül akár le is fújhatják az egész küldetést.

– Majdnem. Van annyi, ami elég lesz! Indulás! – kiabált Watts.

Harry nem akart hinni a fülének. Indulás? Ezek teljesen megőrültek?

– Meg kell várnunk, amíg ők is visszaérnek! – üvöltötte.

– Arra nincs idő – hadarta Sharp.

Mostanra már a houstoni irányító központ is felbolydult méhkashoz hasonlított. Érzékelték, hogy az űrállomáson megváltozott a hőmérséklet, és hallották a pilóták hangját: tudták, hogy komoly baj van, és ezért kényszerstartra készülnek.

– Függetlenség, ne törődjenek az összekapcsoló szerkezetekkel, azonnal szakadjanak el az űrállomástól! – adta ki az utasítást Clark

– Kapják szét az üzemanyag-vezetékét, és induljunk! – rendelkezett Watts.

– Szabadság, összekapcsolást megszüntetni, elszakadni! – harsant Clark hangja.

– Visszamegyünk a többiekért... – jelentette ki Harry.

– Ne! – vágott a szavába Kőfaló. – Nem mehetsz vissza. Az állomáson terjed a tűz.

És valóban: sebesen futottak szét a lángok az űrállomás folyosóin.

– Nyomkövetőket bekapcsolni! – hangzott az utasítás Houstonban.

Nem sokkal ezután a számítógép monitorán az orosz űrállomás háromdimenziós grafikai modelljében mozgó kis pontok jelentek meg: az űrhajósok helymeghatározói.

– A. J. az alagútban van, mászik az űrhajó felé – konstataálta a számítógép kezelője.

Levnek sikerült elérnie a zsilipet.

– Befelé, Lev! – sürgette Sharp. – Indulnunk kell!

– Nem lehet, ő még nem ért ide – rázta a fejét Andropov.

– Nincs idő!

– Nem hagyhatjuk itt! Még belefér az időbe! – kiáltotta Lev, és visszafutott.

– Várjunk! – üvöltött Veréb. – Ott még van egy ember!

– Ha kinyitja azt az ajtót, mind meghalunk!

– Indulunk! – rendelkezett Davis.

– Indulunk! – rendelkezett Sharp.

– Ketten még mindig ott ragadtak – állapította meg a nyomkövetőket figyelvén Clark odalenn Houstonban.

A pánik az úrben és a Földön egyaránt a végletekig fokozódott.

– Azonnal tűnjünk el! – kiáltotta Sharp.

– Hol van A. J.? – ismételte sokadszor Harry.

– Befelé, mielőtt fölrobban az egész! – kiáltotta ellentmondást nem tűrő hangon Sharp.

Megragadta Harryt, és magával vonszolta. Közben odaszólt Wattsnek:

– Ajtót bezárni és indítani! Most rögtön!

Harry kitepte magát Sharp kezéből.

– De ők még mindig itt vannak!

– Vagy ők, vagy mindannyian! Nincs más választás! Ez most parancs! – üvöltött Watts is.

– Nem várhatunk, indulás! – helyeselt Tucker is.

– Teljes tolóerő – rendelkezett Sharp.

És ahogy a Szabadság elvált az úrállomástól, a Világbéke hatalmas tűzgolyóvá lobbant. Egy jókora repesz, amelyet a robbanás az úrhajó után vetett, csak méterekkel kerülte el őket. A Szabadság – fedélzetén a megmenekült úrhajósokkal – a Hold felé tartott. A legénység tagjai lihegve, csapzottan, összetörtén ültek a helyükön. Mélyen hallgattak, számba se merték venni a veszteségeket.

Tizenkettedik fejezet

– Ezért mondtam, hogy ne nyúljanak semmihez! – fedtte meg A. J.-t Lev, és rábökött a társa kezében lévő csonka vasfogantyúra. –

De nektek mindig cowboykodnotok kell.

– Erről talán a fogantyú-gyártókkal tárgyalj – mondta A. J., és átnyújtotta az ominózus tárgyat

– Hazudik, aki azt mondja, hogy nem volt meleg helyzet – törölte meg verejtékező homlokát Noonan.

– A Függetlenség teljes legénysége épségben van – jelentette Houstonnak Davis –, sőt van egy plusz utasunk is.

A. J.-nek és Levnek csodával határos módon sikerült ugyanis elérnie az űrhajóhoz, és a Függetlenség szinte a Szabadsággal egyszerre hagyta el a Világbéke dokkját, amely egy villanásnyival később már csak néhai űrállomás volt; örökre különvált darabjai megkezdtek végtelen útjukat a világ minden égtája felé.

– Szabadság, ti hogy vagytok?

– Egy darabban, Függetlenség – sóhajtott megkönnyebbülten Watts. – Örülünk, hogy ti is.

A pilótaülések mögött, a kabinban Harry és Veréb az együtt átvészelt éveket idézte föl. Kinéztek az ablakon, az innen békésnek tetsző Föld nevű bolygóra, és Veréb megszólalt:

– Húsz év alatt végigrohantunk az egész golyóbison. Mindenhova követtelek. Aztán most ide is, tessék. Ezt csinálja utánunk valaki.

Harry elgondolkozva bólogatott. Még nem ocsúdott föl az iménti sokkból. Hajszáj híján elvesztették a társaikat, és semmit nem tudtak tenni, hogy ezt elkerüljék.

– Lehet, hogy nem vagyok valami észkombájn... – folytatta Veréb, de Harry közbevágott.

– Nézd meg – mutatott összehúzott szemöldökkel a kék planétára. – Hogy az a rengeteg ember mind azon a kis golyón él... Teljesen valószínűtlen, nem? Ott vannak mind, nem tudom, hány milliárd férfi, nő és gyerek... Fogalmuk sincs; hogyan nézzük őket innen föntről, pedig ebben a pillanatban a mi kezünkben van az életük. De mindenkié – érted, még azoké is, akik meg se értenek semmit az egészből. A te kezedben, meg az enyémben.

Elfordult, egy pillantást vetett arra a könyvre, amelyet azért hozott magával, hogy erőt merítsen belőle. Kinyitotta a kopott

Bibliát, és hosszan elnézte azt a fényképet, amelyet pár napja tett a lapok közé. Régi kép volt, fiatal és büszke apaként pózolt rajta kislányával.

– Ha ilyeneken töprengek, be fogok golyózni – mondta végül, és megrázta magát.

Kőfaló szintén önmagába fordult.

– Megpróbáltam előbányászni magamból azokat a dolgokat, amelyeket szerettem valaha – magyarázta társainak. – A legkedvesebb emlékeimet. Hogy szépen rendszerezem, sorba rakjam őket, tudjátok. Mert gondoltam, ha itt már nagyon becsődülünk, és muszáj átmenni az örök vadászmezőkre, az utolsó pillanatban legalább a szép emlékek peregjenek le előttem. Tudjátok: "életem filmje". És hátha léteznek azok az örök vadászmezők, az se mindegy, mivel indít az ember odaát, nem?

Veréb félve kérdezte meg:

– És mi a legkedvesebb emléked, Kőfaló?

– Tudod, Kisveréb, nagyon furcsa ez. Szívesen mondanám, hogy valami varázsos pillanat, mondjuk az ötödik születésnapom, amikor kaptam egy zöld biciklit; vagy az, hogy az anyám mennyire szeretett engem megölelgetni; vagy az, amikor először láttam meg Velencét.

– De...? – A kíváncsiság majd kifúrta Max oldalát is – ő egyébként éppen a különböző fánkok és palacsinták között próbált fontossági sorrendet fölállítani magában.

– Szar ügy – vallotta be Kőfaló –, de nekem az, amikor Bo Derek a Bombanőben lassítva fut a tengerparton, és mindenkinek csorog a nyála. Oké, állítsatok rögtönítélő bíróság elé, de nekem az egy olyan pillanat, amiért érdemes hinni a túlvilágban.

Tessék. Ez szívből jött, nincs mese. Kőszív vagy nem, mégiscsak szív a javából. Oscar széttárta a karját.

– Tudjátok mit? Én nem is akarok visszamenni. Isten bizony. A Földön tiszta ideg vagyok; de tényleg. Nem tudom, hogy a súlytalanságtól van, vagy mitől, de itt valahogy lelkileg – ne röhögjeteek! –, meg szellemileg tök súlytalan vagyok. Nem ülnek rajtam súlyok, tudok gondolkozni például.

Ez már majdnem úgy hangzott, mintha valami nagy New Age

guru beszélne. Szinte várták, hogy bekapcsoljon valami "földöntúli", meditációs zenét. Aztán ráébredtek, hogy csak az ablakon kell kinézniük, és máris hamisítatlan kozmikus érzés lesz úrrá rajtuk.

A Függetlenség kevéssel hátramaradva, egyenletes távolságból követte a Szabadságot az előttük hatalmasodó, rücskös képű, árnyékos, hegyes-kráteres égitest, a Hold irányába. Azon túl, a távolban, még alig láthatóan, szemük elé tűnt legfőbb ellenségük, ezernyi kisebb-nagyobb űrtörmelékből álló aszteroida, nemes palástot húzván maga után, amely fenségesen sziporkázott a napfényben. Meglehet, ha nem ilyen körülmények között találkoznak vele, fölkiáltottak volna a csodálattól. Most azonban senki sem tudott gyönyörködni a látványban.

– Látjuk a célpontot, Houston. Sebesség óránként ötezer kilométer – jelentette az élen hajadó Szabadság fedélzetéről Sharp.

A Földön nem csupán az irányító központ munkatársai figyelték reménykedve az űrhajókról érkező jeleket. A bolygó sok milliónyi háztartásában és a köztereken fölállított tévéképernyők előtt percről percre követték az eseményeket kicsik és nagyok. Tudtak az űrállomáson történekekről, aztán a rettenet és izgalom percei után hosszú-hosszú órákra megnyugodhattak, hiszen tudták, hogy a Holdig "sima az út". Most a szakértők és riporterek újból izgatottan adtak hírt a küldetés egyik legnehezebb manőverének előkészületeiről.

– Miközben egész bolygónk lakossága egy emberként, visszafojtott lélegzettel szurkol a világűr hőseinek sikeréért, űrhajósaink a kozmosz végtelen óceánján nyaktörő mutatványra készülnek – kezdte tudósítását Jerry Springerstein, az egyik hírcsatorna legnépszerűbb műsorvezetője. – A Szabadság és a Függetlenség vakmerő utasaira embertelen fizikai próbatétel vár.

Hűséges kísérőnk, a Hold gravitációs erejét kihasználva sebességüket néhány perc leforgása alatt sokszorosára kell növelniük. Ezt a műveletet egyébként az űrhajózási szakzsargonban parittyamanővernek hívják – fitogtatta jólértesültségét a kommentátor. – Az ehhez szükséges gyorsulás a földi szabadesés gyorsulásának több mint tízszerese. Hogy elképzeljük, micsoda fantasztikus lelki fegyelem és fizikai állóképesség szükséges ennek elviseléséhez, nézzünk egy nagyon szemléletes példát. Gondoljunk arra, milyen nagyot üt egy alma, ha a fejünkre zuhan. Most pedig képzeljük el, hogy ugyanez az alma tízszer ekkora sebességgel zuhan – fejezte be kissé szakszerűtlen okfejtését a népszerű riporter.

A houstoni vezérlőteremben többen égne emelt szemmel ingatták a fejüket. Truman nem kívánta kommentálni a tévében elhangzott tudományos okfejtést, kisebb gondja is nagyobb volt annál. A mikrofonhoz lépett, és igyekezett leghiggadtabb hangján szólani az űrhajósokhoz.

– Jó reggelt mindenkinek. Vegyék föl az ünneplőt, fiúk. Nagy napra virradtunk.

A két űrhajó utasai engedelmesen fölöltötték a szkafandereket, aztán szorosan becsatolták biztonsági öveiket és hevedereiket. Előttük mindent betöltött a Hold képe.

– Elveszítettük szem elől a célpontot – jelentette Sharp.

Az űrhajók közeledtek a Hold napos és sötét oldalát elválasztó határhoz.

– Még hatvannégy másodperc van hátrajelezte Watts.

– Tizennyolc másodperc múlva megszakad a rádióösszeköttetés – figyelmeztetett az egyik operátor Houstonban.

– Gyorsító rakéták készen állnak? – szólt Sharp.

– Készen állnak – bólintott Watts.

– Szabadság, Függetlenség, a rádiókapcsolat hamarosan megszakad – közölte Houston.

– Viszlát a túloldalon – mondta Truman, és nagyot nyelt.

– Megszakadt az összeköttetés – szólt néhány pillanattal később Clark.

– Kilenc-tíz "g" gyorsulás, tizenegy percen át – fordult Truman Clarkhoz. – Kezddhetünk imádkozni.

– Volt már, aki ezt végigcsinálta? – kérdezte Kimsey tábornok.

– Igen – felelte Truman. – Egy Vlagyimir nevű orosz majom, még '56-ban. Tizenhat perc múlva hallunk legközelebb felőlük.

– Ha még életben vannak – tette hozzá sötéten Clark.

– Mindenki készüljön föl testben és lélekben! – szólt Davis. – Most jön az, amit gyakoroltunk.

– Emlékszem – bólogatott A. J. – Két dolgunk van: erősen kapaszkodni, és életben maradni.

– Öt... négy... – kezdte meg a visszaszámlálást Tucker.

– Remélem, mindenki rendesen megírta a végrendeletét – szólt Harry.

– Három... kettő...

A gyorsulás elképesztő erővel préselte az űrhajósokat az ülésbe. Karjukon, lábukon mázsás ólomnehezékek függtek, mellkasukon mintha úthenger gördült volna át. Lélegezni, nem elveszíteni az eszméletüket egyaránt embertelen erőfeszítést kívánt.

– Muszáj ennek ilyennek lennie? – nyögte A. J.

– Ez mindig ilyen – felelte Oscar.

– Te aztán tudhatod – préselte ki magából a szavakat A. J.

– Húszezer kilométer/óra – jelezte Watts.

– Meddig tart ez még? – kérdezte kínlódom Harry.

– Nyolc "g" – hallották Sharp hangját.

– Én nem bírom ki – nyöszörgött Max.

– Elpusztulunk! – üvöltötte Kőfaló.

– Ne ilyen gyorsan! – könyörgött Lev.

Az űrhajósok reszkető-rázkódó testtel üvöltöttek, úgy érezték, mintha testük belsejében minden egyes sejtet külön akarna széttépni a gyorsulás, miközben kívülről hegyek ülnének rajtuk. Érzékszerveik már-már felmondták a szolgálatot, szemük előtt

lepergett ama bizonyos film.

– Tíz “g” – kiabált Davis.

– Harmincötezer. Maximális sebesség! – lihegett Sharp a mikrofonba, majd pillanatnyi csend után megszólalt: – Hölgyeim és uraim, mindenki jól van?

Ha levegőhöz jutottak volna, talán még el is nevetik magukat ezen a kérdésen. Azzal, hogy elérték a kívánt gyorsaságot, és innen kezdve állandó sebességgel száguldottak, a szenvedésnek ezen a szakaszán mindenestre túljutottak.

– Nem lehetne visszamenni még egy körre? – kérdezte Nagymedve félájultan.

Tizenharmadik fejezet

A két űrhajó fedélzetén recsegve-ropogva megszólalt a rádió.

– Itt Houston. Szabadság, jelentkezz. Függetlenség, jelentkezz.

– Houston, itt Szabadság – válaszolt Sharp. Töredezve, zajosan, alig érthetően érkezett meg az üzenet, de Houstonban hatalmas volt az öröm. Még szerencse, hogy képet nem kaptak a meggyötört űrhajósokról.

– Gratulálok, fiúk – mondta Truman.

– Maximális sebességgel haladunk – jelentette még Sharp.

– A világűr hősei sikeresen végrehajtották a halálugrást, és most észveszejtő sebességgel száguldanak célpontjuk felé! – tájékoztatta pár perccel később a tévénézőket Jerry Springerstein. – Embertársaim! Közös fohászunkat meghallgatta az Ég. A tizennégy lelkes asztronauta immár szabad szemmel is látja első számú közellenségünket, a Dottie névre keresztelt aszteroidát, amely oly fenyegetően közeleg Földünk felé. Hála a remek előkészítésnek, minden a tervek szerint halad odafönt, és már csak a leszállás van hátra, aztán következik a mélyfúrás – mint tudjuk, ez gyakorlott szakembereknek rutinmunka...

– Kapcsolja ki ezt valaki! – rendelkezett szokatlanul ingerülten Truman.

Mindig is rossz véleménynel volt a szenzációhajhász önérvényesítőkről, és még ellenszenvesebbnek találta őket, amikor sok millió ember előtt páváskodtak, de most aztán végképp nem maradt türelme az ilyesmihez.

– Befogtuk a célpontot – jelentette Sharp. – Ha nem látom, el sem hiszem... – kezdte, mert a hirtelen eléjük tűnt vágató aszteroidát meglepően közről figyelhették meg, s a látvány szinte lenyűgöző lett volna, ha nem olyan félelmetes... – Az istenit! – kiáltotta hirtelen. – Meteorit-törmelék!

Az aszteroidát töménytelen apróbb-nagyobb kődarab követte, mint az üstököst a csóva. Itt tehát nem vált be a számítás. A Hold tömegvonzása nem volt elég ahhoz, hogy megtisztítsa előttük a terepet. Illetve még rosszabb: a kövek egy része éppen a Hold vonzása miatt most velük szembe repült.

– Mi történik? – kérdezte Clark Houstonból.

– Aszteroid-morzsalék. Erős légörvények – magyarázta Sharp.

Mintha kartáccsal tüzeltek volna a két űrhajóra. Vagy mintha a megvadult és veszélyt szimatoló meteorit végső elkeseredésében kövekkel, sziklákkal, jégtömbökkel hajigálta volna támadóit – egyszóval mindennel, ami csak "a keze ügyébe akadt". Harry gyors fejszámolást végzett, az esélyeket latolgatta. Körülbelül ötven százalékra tette, hogy egy kődarab megsemmisíti az űrhajót. Nagyjából ugyanennyi esélyt adott annak, hogy nem így lesz – hanem egy jégtömb bánik el velük.

– Innen vezéreljük a leszállást – adta ki az utasítást Truman.

– Szabadság, kapcsolja be a kikerülő radaros automatikát!

Ezt a komputerprogramot arra dolgozták ki, hogy hasonlóan veszélyes helyzetben az űrhajó a radarjelek adatait feldolgozva, egy ügyes vezérlőrendszer irányításával villámgyorsan cikázva kikerülhesse az útjába akadó veszélyes akadályokat – tulajdonképpen a gyors röptű denevér "működésének" mintájára.

– Bekapcsoltam.

– Mindenki kapaszkodjon, ez egy kicsit durva lesz – szólt hátra

Davis, és ő is bekapcsolta az automatikái.

A Függelenség és Houston között valamiért nem működött a rádiókapcsolat, de a két űrhajóból jól látták és hallották egymást.

– Fékezőművet ellenőrizni! – rendelkezett Houston.

– Fékezőmű készen áll – felelte Watts.

– Segédtrakétákat leválasztani.

– Segédtrakéták leválnak – mondta Watts, és beindította a programot.

A kiürült és feleslegessé vált rakéták elszakadtak mindkét hajótesttől, és visszahullottak a Hold irányába. Megkezdődött a leszállási manőver: hamarosan landolniuk kellett az aszteroidán, amely most, hogy közelebb értek hozzá, még veszélyesebbnek tűnt.

– Közelednek a célterülethez – figyelmeztette a pilótákat Clark, és remélte, hogy mindkét hajón hallják a szavait.

– Nem fog menni, ezredes úr – szólt elkeseredetten Tucker. – El kéne húznunk innen, nagyon sűrű a törmelék. Próbáljuk meg másutt.

– Nem – felelte Davis, a parancsnok. – Megyünk tovább.

Egy pillanatra mintha kitisztult volna előttük a tér, hogy aztán a Dottie nevű kozmoszfenevad annál vadabb közáporral támadjon ellenük.

– Találatot kaptunk! – üvöltötte a rádióba Davis. – SOS! Találatot kaptunk! Nem tudunk leszállni! Zuhanunk! SOS! Nem lehet kormányozni a hajót! Megsérült az egyik rakéta!

A kontrollt veszített Függelenség egyik farrakétájából kékes láng csapott ki, a hajó úgy sodródott jobbra-balra, mint a nászutasok kocsija mögé kötött konzervdobozok. Kiszámíthatatlan irányváltoztatásai hajszal híján a másik űrhajót is veszélybe sodorták. Sharp meredek mélyrepülésbe kezdett a Szabadsággal, hogy az ütközést elkerülje, aztán az aszteroida tűcsipkés jéghegyeinek kanyonjában manőverezett tovább.

– Szkafandert, sisakot, hevedereket becsatolni! – utasította pánikba esett társait Davis a kormányozhatatlanná vált Függelenség fedélzetén. – Zárkózzatok be a raktérbe!

– SOS! Houston, SOS! – üvöltötte kétségbeesetten a rádióba Tucker. – SOS! Szabadság, SOS!

– Nem tudom fölcsatolni! – próbálta reszkető kézzel a fejére illeszteni a sisakot Oscar.

– Be a raktérbe! – tuszkolta Andropovot és a többieket A. J.

– Zuhanunk! – kiáltotta Tucker.

– Hallotok, Függetlenség? – kérdezte Sharp a másik hajóról.

– Sok szerencsét, Szabadság! – búcsúzott Davis, amikor látta, hogy számukra nincs menekvés. – Készüljetek az ütközésre! – szólt hátra a társainak.

Apróbb kövek záporoztak a pilótafülke üvegére, és azonnal átláthatatlan pókhálóvá repesztették azt.

Noonan pánikba esett, odalépett a vészkijáráthoz, hogy meghúzza a kart, és kirobbantsa az ajtót a helyéből.

– Menj onnan! – rivallt rá Tucker.

– Nem fogok ebben a kaszniban megdögleni! – ordította vissza Noonan.

Egy ágyúgolyónyi kődarab átszakította az ablakot, és egyenest Tuckert találta el. A kabin nyomása egy pillanat alatt megszűnt, és a vákuum szabályosan kitepte a két pilótát a gépből. Noonan kirobbantotta az ajtót, és eltűnt a végtelen sötétségben. A pilótafülke szinte úgy pukkant szét, mint egy buborék, és a nyomáskülönbség kiszakította a raktér falát is. Az ott fölhalmozott gépek és eszközök úgy röpültek szerteszét, mint amikor egy aknavető csövében fölrobban a gránát. Mindez a pillanat törtérsze alatt zajlott le, hang nélkül, mint valami örült némafilmes készítette megállíthatatlan űr-horror.

Aztán ami a hajóból megmaradt, nagy csapódással földet ért az aszteroida felszínének fűrészes éles sziklával borított kősvatagában.

A. J. és Lev teste élettelenül hanyódott a hátsó kabinban.

FLAPPP! A Szabadság túlnyomósos pilótafülkéjében Sharp és

Watts hátrahőkölt, amikor Davis élettelen teste az orruk előtt vágódott neki az üvegnek, és pattant le róla, hogy folytassa tragikus útját a végtelen kozmoszban. Nyomában csövek, a fúráshoz előkészített szerszámok, alkatrészek és a Függetlenség egyéb maradványai.

Harry, Sharp, Watts és a Szabadság legénységének többi tagja döbbenten bámulta a néma rádiót. A Függetlenségről semmilyen életjel nem érkezett.

– Houston, a Függetlenség lezuhant... – jelentette be Sharp.

Houstonban addigra már tudták. Ha a rádiókapcsolat nem működött, a műszerek mindent regisztráltak, és mind ugyanazt bizonyították: a kabinban a légnyomás nulla, az oxigénkészlet nulla, a Függetlenség teljes rendszere működésképtelen, túlélésre semmi esély.

– Szabadság, csökkentsék a sebességet. Kényszerleszálló-programra átállni!

Sem a Földön, sem a megmaradt űrhajón nem volt idő gyászolni. Csak a szemek táultak ki, a gyomrok szorultak össze.

A Szabadság jövője sem tűnt sokkal rózsásabbnak. A törmelék-zuhatagon ugyan sikeresen túljutottak, de az aszteroida felszínét olyan sűrűn csipkézték az élesebbnél élesebb sziklák és jégképződmények, mintha egy hatalmas temető területére aláltak. A leszállás teljességgel lehetetlennek tűnt.

– Houston! Túlmentünk a kijelölt leszállóhelyen! – közölte a rossz hírt Sharp.

– Túl veszélyes! – kiabálta Watts.

Ahogy leértünk, a fékezőrakétákat maximális teljesítménnyel indítani! – utasította Sharp, ügyet sem vetve a nő hangjából érződő rémületre. – Kapaszkodjanak! Most!

Azzal hirtelen lökést adott a rakétának, és egy vakmerő manőverrel földre rántotta az űrhajót. A Szabadság hatalmas fűrészfogak, orrszarvú-agyarak és szarvasagancsok között szánkázott az aszteroida felszínén, aztán megállt.

Sharp törte meg a csendet.

– Kabin? Megsérült valaki? Megfordult, és látta, hogy egyikük

arcán mély sebből patakzik a vér.

– Jól vagy, Gruber?

– Tökéletesen.

Harry is ellenőrzést tartott.

– Minden rendben? Veréb és Max bólogatott.

A Szabadság egy darabban maradt, a világítás is működött – ha pislákolva is. Egyszóval túléltek!

– Ellenőrizzük a teljes rendszert. Lássuk, hogy föl tudunk-e még szállni! – fordult Sharp Wattshoz.

Houstonból Clark próbált kapcsolatba lépni az űrhajósokkal:

– Szabadság, jelentkezz! Szabadság! Semmi.

– Függetlenség, itt Houston! Jelentkezz! Néma csönd.

A vezérlőteremben megállt az élet. Ha sejtelmük beigazolódik, nincs többé értelme a munkájuknak. Soha többé. Truman körülnézett, tekintetével Grace-t kereste. A lány mereven bámult maga elé. Az örület peremén, egy rémálom kellős közepén állt magányosan.

– Lehet, hogy most nem kellene itt maradnia – szólította meg Truman.

– Nincs hová mennem – válaszolt a lány.

A NASA kérésére a Hadügyminisztérium, a Belügyminisztérium és a Külügyminisztérium már az első vészjelzések pillanatában elrendelte a száz százalékos hírzárlatot, valamint az élő tévé- és rádióközvetítések azonnali leállítását kül- és belföldön egyaránt. A NASA és a televíziók archívumából származó – éppen ilyen vészhelyzetekre is tartogatott – dokumentum-összeállítások töltötték be a képernyőt világszerte. Az első szputnyiktól a holdra szállásig, az űrrepülőgépek kifejlesztésétől a Mars-programig mindenről esett szó, csak a jelenlegi expedícióról nem. Egyeseknek feltűnhetett talán, hogy a műsor hangsúlyosan foglalkozik a kozmosz mártírhalált halt hőseivel, de senki nem sejtette igazán, mi történt a két űrhajóval.

Watts egyenként ellenőrizte a műszereket.

– Az elektromos hálózatunk meghibásodott. Hajtómű rendben. Üzemanyagellátás rendben. Nyomáskiegyenlítés rendben.

– Hol a másik hajó? Mi történt a másik hajóval? – kérdezte Kőfaló, amikor fölocsúdott a földet érés okozta sokkból.

– A Függetlenség eltűnt a koordinátarendszerből – felelte Sharp.

– Eltűnt a koordinátarendszerből?! – kérdezett vissza dühös hitetlenséggel Kőfaló. – Mi maga? Robot? Mi az, hogy “eltűnt a koordinátarendszerből”?

– Láttuk mindannyian – mondta száraz hangon Gruber. – Kész. Vége. Megsemmisült.

Harry nehezen tért magához. A. J., a többiek, az egész csapat... Erősen megszorította a Bibliát. “Talán, ha olvasnám néha, most tudnám, mit kell mondani. De így...”

– Kérjük Istent, hogy vigyázzon a barátainkra – mondta komolyan. – És nyugodjanak békében.

– Ámen – zárta le a fohászt Veréb. – Úristen. Úristen, ez az egész...

– Mi is lehettünk volna az ő helyükben – fordult oda hozzá Harry.

– Lehet, hogy nekünk kellett volna a helyükben lennünk. De túléltek. És most már nekünk kell elvégeznünk a munkát.

Max nem tudta megemésztetni a tragédiát.

– Ez nem velünk történik. Nem is igaz az egész. Nem – hajtogatta.

– Max – szólt Harry keményen. – Összesen nyolc óránk van. Tegyük a dolgunkat, és ha elkészültünk, szépen hazamegyünk. Kezdjük el fölkészíteni a Tatut.

De voltak jó néhányan, akikre még Maxnál is jobban ráfért volna, hogy valaki lelket öntsön beléjük.

– A Függetlenség minden műszeren zéró jelet ad, száz százalékos veszteség – erősítette meg Clark Houstonban. – Semmi

életjel.

Truman halottsápadt volt.

– De ugye a Szabadság megvan még? – kérdezte.

– Rendszertelen, oszcilláló jelzések – felelte egy Skipe nevű munkatársa. – Ha még életben vannak, gondolom dolgoznak a rendbehozatalán.

És jól gondolta. Ebben a pillanatban Watts szerkezeti egységeket cserélt, Sharp parancsokat pötyögött be a számítógépbe, próbálták életre kelteni a vezérlőrendszert. Kőfaló is a maga dolgával foglalatoskodott, a videoképernyőt nézte, és várta, hogy megérkezzenek a Földről várt képek.

– Nem működik a rendszer, lehetetlen a helyzetmeghatározás – dühöngött Sharp.

Ha a számítógépes navigáció nem működik, akár el se induljanak, úgyse érnek el sehová.

– Én tudom, hol vagyunk – szólalt meg Kőfaló.

Sharp vonásai megkeményedtek.

– Menjen odébb a berendezéstől, legyen szíves.

Ránézett a rádiójel-mérő műszerre: a mutató a nullán állt. Wattsnek ekkor támadt egy ötlete.

– Bekapcsolom a tartalék generátort, de a rádiójelek akkor is legfeljebb csak feleannyira lesznek erősek, amíg ki nem javítjuk az elsődleges rendszert.

– A 202-es szegmens horizontális Kilences mezejében vagyunk. A 15H32-es koordinátán, plusz-mínusz pár méter. Batman pilóta harmincnégy kilométerrel elvétette a leszállóhelyet.

Sharp fölhördült.

– Honnan tudja?!

– Onnan, hogy zseni vagyok.

Watts egyre csak próbálta rendbe hozni a műszereket.

– Semmit nem ér. Az összes mutató maximumon van, mintha bekapcsoltunk volna egy mágneses mezőt...

– Van-e itt valaki, aki szeretné tudni, miért? – szegezte elsősorban Sharpnak a kérdést

Kőfaló.

– Halljuk! – mondta Sharp.

– Azért vettük eredetileg célba a Nyolcas mezőt – magyarázta Kőfaló –, mert a termőgráfiai elemzés azt mutatta, hogy a Kilences mező, vagyis a jelenlegi tartózkodási helyünk talaja különlegesen tömör ferrit. Asztronautazsargonban azt mondhatnánk: a kedves pilóta úr egy szép vastag acéllemezen parkolt le.

És Sharp felé küldte jellegzetes, lapos tekintetét, amely szavakra fordítva körülbelül annyit tesz: “hálásan köszönjük”. Hát igen. Nehéz sorsa van annak, akinek mindenkinél gyorsabban vág az esze.

Sharp beharapta egy kicsit a száját, aztán kiadta az utasítást.

– Jó. Akkor a műholdas rendszert kell megpróbálni, a hordozható adó-vevővel. Rádiókapcsolat nélkül nem jutunk semmire.

– A Függetlenség süketnéma. A Szabadságról még mindig nincs hír – konstataálta Clark.

Egy sarokban, mindenkitől távol, csendben zokogott egy törékeny, huszonhárom éves nő. Az elmúlt percekben az derült ki, hogy elveszítette azt a két embert, aki a legfontosabb volt neki a világon.

Tizennegyedik fejezet

A kietlen és félelmetes sziklamező egy másik pontján szánalmasan hátára fordítva, mint egy beteg teknősbéka, hevert az, ami a Függetlenségből megmaradt: füstölgő, horpadt, szakadt, összeégett roncs. Ezernyi repedéséből gőz és szikra szállt, különben kihaltak látszott. Belsejében, az egykori ülések egyikéből fejfelé sötét tömeg lógott: A. J. Kinyitotta a szemét, és körülnézett. Maradt-e még valaki rajta kívül? Hasley teste a felismerhetetlenségig szétroncsolódott. Noonant látta kirepülni az úrhajóból. Oscar? Meglátta Oscart. Nagy nehezen lekászálódott a mennyezetről, félve közelítette meg Oscart. Balsejtelme beigazolódott.

– Oscar! Oscar! – kiáltotta sírva.

És Nagymedve? ő csak túlélte!

– Medve, hol vagy?

Fülhallgatójában halk dörmögést hallott, s ez most mennyei zene volt füleinek. Nemsokára megtalálta nagydarab fekete barátját. Ugyanúgy függött a levegőben, mint ő az előbb, csak a lába is beszorult valami rácsba. Bizony, mindkettejük életét a biztonsági heveder mentette meg. A. J. megpróbálta kiszabadítani Nagymedvét, de egyedül nem ment.

– Segíthetnél.

– Nem probléma – felelte Nagymedve nagy hangon. – Mit szeretnél? – azzal elveszítette az eszméletét.

A. J. kétségbeesetten erőlködött – de hasztalan. Egyszer csak mintha káromkodást hallott volna. Csakhogy egy szót sem értett belőle, miután az iskolában nem tanult oroszul. Lev támolgott elő a kabin belsejéből. Ramatyul nézett ki, de élt.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte A. J.-tól lihegve.

De tudta jól ő is. Meghaltak.

– Szerencsések... Nagyon szerencsések – mondta párás szemmel, halkan.

A. J. utat tört magának a Tatuhoz, és fölmászott rá.

– Gyerünk. Beszállunk a Tatuba, aztán megkeressük Harryt és a másik úrhajót.

Andropov kétkedve ingatta a fejét.

– Mitől vagy ilyen optimista? – Mióta megismerte A. J.-t, most tegezte le először. – Miből gondolod, hogy életben vannak?

– Ez a különbség kettőnk között. Segíts ki szabadítani a Nagymedvét!

Ketten együtt már könnyen boldogultak.

Kőfaló és Harry szkafanderben, sisakban állt az aszteroida felszínén, és a terepet vizsgálta. Különös volt a táj. Sötét, szűk völgyben álltak, fölöttük kajánul vigyorgott a Hold.

– Kint vagyunk a világűrben, Harry. Nem örület?

Harry nem ért rá ilyesmivel foglalkozni. Azt kereste, hol kezdjenek el fúrni. Lyuk. Bomba. Fölszállás. Ebben a szűk körben

mozogtak a gondolatai.

– Nézelődni ráérünk, ha végeztünk – morogta.

Sharp és Watts ezenközben valamivel távolabb, egy magasabban fekvő helyen igyekeztek üzembe helyezni a hordozható adó-vevőt, hogy csatlakozhassanak a műholdas rendszerre.

Kőfaló a talajt vizsgálgatta.

– Tömör ferrit. Ennél rosszabb helyszínt nem is találhattunk volna a fúrásra.

– Nagyrészt vas – bólintott Harry, némiképp mégis enyhítvén Kőfaló kérlelhetetlen ítéletét.

– Ha tudnád, mennyire utálok, hogy mindig igazam van – mondta csöppet sem kajánul Kőfaló.

– Garantálom, hogy ez az acélplató nem vastagabb tizenöt méternél.

– Hogy derítetted ki? – kérdezte Kőfaló.

Egyszerű, gondolta Harry: – Úgy, hogy ha vastagabb, akkor nekünk annyi.

A Tatu ekkor gördült melléjük, benne Max és Veréb. Megálltak, és összeszerelték a fúrókart, az átviteleket, a fúrófejet...

– Ez a nap is olyan, mint a többi... – dudorászott Max. – Fúrunk, fúrunk lyukacskát... Teszünk bele bombácskát...

A fúrófej forogni kezdett, Veréb és Harry a kijelölt helyre igazította.

– Hogy állsz, Max? – kérdezte Harry.

– Mehetünk.

A fúrófej belekapott a talajba.

– Eddig jó – kommentálta Max.

– Van itt valami a felszín alatt – dörmögte Kőfaló –, amit még sosem láttam.

– Hogy a franc...?! – kiáltott föl Harry egy pillanattal később.

A fúró hirtelen eltört. Max visszahúzta a sisergő csonkot. Harrynek a döbbenettől leesett az álla. Max falfehér volt.

– Harry – szólalt meg. – Láttad ezt?

– Kezd olyan lenni az egész, mint egy görög sorstragédia –

sóhajtott gondterhelten Kőfaló.

Harry megrázta magát.

– Láttunk már olyat, hogy egy fúrófej túlforrósodik és elpattan – fordult a többiekhez.

– De nem három méter után – mondta Veréb.

– Hát akkor most már ilyen is láttunk – mondta dühösen Harry. – Ne vágjatok már ilyen képet! Hozzátok ki a tartalék áttételt és a másik fejet. Rászabadítjuk a Szabadítót. Nyomás!

Harry saját tervezésű eszközeinek mindig nevet is adott. A Szabadító egy különleges ötvözetből készült, különleges profilú fúrófej, amelyet különlegesen kemény talajhoz alakítottak ki. Márpedig az aszteroida igen kemény diónak bizonyult, és ideje lett volna már megszabadítani tőle a Földet...

– Houston... badság... Halla... Szabdsá... Koordiná... megközelítő... 15H32...

Semmi kétség, Houstonban Watts hangját hallották! A vezérlőteremben egy pillanatig a diadalüvöltések és örömkialtások minden mást elnyomtak.

– A Szabadság! Az ég áldja meg őket! – mondta Truman, és lelkeről többtonnányi súly szakadt le. – Azonnal megtudni mindent, amit lehet, a pontos helyükről és a geológiai adottságokról.

Grace egyszerre sírt és nevetett.

– Hogy állnak most? – kérdezte Clark Sharp röviden összefoglalta.

– Még bizonytalan, hogy képes-e repülni az űrhajó, problémáink vannak az energiaellátással és az antennával, de már elkezdjük a fúrást.

Kisebbfajta győzelem.

Kőfaló és Max összeillesztette az új készletet. Harry a kapcsolóra

tette a kezét.

– Oké! Menjünk most huszonötre! Figyelmeztette a többieket, hogy lépjenek hátrébb... A Szabadító belekapott az éppen hogy csak megkezdett lyukba. A fúró mellett acélspirálra emlékeztető kígyó tekeredett elő a földből, jelezvén, hogy – ha nehezen is – a Szabadító halad előre. Aztán egyszerre minden mozdulatlaná merevedett: a fúró beragadt a talajba.

– Harry... – kezdte Kőfaló.

– Fogd be – torkolta le Harry. – Egy ércrétegen kell áthatolnunk. Máskor is csináltunk már ilyet. Ez most egy kicsit keményebb. Nem baj. Jöhet a Vasszűz. Azzal papedli lesz. Gyerünk, hozzátok!

Ezalatt Truman, Kimsey, valamint egy kis csapatnyi katonai- és NASA-szakértő egy számítógép körül állt, és egy frissen fölfedezett katasztrofális fejleményről szóló tájékoztatást hallgatott. A háromdimenziós komputeres grafika az aszteroidát mutatta, három iránytengellyel.

– Mielőtt a Hold mellett elhaladt, állandó sebességgel forgott az x tengelyhez képest harminckét fokos szögben – magyarázta egy Orton nevű asztrofizikus. – De most – nézzék! – a Hold gravitációja megpörgette, és ennek hatására mindhárom tengely körül forog. Ezt nem láttuk előre...

– Ez mit jelent a kommunikáció szempontjából? – ráncolta a homlokát Truman.

– Semmi jót – folytatta Orton. – Még hét percen át biztosan van kapcsolatunk a legénységgel. Utána árnyékban lesznek.

– Mennyi ideig? Orton megrázta a fejét.

– Nem lehet megjósolni az aszteroida helyzetét. Minimum kilencven másodpercig nem lesz velük kontaktusunk, de az is lehet, hogy soha többet.

Kimsey most egy robbantási szakemberhez fordult.

– Ha ők szem előtt veszítik a legénységet, mikor veszítjük mi el a bombát?

– A bomba egy Milstar katonai műholdról kapja a távirányító jelét, uram. – Más típusú műhold, nagyobb erejű, más frekvenciájú adással. És magasabban kering. Ha a legénységgel hét percig van kapcsolat, a bombát utána még öt percig föl tudjuk robbantani.

– Ez annyit jelent pontosan, tábornok úr – kotyogott bele Quincey –, hogy tizenkét perc múlva esetleg örökre elveszítjük a lehetőséget, hogy innen hozzuk működésbe a bombát.

– Erről értesítenem kell az elnököt – mondta Kimsey, és a piros telefon után nyúlt.

Tizenötödik fejezet

A Függetlenség roncsának belsejében végre Nagymedve is beszállt a Tatuba. Bent ragadtak a raktérben, fogalmuk sem volt, hogyan fogják elhagyni a roncsot.

– Csak hárman maradtunk – mondta A. J.

– Ezt nevezik nálatok sima leszállásnak? Ez az amerikai csúcstechnológia? – gúnyolódott keserűen Andropov.

– Először is, ez nem az én úrhajóm. Másodszor: nem vagyok úrhajós. Én egy rendes olajfúró vagyok. Azt se tudom, mit keresek itt.

– Nem vagy úrhajós? – hűlt el Andropov. – Hogyhogy nem vagy úrhajós? Tudod egyáltalán, mit csinálsz?

– Nem. Fogalmam sincs, mit csinálok – dühöngött A. J. – Itt van ez a csomó gomb. Ez mire jó? És ez? Semmit nem tudok. De azt tudom, hogy lezuhantunk. Tudom, hogy két barátom meghalt. És tudom, hogy kiviszlek benneteket innen. Harryék itt vannak tolunk harmincnégy kilométerre. Fogalmam sincs, hogy él-e még. Fogalmam sincs, hogy a Szabadság működőképes-e. De ez itt – mutatott a műszerfalra – jelzi, hogy merre vannak. És most elindulunk, és megkeressük őket.

Lehúzta a Tatu fedélzeti ágyújáról a védősapkát.

– Fedezékbe.

– Hé, mit csinálsz?

– Mássz be! – szólt ellentmondást nem tűrő hangon A. J.

Lev is bemászott a Tatu gyomrába. A. J. meghúzta a ravaszt. BAMMMMMM! Az ágyú lövedéke kiszakította a Függetlenség roncsának oldalát, és szabaddá tette előttük az utat.

Harry, Veréb és Kőfaló gondterhelten nézte, milyen lassan halad a munka a legújabb fúrófejjel is. Harry ránézett az órára.

– Nagyon le vagyunk maradva – mondta. – Jó lesz csipkednünk magunkat. Jobban meg kell nyomnunk – szólt be Maxnek a kabinba.

– Oké. Adjunk a pofájának! – bólintott Max.

– Isten, ha vagy, csak egy kicsit segíts! – nézett föl Harry.

– Még az is lehet, hogy meghallja. Itt sokkal közelebb vagyunk hozzá – mondta fanyar fintorral Kőfaló.

– Zabáld a rohadékot! Gyerünk! Gyerünk! Gyerünk! – biztatta a fúrófejet Max, s a Vasszúz engedelmesen – ha nem is gyorsan – rágta bele magát az aszteroida húsába.

– Pörgesd föl egy kicsit. Add végig négyesben! – rendelkezett Harry.

Max megnézte a termométert.

– Így is túl meleg, főnök.

– Csináld, amit mondtam, vagy majd én csinálom helyetted – utasította keményen Harry.

Max negyedik sebességbe kapcsolt, és az egész Tatu megrázkódott. A berendezés másik végén a fúrófej fölgyorsult, pár másodpercig sebesen pörgött, aztán erejét veszítve, lanyhán forgott tovább. A sebességváltó tönkrement, az áttételek használhatatlanná váltak.

– Mi van az áttétellel? – kérdezte Harry.

– Van egy jó hírem. Egyesben még működik – mondta Max. – Vagy lassan, vagy sehogy.

Hirtelen repeszek szálltak szerteszét. Ripityára ment az egész szerkezet, vissza egészen a vezérlőkabinig.

– Hogy az a... – dühöngött Veréb.

Erős széllokés taszította mellbe őket, majd még egy és még egy. Mintha Dottie úgy döntött volna, hogy most már komolyabban harcba száll velük.

Harry nekifeszítette magát a szélnek.

– Ha harc, hát legyen harc! Te akartad! Van még odabent egy teljes tartalék fúrókar. Na várj csak, rohadék, mindjárt jövök! – fenyegette meg az aszteroidát.

Sharp és Gruber ezenközben az antennát próbálta rendbe hozni, ami az aszteroida viharos légköri viszonyai között nem volt egyszerű feladat. Sharp meghallotta Harry hangját a fülhallgatójában.

– Sharp, szükségünk volna egy kis segítségre.

– Mi történt? – kérdezte kis szünet után Sharp.

– Találkozzunk az űrhajóban – kérte Harry.

– Elnök úr, lassan meg kell hoznia a döntést – sürgette udvariasan az Egyesült Államok elnökét egyik legfőbb tanácsadója a Fehér Ház Ovális Irodájában. – Mindössze tizenegy percünk maradt, hogy a Földről föl tudjuk robbantani a bombát.

– Segítsen ezt kicsomagolni! – kérte Sharpot az űrhajó rakterében Harry, miközben a tartalék fúrókarral foglalatostkodott.

Watts ezalatt továbbra is az elektromos hálózat helyreállításán dolgozott. Egyre több kis fény gyulladt ki a műszerfalon. Szerette volna tudni, mennyit érzékelnek ebből Houstonban. Közben megérkezett a raktérbe Veréb és Harry, majd Sharp is.

– Mi történt? – kérdezte Sharp.

– Olyan ércen próbáljuk átrágni magunkat, amilyenel életemben nem találkoztam még. Két fúrófejet egyetlen pillanat alatt megevett, és most szétment az egész kar, meg a sebességváltó.

– Működik a rádió! – szólt hátra Watts.

– Milyen mélyen vagyunk?

– Elkelné egy kis segítség, ha be tudnának állni – mondta Harry.

De Sharp nem tágitott.

– Ideje részdő-jelentést tennünk. Milyen mélyen vagyunk? Hatvan méternél kellene tartani a menetrend szerint. Milyen mélyen vagyunk?

– Nem annyira mélyen – felelte ingerülten Harry –, mint akkor leszünk, ha felesleges kérdezősködés helyett nem segít kipakolni az új fúrókart.

– Mondja meg, hol tartunk, hogy jelenthessem a központnak!

– Az, hogy ebben a pillanatban hol tartunk, nem fontos...

– Azt majd én döntöm el, hogy mi fontos és mi nem – emelte föl a hangját Sharp. – Nekem az a dolgom, hogy felügyeljem a munka menetét, és jelentést tegyek. Nyolc óra állt rendelkezésünkre, hogy lefúrjunk kétszáznyolcvan méterre. Két és fél órája kezdték. Hol tartunk?

– Tizennyolc méteren – felelte Harry. – Most pedig, ha van egy kis ideje, jöhetne...

De Sharp addigra már nem volt sehol. Amikor a számot meghallotta, először tágra nyílt a szeme, azt hitte, félreértett valamit. Aztán sarkon fordult, és a pilótafülke rádiójához sietett.

– Egy rohadék acélfennsíkon landoltunk – kiabálta utána Harry. – Ha azon átjutunk, onnan már gyorsan megy!

Legalábbis ezt remélte.

– Pakolj, mindjárt jövök – szólt Verébnek, és Sharp után vetette magát.

Sharp kezében egy kis táblázattal épp arra készült, hogy jelentse a helyzetet Houstonnak. A kép- és hangkapcsolat kielégítőnek tűnt. Harry szinte földöntötte Wattst, és Sharphoz furakodott.

– Houston, hallanak? Műholdas rendszeren vagyunk. Hallanak? Fúrókar-csere zajlik – jelentette Sharp.

– A jelenlegi tempóban a befejezés tíz óra múlva várható. Négy órával a zéróhatár után. Tanácsot kérek. Houston, jelentkezzenek!

Harry kitepte Sharp kezéből a kis táblázatot.

– Mi ez? Honnan a francból szedte ezt? “Fúrási időtábla?”

Tajtékozott a dühtől.

– Kivel beszél? Trumannel?

Azzal kitépte Sharp kezéből a hallgatót.

– Ide figyeljenek. Amikor az ember fúr, soha nem tudja, mibe fog ütközni, amíg bele nem ütközött. Úgyhogy semmi pánik, volt már pár meleg helyzetünk...

Megpróbált némi reményt csepegtetni az otthoniakba, bár ő maga nem nagyon tudta, miben reménykedhetnek még. Ránézett a kezében tartott táblázatra, és megint úrrá lett rajta a düh.

– Ezzel a szar fúrótáblázattal meg kitörölhetik a seggüket! Ki a frász mondta, hogy ez itt használható?

– Megszakadt a kapcsolat – szólt Watts.

– Hogyhogy? – hitetlenkedett Harry.

– Nincs rádióösszeköttetés Houstonnal – magyarázta Sharp türelmetlenül.

– Most pedig velem jön, és segít hurcolkodni – szólt Harry keményen.

– Nézze, Harry – mondta kimérten Sharp –, ismerje be, hogy csődöt mondott. Volt egy dobása, nem jött be. Nem tudja megcsinálni. Nem is érdemes az erejét pazarolni.

– Tudja mit? – fortyant föl Harry. – Maradjon csak itt, üljön a fenekén, felügyelgessen és jelentgessen, én meg majd elvégzem a munkát az embereimmel.

– Maga és az emberei... – mondta gúnyosan Sharp. – A legnagyobb baklövés, amit a NASA fennállása óta elköve...

BAMMMM – Harry ütése nyomán Sharp fejével a műszerfalnak zuhant, eltorzult arca premier plánban terült szét a houstoni vezérlőközpont összes monitorán. Az úrhajón dulakodó két férfi nem sejtette, hogy küzdelmét egyre döbbenetesebb földi tekintetek követik. “Mi a fenét művelnek ezek?” – kérdezték magukban elhűlve. Aztán ismét megszűnt az összeköttetés. Truman még mindig a kásás zavarjeleket sugárzó monitort bámulta hitetlenkedve. Nagyot sóhajtott.

– Nem valami jól állunk – szólalt meg mellette Clark.

Truman csak a fejét rázta válasz helyett.

Megcsörrent a piros telefon. Kimsey tábornok azonnal fölvette.

– Igen. Igenis, uram. Igen, mi is láttuk, uram. Igen, uram, nagyon bonyolult... de talán várnunk kellene, amíg...

Fegyelmezett arca most megrándult egy csöppet.

– Igenis, uram. Értettem.

Letette a kagylót, és lassan odafordult Trumanhez.

– Küldje el az embereit, Dan. Azonnali evakuálás.

Truman nem értette, miről beszél a másik.

– Mi folyik itt?

– Azt az utasítást kaptam, hogy azonnal léptessem életbe a magasabb rendű irányítási rendszert – felelte a tábornok.

Szobormerev arcú tengerészgyalogosok siettek be a vezérlőterembe. Precíz terv alapján cselekvő, megszálló elithadsereg a sok szemüveges tudós között. Mögöttük két szárnysegéd hozta a "piros aktatáska"-ként ismert bőrönd alakú műszert, amely tulajdonképpen nem volt más, mint a nukleáris fegyverek bevetésének kódjait és végső kontrollját tartalmazó számítógép. Indításhoz kulcsok és ellenkulcsok szükségesek. Letették a bőröndöt, majd szakszerű mozdulatokkal kinyitották.

– Mi ez? – kérdezte elhűlve Truman, mert ilyen fokú szűklátókörűsége nem volt felkészülve.

– A tartalék haditerv – felelte Kimsey, és hangsúlyán egyértelműen érződött: parancsra cselekszik.

– De hát még nem fúrták ki azt a rohadt lyukat! – próbált érvelni.

– Az elnök tanácsadói úgy ítélik meg, hogy a fúrástól nem várható siker. Elveszítettük velük a rádió-összeköttetést, az is lehet, hogy örökre. Pár perc múlva a bomba fölötti ellenőrzésünk is megszűnhet. Ha most nem tesszük meg, lehet, hogy nem lesz rá több alkalom...

– Mondja meg az elnök úrnak, hogy rúgja ki a tanácsadóit! Ha most a felszínen robbantanak, azzal csak egy atombombát

pazarolnak el, de nem mennek vele semmire. Egyetlen esélyünk van, hogy megmentsük ezt a bolygót!

De már nem a tábornok kezében voltak az események.

– Hiába – mondta. – Az elnök úr így döntött. Truman nem volt hajlandó föladni.

– Én is döntöttem – felelte keményen. – Tábornok úr, ezt egyszerűen nem tehetik meg!

– Nem én döntök – felelte Kimsey. – És nem is ön. Az Egyesült Államok elnöke határozott, és kiadta az utasítást. Kiűriteni a terepet.

– De nem is tudjuk elérni őket – ellenkezett továbbra is Truman.

– Azt sem tudjuk még, hogy képes-e felszállni az űrhajó.

Azzal fölkapta a piros telefon kagylóját...

A Szabadság pilótafülkéjében ezalatt Gruber szorgosan dolgozott az antenna helyreállításán. Sharp egy titkos azonosítóval nyitható kis pánceszekrényből elővett egy lezárt borítékot, amelyet az Egyesült Államok elnöki pecsétje zárt le, valamint egy pisztolyt. Watts elkerekedett szemmel, de egyetlen szó nélkül figyelte. Sharp eltörte a borítékban talált kis műanyaglapocskát, és annak belsejében megtalálta azt az üzenet-kódot, amely akkor se jelentett volna rajta kívül senkinek semmit, ha történetesen elolvassa valaki.

– Gruber! Azonnal kell a rádió! – adta ki az utasítást.

– Elnök úr! – kiabált Truman a kagylóba. – Én ezt tökéletesen megértem. De hadd mondjak egy nagyon egyszerű dolgot. Nyugodtan hihet nekem, mert éjjel-nappal mással sem foglalkozom. Ha végrehajtja, amit elhatározott, azzal mindenkit elpusztít. Önmagát, a First Ladyt, engem, a Föld összes lakóját... Igenis uram. – Azzal Kimsey felé fordult. – Az elnök úr önnel akar beszélni.

Kimsey átvette a telefont.

– Itt Kimsey tábornok... Igen... Igenis, uram... Igenis. – Aztán letette a kagylót. – Az elnök úr tanácsadói szerint van rá egy kis esély, hogy a felszíni robbanás eléggé lelassítja az aszteroidát ahhoz, hogy elkerülhesse a Földet.

Truman tömény undort érzett.

– Megmutattam már Quincey számadatait. Fehéren feketén kimutatta, hogy nem lassul le eléggé!

– Akkor is jobb, mint ha semmit sem teszünk – vitatkozott Kimsey. – Mert most körülbelül ennyi történik.

Egy NASA-technikus bejelentése csak olaj volt a tűzre:

– Még mindig nem állt helyre a kapcsolat!

– Próbálja folyamatosan! – kiáltott rá Truman.

– Az a parancs, hogy harminc másodperc múlva kapcsoljuk be a detonátort.

– De még nem is szolták nekik! – vetette a tábornokra magát könnyes szemmel Grace. – Mi lesz velük? Nem tehetik ezt! Ott van fönn az apám!

Két tengerészgyalogos úgy söpörte le a lányt a tábornokról, mint egy tollpihét. Truman rájuk kiáltott.

– Hagyják azt a lányt!

Aztán tovább győzködte Kimsey-t.

– Még mindig van rá idő, hogy elvégezzék a feladatot. Ezt a parancsot nem volna szabad

260 végrehajtania! Ezt maga is tudja!!

– Uram, a kulcsát legyen szíves – szolt a tábornokhoz rezzenéstelen arccal az egyik szárnysegéd.

Kimsey nagyot nyelt, és elővette a kulcsát. A két szárnysegéd egymás után a számítógép megfelelő nyílásába helyezte, és elfordította a maga kulcsát.

KLIKK.

KLIKK.

Már csak Kimsey volt hátra.

KLIKK.

Max és Kőfaló odakint szétszedte a tönkrement áttételt és fúrókart. Az űrhajó rakterében Veréb és Harry a súlyos tartalék berendezéssel küszködött, hogy minél hamarabb munkába állíthassa.

– Lassabban! – mondta Harry, ahogy fordulás közben meglöktek valamit a jókora fémszerkezettel. – Jó... Óvatosan!

Megszokták már, hogy az űrhajón egy természetes nukleáris robbanószerkezetet kerülgetnek. Veréb szeme most is csak véletlenül tévedt az időzítő digitális számlapjára.

– Hé, ez ketyeg!

Harry leírhatatlan fintort vágott. Ez egyszerűen lehetetlen. Itt valami tévedés van. Négy perc... Három ötvenkilenc... Három ötvennyolc...

Tizenhatodik fejezet

– Sharp! Jöjjön ide hátra! – üvöltötte Harry.

Harry hangjában rettegés és számonkérés, düh és határozottság keveredett olyan robbanékony eleggyé, hogy Sharp ezredmásodpercnyi gondolkodás nélkül azonnal engedelmeskedett. Amikor hátraért a raktérbe, Harry tekintete az ő szemét is a bomba időzítőjére irányította. Ahogy a számlapot meglátta, minden vér kifutott az arcából.

– Watts! – kiáltotta az ezredes. – Űrhajót vészstartra előkészíteni! Két perc múlva felszállás!

– Mi történik itt? – kérdezte Harry idegesen. – Mi a baj?

– Életbe lépett a tartalék haditerv.

– Mi az a tartalék haditerv? – kérdezte Harry és Veréb egyszerre.

Azt rögtön megértették, hogy semmi jót nem jelenthet, mert Watts is halálsápadt lett.

– Nem tudom, hogy időben föl tudunk-e szállni – hadarta a pilótanő idegesen.

Harry kezdte elveszíteni a türelmét.

– Mi az, hogy tartalék haditerv?!

Sharp megragadta a bombát, és elkezdte kifelé vonszolni-táncoltatni az űrhajóból. Harry és Veréb önkéntelenül segített neki.

– Fölrobbantják a Földről. Ki kell dobnunk innen, és azonnal elmenni. Sisakokat fölvenni, gyorsan!

“Aztajókurvahétszentségit! Fölrobbantják?! Tényleg ezt mondta? Nem létezik!” – gondolta Harry.

– Max! Kőfaló! – kiáltott bele a sisakmikrofonjába. – Azonnal vissza! Rohanás!

Lehetetlen, hogy időben visszaérjenek.

– Nekem is kint van egy emberem – kiabált Sharp is. – Nincs elég időnk!

– Hogy kell ezt kikapcsolni, ezredes? – kérdezte Veréb.

– Pilótafülke-nyomást ellenőrizni! – utasította Sharp Wattst.

– Ellenőrizve – felelte Watts.

Max és Kőfaló nem hallotta Harry vészjelzését.

– Szerinted nem kéne már jönniük? – kérdezte Maxtól Kőfaló.

– Miért nem szólnak ide a fülesen? – töprengett Max. – Valami nincs rendben.

– Semmi sincs rendben – felelte Kőfaló. – Szerinted mit keresünk mi itt ezen a szadista mini bolygón?

– Menjünk vissza, nézzük meg, mi van velük! – javasolta Max.

Kőfaló bólintott, és elindultak az űrhajó felé.

Harry hiába szölongatta őket, nem kapott választ. Galléron ragadta a parancsnokot.

– Két emberem odakint van. Nélkülük nem indulunk el.

– Két és fél perc múlva robban a bomba – mondta Sharp, és lerázta magáról Harry kezét. – Ha nem érnek vissza időben, elmegyünk nélkülük.

– Egyszerűsítsük a dolgot – szólt közbe Veréb. – Kapcsoljuk ki

most azonnal.

– Ha nem tudjuk ledobni kétszáznyolcvan méter mélyre – vágott közbe Harry –, akkor hiába robbantjuk föl, az egész csak egy rohadt drága tűzijáték. Ha ők azt hiszik, hogy nem tudunk lefűjni, az ő dolguk, de én tudom, hogy megcsináljuk. Adjon még időt! Segítsen, hogy időt nyerjünk, Sharp!

– Kalmar! – vonta félre az űrközpont matematikai zsenijét Truman. – Lője ki! Lője ki a kapcsolatot!

A Kimsey tábornok előtt álló indítószervezet a NASA számítógépes rendszerén át, rádióhullámok segítségével adta a jeleket a Szabadság fedélzetén ketyegő időzített robbantószerkezetnek. Ha sikerül megszüntetni – vagy legalább felfüggeszteni – ezt a kapcsolatot, azzal időt nyerhetnek – gondolta Truman. Kalmar leült a számítógéphez, és lázasan munkához látott.

– Próbálj érintkezésbe lépni velük! – sürgette Quincey-t, aki a rádióösszeköttetés helyreállításán ügyködött. – Létkérdés, hogy beszélni tudjunk velük!

– Kapcsolja ki a szerkezetet, Sharp! – kérte, követelte Harry.

– Nem az én hatásköröm – vicsorgott rá Sharp.

– Hogyhogy nem? – értetlenkedett Veréb.

– Akkor kié? – kérdezte Harry.

– A robbantásra csakis az Egyesült Államok elnöke adhatott parancsot – mondta rettegését nehezen palástolva Sharp.

– Én ugyan nem szavaztam arra a fatökhúre – legyintett Harry. – Ide figyeljen! Az elnök odalent van, maga pedig itt! Maga tudja, mit kell tenni!

– Kapcsolja ki! – sürgette Veréb is.

– Mondom, hogy nem az én hatásköröm!

Harry fölkapott egy hatalmas csőfogó kulcsot, és magasra

emelte.

– Akkor majd én adok magának hatáskört! – mondta, és készült lesújtani az időzítő szerkezetre.

– Ne! – rivallt rá Sharp.

Pisztolyát fenyegetően Harryre szegezte.

– Fölrobbanhat! – figyelmeztetett.

– Úristen – motyogta Veréb. – Mit keres egy pisztoly az űrben?

– Föl fog robbanni. Ki kell dobnunk a hajóból – rendelkezett Sharp.

Megmerevedett a kép: egy mindenre elszánt katona, kezében löfegyverrel, vele szemben pedig egy nem kevésbé eltökélt, izmos munkás, magasra emelt, súlyos szerszámmal.

Megjelent Gruber, és villámgyorsan fölmérte a helyzetet, de még mielőtt közbeléphetett volna, fölöttese visszaparancsolta.

– Nyugalom, Gruber!

Ekkor nyílt a zsilipajtó, ott állt Max és Kőfaló.

– Miből maradtunk ki? – kérdezte Kőfaló, amikor meglátta, hogy Harry egy pisztoly csövével néz farkasszemet.

– Kapcsolja ki, és hagyja, hogy elvégezzük a feladatunkat! – sziszegte Sharp felé Harry, és kezében mintha csöppet megremegett volna a nehéz csőfogó.

– Biztosítanom kell, hogy a felszíni robbantás rendben megtörténjen. Ezt a parancsot kaptam.

– Három másodpercet adok, hogy hatástalanítsa! – mondta Harry fenyegetően. – Utána kénytelen lesz rám lőni.

– Micsoda? – csodálkozott Veréb.

– Mi? – lepődött meg Gruber.

A kijelzőn ugyanis egy perc húsz másodpercnél abbamaradt a visszaszámlálás.

– Tábornok úr! – bökött a monitorra az egyik szárnysegéd Houstonban.

– Mi az, megszakadt az összeköttetés? – kérdezte Kimsey.

– Nem, uram! – felelte a másik. – Valaki felülírta a rendszert.

Truman nagyot sóhajtott, és hálásan mosolygott Kalmarra.

– Beszélünk kell velük! – sürgette Quincey-t, aki továbbra is a rádióval próbálkozott, de mindedig hiába.

– Szabad, uram? – tolta le a székéről csöppet sem udvariasan Kalmart egy tengerészgyalogos, és azonnal munkához látott a számítógépen, hogy újraindítsa a detonátort irányító jelet.

Truman tudta, hogy még egyszer ugyanaz a trükk nem fog beválni. Tudta, hogy hamarosan újra ketyegni fog az időzítő szerkezet. Tudta, hogy nagyon kevés idejük maradt.

Az űrhajósok viszont nem tudták, kinek vagy minek köszönhetik a meglepő ajándékot, de Harry kihasználta a pillanatot, és a csőfogóval leütötte Sharpot. A kapitány a földre terült, a pisztoly kirepült a kezéből, Harry a fogóval satuba szorította az ezredes nyakát.

– Csak azért ráncigáltak föl engem ide a barátaimmal, hogy itt fölrobbantsanak? Mi?

– Hallgasson ide... – nyöszörgött Sharp.

– Pofa be! – szólt rá Harry. – Pofa be, ezredes úr.

– De újra elindulhat... – mondta Sharp. – Lehet, hogy ez csak figyelmeztetés volt.

– Hiszek magának, ezredes. Éppen ezért fogja most hatástalanítani. Nem akarok több meglepetést.

A Houstonban buzgólkodó tengerészgyalogos jóvoltából helyreállt a kapcsolat a földi számítógép és az űrhajóban ketyegő robbantószerkezet között.

Watts buzgólkodása nyomán helyreállt az űrhajó elektromos- és vezérlőrendszere.

– Visszajött az áram! Működik a rendszer! – kiáltott föl örömmel Watts pilóta.

– Működik a bomba! – kiáltotta jóval kisebb lelkesedéssel Veréb.

Egy perc tizenhét másodperc... Egy perc tizenhét...

– Minek jött föl egyáltalán? Mi értelme volt elrepülni idáig?

– Hogy az történjen, aminek történnie kell – zihált a fogó szorításában Sharp.

– De akkor miért nem gondolkodik egy kicsit?! – kiáltotta Harry. – Mi maga? Robot? Baromság. Két dolgot tehet ebben a pillanatban. Vagy végrehajtja a parancsot, vagy azt teszi, amit a józan ész és az emberiség érdeke diktál. Mindegy, hogy azok odalenn mit mondanak, maga van idefönn, maga a parancsnok, és maga látja azt, amit ők odalentről nem. Ha nem végezzük el a munkánkat, mindenkinek vége. Ide figyeljen. Ez a legnagyobb kockázat, amit ember valaha vállalt, de vállalnia kell.

– Egy perc – figyelmeztetett Veréb.

– Harminc éve fúrok, és egyetlenegyszer sem álltam meg az előtt a mélység előtt, amit kitűztem magamnak. És most sem fogok. Ha gyémántból van ez a rohadék aszteroida, akkor sem! Lemegyek kétszáznyolcvan méterig!

Harry remélte, hogy szavai eljutottak a másik agyáig.

– Negyvenkét másodperc... – szólt közbe Veréb.

Mindannyian feszülten figyelték a két kőkemény férfi akaratának párharcát. Tudták, hogy nincs értelme beleszólniuk. És főleg: nincs idő...

– De egyedül nem tudom megcsinálni, Sharp – mondta nyugodtan Harry. – Maga is kell hozzá.

– Esküszik a lánya életére, hogy meg tudja csinálni? – nyögte Sharp.

Tekintetük összekapcsolódott. Csak úgy szikrázott a levegő. Harry lazított a fogó szorításán.

– Esküszöm.

– Remélem, hatástalanítani tudom – mondta Sharp.

Harry fölsegítette. Sharp és Gruber villámgyorsan nekiállt szétszedni a szerkezetet. Lecsavarozták a tetejét. Az óra harminc másodpercet mutatott. Színes drótok rengetege tárult a szemük elé. Ráadásul mindegyik színből több is futott valamerre.

– Piros A – mondta Gruber.

– Elvágtam – mondta Sharp.

– Negatív B – rendelkezett Gruber.
– Elvágta – mondta Sharp, miután elvágta a negatív pólushoz vezető B jelű drótot. A kijelző tizenkét másodpercet mutatott.

– Tovább!

Végül az időzítő és a gyújtószerkezet közötti vezetéket kellett megtalálniuk. Ha itt hibáznak, végük. És a Földnek is.

Hat másodperc...

– Kék vagy piros? – kérdezte Gruber remegő hangon, egyik kezében a két dróttal, másikban a csípőfogóval.

– Nem emlékszem... – motyogta Sharp maga elé. Arcán patakozott a veríték. – Talán a pi...

Három... Kettő...

– Kék!

Egy...

TLIKK – nem robbantak föl. Egymásra néztek. Néhány napon belül legalább harmadszor menekültek meg a biztos haláltól.

De meddig?

Sharp és Gruber ügyeskedésének eredménye a houstoni monitorokon is jelentkezett. Nem tudták mire vélni, hogy a bomba már megint nem akar robbanni. A számítógép-virtuóz tengerészgyalogos hiába püfölte a billentyűket, semmire nem jutott.

– Csoda történt! – jelentette Quincey. – Valami francia és orosz műholdon keresztül azt hiszem, sikerült behoznom őket.

Harry hangja először recsegve, majd meglepően tisztán töltötte be a vezérlőtermet.

– Halló, Houston, remélem hallanak! Houston, odalent valami zűr lehet. Mindegy. Nem tudom, hogy maguk mit művelnek arrafelé, de nekünk sürgősen fűrnünk kell egy mély lyukat.

Hatalmas ováció. Truman és Grace egymásra mosolygott. Kimsey lehunyta a szemét.

– Hívják az elnököt – mondta fakó hangon. no

Tizenhetedik fejezet

A Nap éppen hogy csak fölkúszott az aszteroida horizontjára, és csodálatos, pokoli tájat tárt A. J., Lev és Nagymedve elé.

– Nem hittem, hogy valaha még eljutok olyan helyre, ami Mongóliát is kenterbe veri – szólalt meg A. J., ahogy a sziklareneteghen manőverezni próbált a Tatuval.

– Pont ugyanerre gondoltam én is – dörmögte Nagymedve.

Az űrterepjáró zötyögése nem nagyon enyhítette a korábbi kényszerleszállás okozta fájdalmait.

– Emlékszel még? – vigyorgott A. J. – Az volt a második önálló munkám, és erre Harry hová küld? Az isten háta mögé, Mongóliába. Pokoli volt.

– Azt hiszitek, Mongólia rossz hely? – kapcsolódott be a társalgásba Lev. – Próbáljátok ki egyszer Szibériát. Olyan hideg van, hogy a húgy megfagy a levegőben.

A. J. hirtelen lefékezte a Tatut. Egy harminc méter mély szakadék szélén álltak. Nem létezik, hogy ezen át tudnak kelni.

– Hogy kerül ide a Grand Canyon? – kérdezte A. J.

– Hé, fiúk, ne hajtsatok már annyira! – harsogta Kőfaló, egy nagyobbacska kiszögellésen lovagolva. – Pihenjetelek egy kicsit, nézzétek inkább a panorámát! Húúú! Micsoda kilátás nyílik innen a Földre. Egész jól néz ki, kár, hogy nem tesszük le rá többet a lábunkat.

Harry, Sharp és Gruber az új fúrókarral foglalatoskodott.

– Én érzem csak úgy – nézett körül Harry –, vagy tényleg jó tíz fokkal melegebb lett?

Max a Tatu alatt feküdt, a kar és az áttételek végcsatlakozásainak illesztésével foglalatoskodott.

– Oké. Meleg van, süt a nap. Felőlem mehetünk – mondta, amikor elkészült.

Veréb megpöccintette az indítógombot, a fúró forogni kezdett, és belemélyedt a legutóbbi kísérlettel félbemaradt lyukkezdeménybe.

– Tudjátok a feladatot, fiúk – mondta Harry. – Két óránk van arra, hogy az ércréteget átfúrjuk, és lemásszunk még kétszáz métert.

– Ennél rosszabb helyre nem is hozhattál volna minket. Mi ez itt? – bosszankodott Lev, és körbemutatott a kietlen tájon, ahol híre-hamva se volt a Szabadságnak. – Mondtam, hogy rossz úton jövünk.

– Rossz úton? Miről beszélsz? – fordult felé A. J. – Nálad talán van valamilyen térkép, amit eddig rejtegettél?

Lev szomorúan megrázta a fejét.

– Nekem az nem öröm, hogy ilyen negatívan gondolkozom. Mért, szerinted jó helyen járunk, cowboy?

– Tehetnél az emberiségnek egy szívességet, Lev. Mi lenne, ha egyszerűen befognád a szád?

Lev idétlen fintorral válaszolt, mire A. J. gyerekesen fölkapott egy apró követ, és Lev felé hajította. Az orosz jó reflexszel elhajolt, mire a kő akadálytalanul repült tovább, és meg sem állt.

– Szálljatok be, van egy ötletem! – rikkantott A. J.

Értetlenül bámultak rá, mire megkérdezte:

– Ti sosem szoktatok motocrosst nézni?

A fúró belemárt a kemény kőzetbe, aztán hirtelen nagyot sülyyedt.

– Harry! – kiáltott fel Veréb. – Azt hiszem, áttörtük a ferritréteget!

– Csak így tovább, Max – mondta Harry. – Ötvenöt méteren vagyunk. Mindent bele!

Kőfaló az atombombán ült lovaglólülésben, és – akár egy cowboy – country nótákat énekelt. Amikor Sharp fölnézett rá, nem hitt a szemének.

– Szálljon le a bombáról!!!

Kőfaló most Peter Sellerst kezdte utánozni, aki a Doktor Strangelove végén szeretett bombáján lovagolt, egészen a robbanás pillanatáig.

– Most rögtön! – kiáltott rá fenyegetőleg Sharp.

– Fogadjunk, hogy nem látta a filmet – méltatlankodott Kőfaló.

– Van még történet abban a pisztolyban? – kérdezte Sharptól Harry. – Hagyd abba a hülyeséget! – fordult aztán Kőfalóhoz. – Kétszázhusz métert kell egy óra alatt fúrnunk.

– Mit is mondott neked Watts a kiképzésen, Medve? – kérdezte A. J. – Ha nem volnának bekapcsolva a speci fűvókáid, és tökön rúgna, elszállnál az űrben, igaz?

– Aha – vigyorgott Nagymedve.

– Figyelj – folytatta A. J. – Kikapcsoljuk a fűvókákat, és átrepülünk a szakadék fölött. Na? Vegyük át még egyszer a tervet, Lev – fordult az orosz kozmonautához.

– Ugrásnál a fűvókákat kikapcsolom. Amikor átértünk, rögtön visszakapcsolom, és simán landolunk.

– Ez az – lelkesedett Nagymedve. – Vagy mégse? – töprengett, mert valahogy nem bízott a sikerben.

– Szerintetek beválik? Lev, mondd már te is, hogy beválik! – makacskodott A. J.

– Én hivatalból pesszimista vagyok – mondta Lev.

– Akkor hazudj legalább – mondta A. J.

– Hát, mondjuk fifti-fifti. Vagy inkább több. Hetven har.. Nyolcvan hús, mondjuk – jelentette ki Lev. – De ha sikerül, mind a ketten hősök lesztek. Meg én is.

– Nagyon igaz – bólintott A. J.

A vezetőülésre pattant, és hátramenetbe kapcsolt. A terepjáró kerekei homok- és porfelhőt kavartak, amely aztán ködszerűen lebegett a levegőben. A. J. ezután Forma I-es pilótákat megszégyenítő bátorsággal padlóig nyomta a gázt. Pontosan abban a pillanatban, amikor újra elérték a szakadék szélét, Lev

kikapcsolta a fúvókákat, és megszűnt a lefelé ható erő. A Tatu egyenesen szállt tovább, sőt a lendülettől valamelyest még emelkedett is.

– Bevált! – rikkantott Lev.

– Bevált! – örvendezett A. J. Nagymedve csak csendben fohászkodott. Az eufória nem tartott sokáig. Kicsit túl sok szikla, kiszögellés, csúcs és egyéb jött szembe, és kiderült, hogy a szárnyra kelt Tatut nem nagyon lehet kormányozni. A szakadékon már rég túl voltak.

– Kapcsold be a fúvókát! – szólt A. J. idegesen Levnek.

Lev megnyomta a gombot, de semmi nem történt.

– Rossz jel – morogta Lev. – Nagyon rossz jel. A fúvókák nem működnek. Ennyit az amerikai csúcstechnológiáról.

– Most mi lesz? – kérdezte Nagymedve.

– Kiszállunk a világűrbe – vonta meg a vállát Lev.

Ez már egy kicsit sok volt egy napra. A két amerikai elátkozta a percet, amikor olajfúrónak állt. Andropov sisakot öltött, és a zsilip felé indult. A. J. megrémült.

– Ki akarsz mászni?

– Én vagyok itt az egyetlen igazolt űrhajós – mondta félig méltatlankodva, félig büszkén Lev.

Kimászott az űrhajóvá előlépett terepjáró felszínére, és rák módjára igyekezett odaaraszolni, ahol a befagyott fúvókák voltak. Egy kis lángpisztollyal próbálta kiolvasztani őket, de a jég nem könnyen adta meg magát. A Tatu közben úgy cikázott, mint egy bolondgombát evett fecske. Lev a vontatókötélbe csimpaszkodva igyekezett nyeregben maradni. Néha elsodortak. kisebb-nagyobb sziklákat, de ez a különleges ötvözetből készült járműnek szerencsére meg sem kottyant. Csak szegény Lev hányódott jobbra-balra, le és föl – úgy festett, mintha épp a vízisíelés úrváltozatát próbálná tökéletesíteni. Végre sikerült jól megkapaszkodva leoldania a jeget az egyik, majd a másik, végül az összes fúvókáról. Jelt adott A. J.-nek, s az megnyomta a gombot. A fúvókák működésbe léptek, a Tatu azonnal leereszkedett. Viszonylag simán, de egyáltalán nem sima talajra. Mindegy,

legalább túléltek ezt is, és nem tartanak megállíthatatlanul valamely szomszédos galaktika felé.

A. J. kidugta a fejét a Tatu tetején, hogy megnézzze, mi van orosz harcostársával. Andropovot nem látszott különösen megviselni, hogy nála nagyobb erők percekön át hajigálták sziklákhöz és kövekhez. Igen, Lev mosolygott!

– Kezd tetszeni a macsoviniszta önbizalmaid! – mondta A. J.-nek.

Ugyanekkor Houstonban Truman jó híreket kapott a központ egyik geológusától. Dottie olyan távol került a Holdtól, hogy a vonzás már nem számottevő, ezért az aszteroida forgása jelentősen lelassult. Sőt, még a rádiókapcsolatot is sikerült helyreállítaniuk.

– Csupa jó hír. De akkor miért vág ilyen savanyú képet? – kérdezte Truman.

– Mert nem tetszenek a hőmérsékleti grafikonok. Valami készül az aszteroida belsejében, uram. A szeizmikus tevékenység hétszeresére nőtt az elmúlt fél órában.

Harry és Sharp mellett szerszámok heverték szanaszét, a tornyosuló csőhegyek lassan, de biztosan fogytak, s vele párhuzamosan nőttek a kitermelt talaj kupacai. Meg kell hagyni, a parancsnok a bomba-affér óta úgy működött együtt Harryvel, mint egy kis angyal, és nem takarékoskodott az erejével. Kőfaló a Tatu tetején ült, onnan irányította a fúrókart. Egyszer csak érdekes eszközre figyelt föl. Megtalálta a fedélzeti gépágyú lézervezérléses célzósíkját.

– Hú, de dögös, hogyhogy erre nem kaptunk kiképzést? – ámult el, mint egy kiskamasz. – Föltette fejére a sisakot, kézbe vette a fegyver vezérlőjét és körbepillantott. – Semmi baj, srácok, majd én elintézem. Ne gályázzatok. Innen már egyedül is megy az egész.

Reszkess, Dottie!!!

Azzal tüzet nyitott az aszteroidára. Záporoztak a golyók, s ahogy Kőfaló a fejét forgatta, hogy társait megtalálja, automatikusan feléjük irányította a fegyver csövét. Mindenki fedezékbe ugrott, de Harryt és Grubert így is hajsza híján sikerült eltalálnia.

Harry fölmászott a Tatura, és letaszította a helyéről Kőfalét, aztán rávetette magát.

– Mi az istent csinálsz?!! – üvöltötte Kőfaló képébe.

– Mért? Csak lödöztem egy kicsit az űrben.

Ez bekattant, gondolta Harry.

Közben megváltozott a nyomás az egyre mélyülő lyukban. A műszer mutatója lezuhant, majd nagyot ugrott. Aztán megint lezuhant, és a maximumra ugrott.

Földrengés.

A talaj kettévált, majd megrepedezett, mint a kővel eltalált szélvédő. Harry egy pillanatra mintha azt látta volna, hogy ugrik egyet a kar. Vagy mégsem? Szerette volna, ha kiderül, hogy tévedett.

Megint. Most már biztos, hogy visszarúgott a fúrókar, tisztán látta.

– Max! Húzd vissza! – kiáltotta! – Húzd vissza teljesen! Ki a lyukból!

Ekkor megremegett a felszín, és a talaj mintha szétfolyt volna a lábuk alatt. Aztán ugrálni kezdett, mint egy megbokrosodott ló, és vadul rázta a fúrót.

– Kifelé! Veréb! Húzzátok ki a csövet! Kőfaló üres tekintettel nézett a semmibe, és vidám dalocskát énekelt a világvégéről. Sharp nem tudta, hova kapjon. Harry a rázkódó fúrókar és a Tatu közötti csatlakozással próbált valamit kezdeni, miközben a fúrófej mellől gáz tört föl sisteregve.

– Szállj ki! – dörömbölt a Tatu üvegén Harry. De Veréb még időben elhúzta onnan. A lyuk szétrobbant, és úgy vetette ki magából a csöveket, mint egy rakétasiló. A kitörés a levegőbe

hajította a Tatut, mint egy apró játékszert. Ettől Max pánikba esett, és kinyitotta az ajtót, anélkül, hogy a nyomáskiegyenlítést elvégezte volna. A vákuum azonnal kiszippantotta a világűrbe.

– Viszlát a Hold túlsó oldalán! – káromta utána Kőfaló.

A-csővek, a fúrókar, a Tatu, az alkatrészek, a kitermelt talaj – és Max. Mind eltűnt nyomtalanul az éjfékete űrben. Ott, ahol az imént még a Föld legjobb mélyfúrójának irányításával dolgoztak, és ahol egy perce a Tatu állt, csak egy sötét lyuk tátongott. A megmaradt legénység döbbenten, kábán állt, mint maroknyi kósza szellem. Tudták, hogy amivel most szembe kell nézniük, már nem csak részleges kudarc. Harry térdre rogyott a lyuk szélén, és kőmerev arccal nézett fölfelé. Eltűnt társa után fordult? Vagy a Jóistent kereste tekintetével? Belemarkolt a földet borító hamuba, és egy keveset a lyukba szórt.

– Hívják föl Trumant – mondta. – Közölni kell az emberiséggel a rossz hírt.

– Szabadság! Szabadság! Jelentkezzenek! Helyzetjelentést kérünk! – hallatszott Clark hangja a pilótafülkében.

Watts kertelés nélkül előadta, mi történt.

– Houston, itt a Szabadság – mondta elcsukló hangon. – A Tatut elveszítettük. Fúrás... befejezve. Sikertelenül. Vége.

Odakint kábán, némán álltak az űrhajósok. Csak Kőfaló nem hallgatott.

– Tudjátok, mi a matematikai valószínűsége ennek az egésznek? Hogy mekkora az esélye annak, hogy így végezzük? Ezt érdemes volna kiszámolni. Oké, srácok, ideje, hogy belenyugodjunk. Itt a világvége, és nekünk az első sorba szól a jegyünk. Élvezzük az utazást!

És nevetett. Igen, Harrynek igaza volt. Kőfaló "bekattant".

Sharp és Gruber elindult a bomba felé...

Tizennyolcadik fejezet

– Kődös információkat kaptunk arról, hogy az űrexpedíció súlyos kudarcot vallott – jelentette be akadozva az egyik televíziós hírműsor bemondója. – Igyekszünk utánajárni, mi is történt valójában, és tájékoztatjuk nézőinket a valós helyzetről...

– NASA-forrásokból kiszivárgott hírek szerint az aszteroidán nem sikerült lefúrni a szükséges mélységig – közölte egy rádióadó műsorvezetője. – Adásunkat beszüntetjük. Isten áldja meg önöket.

A nemzetközi hírügynökségek egy pillanat alatt világgá röpítették a tragikus hírt. Néhány perc múlva ugyanezek a hírügynökségek a világ minden tájáról az elkeseredés, a pánik, a káosz híreit jelentették. Negyvenhárom országban azonnal hadiállapotot hirdettek az anarchia megfékezése céljából. Aki tudott, pincébe, légoltalmi menedékbe indult. A házak falán a világ összes nyelvén megjelent a felirat: ITT A VILÁGVÉGE. A rádió- és tévéstúdiókban napok óta bérelt helye volt a különféle csillagászoknak, űrhajózási szakembereknek, geológusoknak és egyéb szakértőknek, akik a nézőkkel-hallgatókkal együtt kísérték figyelemmel az eseményeket. Még ki sem hűlt székükbe most prédikátorok, önjelölt messiások és huhogó sátánisták ültek. Az angol BBC azon kevés hírközlő szervek közé tartozott, ahol továbbra is tartották magukat a korrekt és higgadt hírközlés eszményéhez.

– Ha a zéróhatárt elhagyja, az aszteroida mintegy három óra és ötvenhét perc múlva éri el a Földet – közölte precízen a bemondó, ezzel, ha lehet még nagyobb pánikot keltve, mint a pufogó frázisokkal dobálózó bulvármédia híradásai.

– Újabb előfutár! – jelentette egy ügyeletes Trumannek. – Egy műholdunk négy közepes meteorit pályáját azonosította Európa fölött. Az egyik valószínűleg Párizs közelében fog becsapódni.

Kimsey tábornok szakemberei még mindig azon dolgoztak, hogy valahogy helyreállítsák az összeköttetést a bomba távirányító-szerkezetével.

Truman odalépett hozzájuk.

– Végrehajtjuk az elnök úr tervét. Elrendelem a felszállást, maguk robbantsák föl a bombát.

– Még mindig nem hiszi, hogy a felszíni robbantás beválik, ugye?

– Amit én hiszek... annak most semmi jelentősége – felelte Truman lemondóan.

– Nem tudunk hozzáférni a bombához. Tudja meg a legénységtől, hogy áll a robbantótöltet – tanácsolta Kimsey.

Grace hirtelen belépett Truman és a vezérlőpult közé.

– Föl tudnak még szállni? – kérdezte.

– Reméljük – jött a válasz. – Nem tudhatjuk, hogy...

BUMMM. Truman feje nagyot koppant az asztalon. Grace nemét meghazudtoló csapást mért az űrközpont vezetőjére.

– Odafönt van a családom, tisztában van vele?! – sikította.

Megragadta a férfi gallérját.

– Maga rángatta bele őket. Nekem ne mondjon ilyeneket, hogy "reméljük"!

Truman megfogta a lány vállát. Láta a szemébe gyülekező könnycseppeket.

– Én is ugyanazt érzem, amit maga...

– Nem. Nem érzi. Nem érezheti ugyanazt – zokogott a lány.

– És nagyon-nagyon sajnálom – folytatta Truman. – De nem a maga családjáról van csak szó. Hanem mindenkiről. Mindenki családjáról. Hogy föl tudnak-e szállni? Azért fohászkodom, hogy föl tudjanak. – Megvárta, amíg a lány belenéz a szemébe. – És még inkább fohászkodom, hogy legyen hová visszajönniük.

Watts minden megmaradt erejét összeszedve igyekezett az

űrhajót előkészíteni a felszállásra. Rövid rádióüzenetet küldött Houstonba.

– Az áramellátás bizonytalan, de az előkészítés második fázisa befejeződött...

Odakint Harry tétlenül állt, és jobb híján nézte, hogyan szereli újra működőképes állapotba a bombát Sharp és Gruber. Veréb odalépett hozzá.

– Húsz éve vagyunk együtt, Harry – szólalt meg. – Akárhányszor azt gondoltam, hogy ezt nem fogjuk tudni megcsinálni, mindig bebizonyítottad, hogy tévedtem. Jobban csodállak ezért, mint gondolnád. De a rohadt életbe, Harry – elcsuklott a hangja –, most nekem lett igazam.

Harry komolyan ránézett, nem tudott mit válaszolni. Ebben a pillanatban sisakja üvegén, fény szórók fénye csillant meg. A másik Tatu bukkant elő a semmiből!

Harry üvöltött. Veréb üvöltött. A Tatuban A. J., Lev és Nagymedve üvöltött. A sisakmikrofonok és fülhallgatók fülsiketítő, artikulátlan üdvrivalgás-kórust visszhangoztak. Gruber és Sharp csak állt a bomba fölött, és nem hitt a szemének, ők fegyelmezett katonához illően csak egy kicsit üvöltöttek.

Watts is fölfedezte az űrhajóból a Tatut.

– Houston – üzent a Földre. – Ezt nem fogják elhinni! A Tatu! A másik Tatu! Itt van!

Nem kellett hallania, hogy tudja, micsoda örömmámorban úszik az irányító központ.

A Tatu elegánsan a lyuk mellé kanyarodott, és leparkolt. A. J. kidugta a fejét a tetőn.

– Van itt egy jó kis olasz étterem a szomszédban. Nem jöttök át?

Harry megcsóválta a fejét, és – igen! – rámosolygott A. J.-re.

– Le kéne fúrni itt egy szép mély lyukat. Nincs kedved segíteni egy kicsit?

A. J. elkomorult.

– Csak Nagymedve és az orosz van velem. A többieket elvesztettük.

– Minden segítségre szükség van – felelte Harry.

– Akkor tűrjük föl az ing ujját. Indulás – bólintott A. J.

Watts közvetített Houstonnak.

– Houston, újrakezdtük a fúrást. – Visszajött a vőlegénye – mondta Clark

Grace-nek, amikor az örömrivalgás valamelyest elcsendesedett.

– Gondolja, hogy meg tudják csinálni? – kérdezte Truman a lányt. – Nyolcvan métert egy óra alatt?

– Nincs más választásuk – mondta dacosan Grace.

A katasztrofális hírek után szerteröppentek a valamelyest reménykeltő újabb hírek. A nagyvárosokban újra indult az élet. Párizsban, a szerelmek városában az emberek újra kiültek a kávéházak teraszára, a sajtoboltokban újra mind a háromszázféle sajt ajánlgatta magát átható szagával. Az Eiffel-toronyra újra sütött a nap, és a Notre Dame kapudíszai újra kajánul öltögették nyelvüket. A Montmartre dombján álló Sacré Coeur templom előtti térről jól belátni Párizst. Az itt napozó-nézelődő turistáknak ezen a napon olyan látványban volt részük, amely nem sokaknak adatott meg. Ők azonban legádázabb ellenségüknek sem kívánták volna ezt a kiváltságot. Váratlanul, a semmiből hatalmas tűzgömb süvített át az égen, láng és füstcsóvát húzván maga előtt, és becsapott a város déli részén a tizenharmadik (!) kerületbe, valahol a Place d'Italie környékén. A rengés egy pillanat alatt végighömpölygött a városon: Párizs úgy gyűrődött föl, mint egy nagy szőnyeg a takarításkor. Összeomlott az Austerlitz pályaudvar, nyomtalanul eltűnt a Botanikus kert. A Luxembourg park helye ugyanúgy szürke portengerré vált, mint az Odéon és a Quartier Latin. A Szajna vize köddé vált, az Igazságügyi palota és a Pont Neuf, a Notre Dame és a Louvre eltűnt a térképről. A Champs Élysées, amely egykor nyílegyenesen vezetett kilométereken át a Concord tértől a Diadalívig és tovább, a huszonegyedik század Párizsának nevezett

La Défense-ig, puszta mezővé vált. Romok, romok, kőtörmelék és por. Megsemmisült egy város. A veszteség számbavehető. És mégis: ez csak a kezdet. Ezt láthatták-érezhették azok, akik a Sacré Coeur temploma környékén – mint afféle Noé bárkáján – megmenekültek.

A. J. lázasan "dolgozott a fúró vezérlőszekrényénél, de közben segített a csöveket toldani. Mintha száz keze lett volna. Harry pedig lent állt a lyuknál, és utasításokat adott a megszállottan buzgólkodó fiúnak. Nagymedve akkora kötegekben hozta a csöveket, hogy ki se látszott mögülük.

A talaj egy kicsit visszalökte a kart.

– Rúgott egyet – kiáltott Harry. – Lassíts egy kicsit.

– Nem! – mondta A. J. – Végigfúrom.

– Nem! – dörrent rá Harry.

– Harry! – makacskodott A. J. – Most az egyszer az életben bízzál bennem! Nem húzhatom vissza, mert beragad a fej, és szétrobban az egész.

Harry más véleményen volt.

– A kar nem bír ekkora nyomást – mondta.

– Te építetted, hadd hozzam ki belőle én a maximumot! – vitatkozott vele A. J. – Bízzál bennem! Ha elkopik a fej, kicseréljük. Ha szétmegy a kar, hozzuk a másikat!

– Van egy rossz hírem! Az összes fúrófejet és a tartalék kart elhasználtuk.

A. J. alaposan meghökkent. – Uh... A franc...

– Milyen mélyen vagyunk?

– Kétszázhatvan. Megremegett a föld.

– A. J.! – kiáltott nagyot Harry, aztán meggondolta magát. – Nem. Rád bízom. Csináld!

– Várj, várj, várj! – rémült meg A. J. a hirtelen engedékenységtől.

– Nem, kölyök, most a te válladon van az. egész teher. Csináld! Nyomd bele! – utasította

Harry.

– Azanyádhétszentség! – vicsorgott az aszteroidára A. J., és ráfeküdt a vezérlőkarra.

Küzdött a fúró, küzdött A. J., és vele erőlködött mindenki. Dottie is keményen küzdött. Nem lehetett tudni, ki lesz az erősebb.

– Kétszázhetven!

– Már csak tíz méter – szorított Nagymedve, és még buzgóbban rakta a csöveket.

– Adj neki, A. J.! – biztatta Veréb.

– Kétszázhetvenöt! – rikkantott A. J.

– Kétszázhetvenhat! – motyogta Quincey Houstonban, és néma csönd lett körülötte a teremben.

– Kétszázhetvenhét! – kiáltotta oda Harry Sharpnak.

– Kétszázhetvennyolc – nyögte A. J. – Nyolc és fél... Kilenc... Kilenc és fél... – KÉTSZÁZNYOLCVAN! – kiáltotta A. J. kimerültén.

– Kétszáznyolcvan! – mondta Harry, és elvigyorodott.

– Kétszáznyolcvan?! – húzta el a szót boldog hitetlenséggel Sharp.

– Kétszáznyolcvan méter! – rikkantott a mikrofonba Watts.

– Megvan a kétszáznyolcvan méter! – nézett körül fáradt diadallal Truman.

– Elérték a kétszáznyolcvan métert, uram – számolt be Kimsey tábornok az elnöknek a piros telefonon át.

– Az asztronauták hősies küzdelem árán teljesítették a hihetetlennek látszó feladatot. Annyi kudarc után most ismét felcsillant a remény az emberiség számára – ült a mikrofonhoz Jerry Springerstein műsorvezető.

KÉTSZÁZNYOLCVAN – ez a szó ezekben a percekben a világ összes nyelvén milliószor hangzott el.

– A. J.! Megcsináltad! – ujjongott Harry. – Kezdjük visszahúzni a csöveket! – adta ki aztán az utasítást.

Most már csak egy működőképes bombára volt szükségük.

Gruber és Sharp az utolsó simításokat végezték a robbantószerkezeten. Amint a lyuk szabaddá válik, csak le kell dobni, és kezdődhet az ünnepi tűzijáték.

A. J. teljes sebességgel visszamenetbe kapcsolta a gépet, és az elkezdte kiemelni a csövet. Harry és Nagymedve villámgyorsan kapkodta kifelé a darabokat.

Aztán Nagymedve megcsúszott, és szorítókulcsa belepottyant a berendezésbe.

Hatezres fordulatszámnál.

A szerkezet sikított, csikorgott, aztán megszorult, visszafelé kezdett pörögni, és visszakalapálta a lyukba az utolsó csövet.

Harryt, A. J.-t és a Föld lakosságának fennmaradó milliárdjait most egy gyakorlott vízvezetékszerelő tudta volna legkönnyebben kihúzni szorult helyzetéből. A dugulás tizenöt méterrel a felszín alatt volt. Harmincnyolc perccel a zéróhatár elérése előtt.

Megint Wattsra hárult a szomorú feladat, hogy tájékoztassa a földieket.

– Baleset történt...

Harrynek támadt egy mentő ötlete.

– Engedj ki nekem valamennyi kábelt! – mondta A. J.-nek.

– Nem fogsz lemászni – ingatta a fejét A. J.

– Ki mondja? – kérdezett vissza Harry, és elkezdte maga leengedni a kábelt.

– Jobban tudok mászni, mint te – vitatkozott A. J. –, mellesleg néhány évszázaddal fiatalabb vagyok nálad.

– Otthon ezért jól seggbe rúgnálak.

– Fáj az igazság, mi? – vágott vissza A. J. – Ha több időnk lenne, azt mondanám, próbáld csak meg.

Harry rávillantotta a tekintetét, aztán átadta A. J.-nek a kábelt.

– Jut eszembe – szólott vissza A. J. a lyuk széléről. – Ha jól emlékszem, általában a menyasszony apja állja a menyegzőt, ugye?

Harry homlokán sűrű ráncok jelentek meg.

– Jobb lesz, ha azonnal lemászol! – morogta.

A. J. lemászott, kezében egy univerzális vágószerszámmal, és erős nejlonzsineggel. Amikor leért a beszorult csőhöz, lyukat vágott rajta, és belefűzte a zsineget.

A mélyben az aszteroida méltatlankodva felmordult.

– Siess – figyelmeztette Harry A. J.-t.

A morgás szabályszerű rengéssé fokozódott. A. J. sebesen kúszott fölfelé, mint egy majom.

Metángáz tört elő a lyuk mélyéből. A gejzír nyolcvanméteres magasságig szökött, és úgy lőtte ki A. J.-t, mint felrázott pezsgősüveg a dugót.

Harrynek az utolsó pillanatban sikerült megragadnia a biztonsági kábelt, és lassan visszahúznia a fiút.

– Ez a Dottie egyáltalán nem szeret minket – állapította meg Harry.

Veréb bólogatott.

– Tudja, hogy ki akarjuk nyírni – mondta.

A földrengés hatására táncoló-ugráló szikladarabok ösztüze zúdult az űrhajósokra. A kisebbfajta lakókocsinyi kövek olyan sebesen ugráltak; mint a pattogatott kukorica. Harry a Tatuhoz kötözte A. J. biztonsági kábelét, a fiú úgy lebegett odafönt, mint egy léggömb. Sharp pedig fölmászott a fedélzeti nehézágyúhoz. Megpróbálta ágyútűzzel visszaverni a sziklagörgeteget, de túl sok volt az ellenfél muníciója.

Ekkor egy újabb gázgejzír tört föl a földből, hatalmas erejével a Tatuhoz csapva Grubert, aki azonmód szörnyethalt.

A gördülő kőóriások egyike rágurult A. J. kötelének végére, és mintha csak haditervet hajtana végre, következetesen haladt tovább a kábel nyomvonalán, egyre lejjebb vontatva A. J.-t, hogy végül agyonlapítsa. Sharp felfigyelt erre, beugrott a pilótafülkébe, kicsit odébbhajtott a terepjáróval, és ezzel az utolsó pillanatban sikerült útjáról letérítenie a gyilkos követ.

Újabb és újabb góliát-galacsinok görögtek és repültek feléjük. Most már azt is tudták, hogy érezheti magát egy biliárdgolyó.

A. J. csak időlegesen menekült meg, és ha nem sikerült volna villámgyorsan lecsatolnia a hevederét, ott marad. Épp időben szabadult: még láthatta, amint minden óriások legnagyobbika, egy hatalmas kő végiggörög Harryn és Verében. Nem volt kedve megnézni, miféle szörnyű palacsintává lapította őket, de nem tudta megállni, hogy oda ne forduljon.

Csodával határos módon (lassan már ezt is kezdték megszokni) barátainak egy haja szála sem görbült! A föld színén szűk és sekély kis mélyedést találtak, ez mentette meg őket – a kő átgörgött fölöttük. Kezüik-lábuk remegett, ahogy talpra álltak, és visszaindultak a Tatuhoz.

– Grubert elveszítettük – állapította meg szomorúan Sharp.

Harry megállt a lyuk szélénél. Csak tátongó űrt látott. Minden akadály elhárult.

– Hozzák a bombát! – mondta.

A Szabadság fedélzetén Watts folytatta az előkészületeket a felszálláshoz. Lev az ablakhoz lépett, hogy megnézze, mi van a többiekkel. A lámpák egy pillanatra fölillantak, aztán újra kihunyttak a fény.

– Jaj, ne. Édes Istenem, ne most – motyogta Watts.

Lev megfordult.

– Valami nagyon komoly gond van? – kérdezte. – Hülye kérdés. Amerikai űrhajó – tette hozzá, szinte csak önmagának.

Sharp az utolsó simításokat végezte a bombán. Harry és A. J. figyelte. Már csak az maradt hátra, hogy a parancsnok beüsse a megfelelő számkódot és a visszaszámláló működésbe lépjen. Sorra megnyomta a gombokat: pity-pity, pity-pity, pity-pity-pity, és...

SEMMI...

– Most meg mi a baj? – kérdezte Harry. A. J. nem tudta eldönteni, hogy Sharphoz vagy a bombához intézte a kérdést. Sharp halálra váltán felelt.

– Az időzítő, a távkapcsoló... az egész tönkrement.

– Nem működik a bomba? – hallotta saját döbrent hangját A. J..

– Az indítószerkezettel történt valami. Vagy amikor szétszereltük, vagy most, a középben.

Harryt csöppet sem érdekelték a technikai részletek.

– Hogyan tudjuk felrobbantani? – kérdezte.

– Most? – húzta az időt Sharp. – Most már csak manuálisan.

A. J. visszakérdezett, hogy biztos lehessen benne: jól hallotta.

– Úgy érte kézzel?

– Harry mélyet sóhajtott: – Úgy érte, hogy valamelyikünknek itt kell maradnia.

Houstonba is eljutott a hír. A Földön maradt munkatársakban az utóbbi percek eseményei nyomán egyre erősödött a remény, hogy az űrhajósok küldetése mégis sikerrel jár. Ugyankor egyre nagyobb szorongással kellett arra gondolniuk, hogy az emberiség megmentői maguk talán nem menekülnek meg, hisz rendkívül szűkösen maradt idejük a felszállásra. Egyik szemük a zéróhatárig fennmaradó időt jelző számlapot, másik az aszteroidáról érkező képeket figyelte, de belül mindenki a hősök esélyeit latolgatta. Grace-nek kettőért kellett izgulnia.

A csapat gyűlést tartott a Szabadság utasfülkéjében. A parancsnok fölvázolta a lehetőségeket.

– Az űrhajó vezetéséhez két ember kell – kezdte. – Különböző szívesen helyet cserélnék bármelyikükkel.

– Ja, persze – morogta szájtapaszán át Kőfaló. Végül ugyanis kénytelenek voltak egy székhez kötni, és ragtapasszal lezárni a száját, hogy megfékezzék.

Sharp elengedte a megjegyzést a füle mellett.

– Vagy mindannyian meghalunk, vagy maguk sorsot húznak – ajánlotta.

– Én az elsőre szavazok – mondta Kőfaló. – Nem kell sorsot

húznunk – mondta Harry. – Én maradok.

– Lószart! – mondta Lev. – Hagyjam, hogy más önként jelentkezzen, és úgy menjek haza, hogy én nem jelentkeztem? Nem tudjátok ti, milyen az orosz hűség.

Nagymedve lebrummogta őket.

– Én maradok. Engem egyedül a motorom vár otthon.

Kőfaló is beleszólt a vitába ragtapaszon átszúrt hangján:

– Most mind azt hiszitek, hogy megőrültem, de én tényleg szeretném magamra vállalni... Meg tudom csinálni!

Harry vállat vont:

– Akkor kénytelenek vagyunk sorsot húzni. De gyorsan.

Sharp bólintott, és bezárt tenyerében egy köteg egyformának látszó drótdarabot nyújtott eléjük:

– Balról jobbra meggyünk – mondta, és Veréb elé tartotta a drótszalakat.

– Nem húzok ellened, Harry – állt meg Veréb keze a levegőben.

– A franc essen beléd! – sürgette Harry – Én húzok ellened. Na, gyorsan!

Veréb húzott egyet.

Aztán Lev. Nagyjából egyformának tűnt a kettő. Lev elgondolkodott, hogy ez vajon rossz-e, vagy jó.

Aztán A. J. következett. Az övé mintha rövidebb lett volna. Aztán Harry húzott, végül Nagymedve.

A. J.-é tényleg rövidebb volt.

– Úristen! – szaladt ki a száján, és arcán végigsuhant a rettegés félreismerhetetlen kifejezése.

Harry azonnal megszólalt:

– Hallgass ide, A. J...

– Nem. Eldőlt – vágott közbe A. J. – Én leszek az, aki megmenti a Földet.

Ránézett az órájára.

– Nyolc percünk maradt. Járjunk a végére!

– Lekísérlek – mondta Harry, és fölcsatolta a sisakját.

Sharp megmutatta A. J.-nek, hogyan kell használni a kézi detonátort.

– Ezt itt becsatlakoztatja. Ezt fölemeli, és ezt megnyomja – magyarázta szakszerűen. – Ennyi az egész.

A. J. bólintott.

– Ezt még én se tudom elrontani – mondta erőltetett mosollyal, de senki nem nevetett a viccén.

A. J. és Harry belépett a liftbe, és leereszkedett az aszteroida felszínére. A. J. kezében úgy lógott a detonátor, mint egy darabka penészes hús.

– Tegyél meg nekem valamit – kérte kicsit remegő hangon A. J. – Mondd meg Grace-nek, hogy... hogy mindig vele leszek, jó?

– Oké, kölyök – mondta Harry keményen, és A. J. nem értette, hogy ebben a nehéz, utolsó pillanatban mért nem kap egy kicsit több segítséget mesterétől, akit apja helyett valódi apjaként tisztelt.

Harry a fiú mögé lépett, és kiszakította A. J. sisakjából az oxigéncső csatlakozását. A. J. nem kapott levegőt, rémülten nézett rá. Harry letépte bal karjáról az expedíció címerét (az űrruhára varrt "plecsnit", ahogy Truman nevezte), és A. J. szkafanderének zsebébe gyúrte.

– Ezt add oda Trumannek!

Azzal betaszította a fiút a liftbe, kikapta kezéből a detonátort, és rázárta a lift ajtaját.

– Ez az én meccsem! – mondta.

Az ajtó hermetikusan bezáródott. A. J. ösztönösen lekapta a sisakját, és újra levegőhöz jutott.

– Harry, ne! – kiabálta. – Ne tedd ezt velem! Ez az én feladatom!

– Menj, és viseld gondját a kislányomnak! Az a te feladatod! Mindig is a fiamnak tekintettelek. Mindig. És rohadtul büszke vagyok rá, hogy te leszel Grace férje.

– Harry! – üvöltötte elkeseredetten A. J.

– Vigyázz magadra.

– Ne, Harry! – zokogott A. J. – Ne, várj!

– Szeretlek, fiú!

– SZERETLEK, HARRY! – kiabált A. J., mint egy kétségbeesett gyerek.

– Ég veled – mondta gyengéden Harry, azzal megnyomta a lift

indítóját.

A. J. a lift padlójára rogyva zokogott. Megmenekült, de elveszítette az apját.

Amikor fölért, és kinyílt az ajtó, Veréb rögtön tudta, mi történt.

– A hülye makacs, önfejű hétszentségit neki! – mondta Veréb, és nagy-nagy szeretettel gondolt a barátjára.

Odakint a jeges homokviharban Harry magányosan lépdelt a fúrás helyszínéhez. A lyuk mélyén békésen várt rá a bomba.

Tizenkilencedik fejezet

“Hát ez nagy ötlet volt” – dörmögte magában Harry, ahogy távolodott az úrhajótól, és belegondolt, mire is vállalkozott.

– Vigye el innen az embereket, Sharp – szólt a sisakmikrofonba.

– Watts pilóta, készüljön föl a rakéták indítására! – adta ki az utasítást a kapitány.

Harry odaért a fúrás helyéhez, ahol árván, egymagában állt a Tatu.

– A többiek most szépen elmennek. Mi ketten itt maradunk – szólt a terepjáróhoz. – Még egy rövid időre – tette aztán hozzá.

Fölmászott a Tatu fülkéjébe, bekapcsolta a rádiót és a kamerát. Bár a légköri zavarok erősen torzították is, a Földön elég jól vették az adását.

– Houston, hallanak? Itt Harry Stamper. Houston, jelentkezze!

A Szabadság fedélzetén lázasan készülődtek a felszállásra, de most minden ténykedésüket felfüggesztették. Houstonban minden szem a monitorokra meredt. Quincey csendesen a műszerpulthoz vezette Grace-t.

– Itt Houston. Vesszük az adást – szólt bele a mikrofonba, aztán átadta helyét a lánynak.

Grace ránézett a képernyőre! A kép kásás volt és néha el-elűnt, de ő látta apja arcát, és rajta a végtelen kimerültséget. Megpróbált

mosolyogni.

– Apa?! – kezdte, de azonnal kibuggyant szeméből a könny, és nem tudott többet mondani.

– Szia, Gracie. Szia, drágám. Grace, tudom, azt ígértem, hogy hazajövök...

– Nem... Nem értem...

– ...de nagyon úgy néz ki, hogy meg kell szegnem az ígéretemet.

– Apa...

– Várj. Nincs sok időnk. Hazudtam, amikor azt mondtam, hogy azért jövök el, mert senki másban nem bízom. Bízom benned, és nagyon szeretlek.

– Én is hazudtam neked – felelte könnyes szemmel Grace –, amikor azt mondtam, hogy nem akarok olyan lenni, mint te. Ugyanolyan vagyok, mint te. Teljesen egyformák vagyunk. Mindent, ami jó bennem, tőled kaptam... És nagyon büszke vagyok rád... – Elcsuklott a hangja. – És nagyon-nagyon-nagyon szeretlek. Nagyon félek, apa. Nagyon félek.

– Tudom, drágám.

Harry szeméből is potyogtak a könnyek, de igyekezett fegyelmezni magát, s abban reménykedett, hogy a rossz vételi viszonyok talán segítenek érzéseit palástolni...

– Tudom – folytatta. – De nemsokára nem lesz mitől félni. Miattam ne aggódj, Gracie. Nagyon szép idefenn.

Egy pillanatra fölnézett a csillagokkal teleszórt égre, aztán folytatta.

– Egy nagyon bölcs ember azt mondta nekem egyszer, hogy azért ad nekünk gyermekeket az Isten, hogy télen is érezzük a rózsa illatát. Te egész kert voltál nekem, Gracie. Figyelj ide, Grace. A. J. mentett meg mindannyiunkat... Így volt, hidd el.

A Szabadság fedélzetén a sok kemény férfi és a sokat próbált pilótanő némán zokogott. A. J. nem tudta tovább nyelni a könnyeit, hangosan szípozott.

– És mondd meg Verébnek, hogy nélküle nem tudtam volna végigcsinálni...

Veréb a földet nézte, valamint a cipőjére egyenletesen csöpögő

sós vízcseppeket.

– Nagyon vigyázz a férjedre. Szerettelek volna én felvezetni az oltárhoz, Grace... De néha-néha majd lenézek rád. Szeretlek, Gracie...

Azzal kikapcsolta a készüléket, mert őt is fojtogatta a zokogás. És mert igyekeznie kellett, hisz várta a feladat.

Grace előtt a képernyőn már csak szürke pöttyök és csíkok ugráltak.

– Apa! Apa! – kapott oda sírva a hideg üveghez, ahol az imént még Harry arcát látta.

Pillanatnyi csend után az űrhajóban Watts szólalt meg közömbösnek szánt hangon:

– Oxigén-vezetékek zárva, nyomás rendben.

– Hajtómű zöld jelzés – felelte Sharp. Harry újra figyelmeztette őket.

– Három percük van, Sharp. Nem várok. Pillanatnyi csönd után Sharp szólalt meg:

– Rakétákat beindítani.

– Szabadság, nagyon szoros az idő! – hallották Clark hangját Houstonból.

– Mi a baj? – kérdezte Sharp, amikor látta, hogy nem indulnak a rakéták.

– Nem tudom – felelte Watts.

– Baj van? – kérdezte az orosz űrhajós. “Az üzemanyag-szelep!” – villant át Watts agyán.

Kicsatolta a hevederét, és az üzemi térbe rohant. “Az üzemanyag-szelep!”

Leszállt a hajtómű részleghez, és kapkodva munkához látott. Háta mögött megjelent Lev. Az orosz űrhajós rögtön utánarohant,

amikor látta, hogy baj van.

– A francba! Öt perce még működött – dühöngött Watts.

– Nincs időnk! – kiabált Sharp.

– Mi van? – kérdezte Veréb, aki nem értett semmit, csak a fejetlenséget érzékelte.

– Probléma van az indítással – felelte Sharp.

– Jaj, istenem. Megyünk, maradunk, megyünk, maradunk.

Döntsék már el végremondta Kőfaló blazírtan.

Sharp megnyomta a gombot. Semmi.

– Mi lesz már? Tűnjetek el innen! Már két perccel sincs! – sürgette Harry az űrhajósokat.

Semmi válasz.

– Nehogy azt higgyétek, hogy nem nyomom meg a gombot!

Watts félőrrülten kapkodott, de nem tudta rendbe hozni a szelepet.

– Álljon félre – szólt rá Andropov.

– Menjen innen! – felelte Watts. – Nem ismeri az alkatrészeket.

– Alkatrészek! A szar amerikai alkatrészek ugyanolyan szarok, mint a szar orosz alkatrészek! Különbözik is mind Made in Taiwan!

És mert Watts nem akart odébb lépni, kénytelen volt nagyot taszítani rajta.

– Én töltöttem másfél évet egy orosz úrállomáson, én tudom, hogy kell megjavítani – mondta, és villáskulcsával további késsedelem nélkül püfölni kezdte a szelepet.

– És meg is fogom javítani, mert semmi kedvem itt maradni!

Minden szavát egy ütéssel kísérte. BANG! BANG! BANG! BANG! BANG! BANG! FHUMMMMM! – beindultak a rakéták.

– Működik! – rikkantotta Sharp. – Houston, működik a rakéta! – jelentette. – Watts megjavította!

– Amerikaiak! – legyintett lemondóan Andropov, kezében hűsége villáskulcsával.

– Felszállás, azonnal! Kevés az idő – jött a válasz a Földről.

– Öt... négy... három... kettő... egy...

A Szabadság fölemelkedett, és elindult hazafelé. A gyorsulás az üléshez passzírozta az úrhajósokat.

– Siessen, Sharp! – sürgette őket Harry. – Amíg túl közel vannak, nem robbanthatok, és idelent egyre melegebb a helyzet.

– Köszönjük, Harry – szólt Sharp.

Huszdik fejezet

– Ketten maradtunk – szólt az aszteroidához Harry. – Eddig te játszottál, most én következem.

A földből nagy tűzgömb lövellt fel.

– Nekem panaszkodhatsz, nem hatsz meg.

Fölnézett az égre. A horizontot egy egyre növekvő, kék párába burkolt gömb uralta. A Föld. Eszébe jutottak a néhai Collins úrhajós szavai, aki egyszer azt mondta: "Nem az volt – a nagy dolog, hogy eljutottunk a Holdig. Az volt a döbbenetes élmény, amikor megálltam a felszínén, fölnéztem, és ott láttam a Földet a fejem fölött. Megpróbáltam elképzelni, hogy ott, azon a kis gömbön sok milliárdnyi ember él, és mind megpróbál boldogulni valahogy."

Harry most ugyanerre gondolt. Tudta, hogy annak a sok milliárd embernek a boldogulása egy gombnyomáson múlik. Fölemelte a detonátort, elnézett az ég felé, és...

VUMMMMM! Három gejzír tört elő a földből. A gáz kirepítette Harry kezéből a detonátort, őt magát pedig a lyukba taszította.

Megfeszített testtel próbálta megállítani magát zuhanás közben. A lyuk kemény falához csapódott. Sikerült lefékeznie, de tönkrement a légzőkészüléke. Nem maradt több levegője, csak amennyit a tüdeje elraktározott...

– Szabadság! Harminc másodpercünk van a zéróhatárig. Miért késik a robbanás? – kérdezte aggodalommal és sürgetően Clark.

– Nem tudjuk, mi történt. Valami baj lehet – felelte Sharp. –

Visszamegyünk.

– Nem tudunk visszamenni. Nem lesz elég az üzemanyag a hazatéréshez!

– Valami baj lehet! – ismételte Sharp, miközben az irányítókart markolta.

– Várjon, ezredes – szólt közbe Veréb. – Bízzon benne. Meg fogja csinálni.

A. J. is megszólalt.

– Még ha baj van, akkor is. Nem fogja föladni. Egyszerűen nem tud veszíteni.

Harry minden erejét megfeszítve mászott, utolsó leheletével küzdött, hogy elérje a detonátort. Egy utolsó pillantás az égen lebegő gyönyörű kék gömbre. Remélte, hogy nem csak álmodik. Remélte, hogy nem holtan fekszik valójában, valahol lenn a lyuk mélyén. Remélte, hogy a kezében szorongatott detonátor valóságos. Megnyomta a gombot.

– “Győztünk, Grace.” – Ez volt az utolsó gondolata.

Huszonegyedik fejezet

A robbanás alaposan fenékbe taszította az űrhajót. Mintha valami kozmoszbeli óriás játszott volna vele, alaposan megrázta, teljes tartalmával együtt. Vakító fény töltötte be a horizontot.

Az űrhajósokból éles sikoly szakadt ki. Az ijedség, a fájdalom – és a gyász hangja.

– Úton vagyunk hazafelé. A küldetés sikerrel járt – jelentette be Sharp.

Houstonban leírhatatlan volt az öröm. A robbanás utáni

röppálya-elemzés azonnal kimutatta, hogy megmenekült a Föld.

Kalmar, a központ sztár-matematikusa számítógépe mellől jelentette be: hatszáz kilométerrel elkerülnek bennünket az aszteroida megmaradt darabjai.

A zsongó-zsibongó terem távoli, magányos pontján egy fiatal nő állt. Büszke és boldog volt, ugyanakkor a végsőkéig összetört és elkeseredett is. Ő veszítette itt a legtöbbet. Truman meglátta, odasietett hozzá, és megölelte. Grace hálásan viszonzta az ölelést. Ez a férfi volt egyetlen támasza és szövetségese az elmúlt napokban.

A Föld népei örömnünnepet ültek. A templomok, székesegyházak, mecsetek és zsinagógák megteltek virággal, az utcák emberekkel. A falakon új feliratok jelentek meg: BÉKE, REMÉNYSÉG, ÉLET. Terhes anyák ezrei fogadták meg, hogy születendő gyermekük az expedíció valamelyik hőséne nevének kapja majd. Mások most határozták el, hogy családot alapítanak.

Az űrrepülőgép visszatért a légkörbe. Ahogy átsüvített a levegőn, vörösen izzott fel a titánium hajótest. Kikapcsolt hajtóművel, szabadesésben zuhantak. Ezt a landolási technikát más gépek csak vészhelyzetben alkalmazzák.

– Eddig még nem mondtam senkinek, de én tulajdonképpen utálok repülni – szólalt meg Veréb. – Milyen hülyeség volna most meghalni! – tette még hozzá, ahogy a gyomra furcsán emelkedett.

– Beszélj csak a magad nevében – kesergett Kőfaló. – Engem lent vár egy uzsorás, akinek száz lepedővel tartozom, amit elköltöttem egy Molly nevű táncosnőre.

– Halló, Kennedy, itt a Szabadság – jelentkezett be Sharp. – Látjuk az űrközpontot. Soha nem volt még ilyen szép.

Csikorgott, sivített a visszatért űrhajó kereke a leszállópálya

betonján; ugrált, bucskázott a gép, aztán lelassult, és megállt.

Hazaérkeztek. Túléltek.

– Üdvözet itthon, emberek – szólt hátra Sharp.

– Mi most ugyebár... hősök vagyunk – mondta Kőfaló. – És... szóval az én kis afféromat a gépágyúval... hát nem nagyon kéne reklámozni.

– Most aztán tűnés ebből a kaszniból – pattant föl Veréb.

– Várjunk, fiúk – figyelmeztette őket Sharp. – Üljön egy kicsit mindenki a helyén, amíg megmondják, mit csináljunk, örületes tömeg lehet odakint, úgyhogy jobb, ha a fenekünkön maradunk.

Kinyílt az úrhajó ajtaja, és hatalmas ünneplő tömeggel találták szembe magukat.

– Ez Amerika?! – rikkantott Lev, aztán eszébe jutott, hogy ő született cinikus, ezért fölényesen közömbös hangon megismételte. – Eeez Amerika??

Grace kivált a tömegből, és A. J. felé rohant. A fiú is atlétát megszegyenítő sebességgel lőtt ki menyasszonya felé. A többiek még a földre se tették a lábukat, Grace már a levegőben volt. Úgy forgott A. J. karjaiban, mint egy szerelmes műhold.

Veréb egykedvűen bandukolt a betonon. Tudta, hogy az ünneplés legelsősorban nem neki szól. Egyszerre alacsony emberke került a látóterébe. Egy bizonyos Tommy nevű hatéves kisfiú, kezében kis műanyag ürrepülőgéppel. Egyenesen felé közeledett, és ahogy Veréb lehajolt, belecsimpaszkodott a nyakába. Mögötte pedig ott állt mosolyogva Denise.

Kőfaló majd hanyatt esett, amikor meglátta széles mosollyal integetni a nagy keblű Mollyt. Aztán igazán hanyatt esett, amikor a nő három méterről a nyakába ugrott. Még szerencse, hogy bizonyos testrészek kiválóan alkalmasak az ütközés tompítására.

– Jó hogy megjöttél, astronauta – csicseregte a spanyol ajkú szépség. – Te vagy az én hős asztronautám.

Kőfaló még az uzsorásról is megfélemedezett, ahogy levegő után

kapkodva fölnézett a mellettük vigyorgó Nagymedvére.

Lev és Watts heves szakmai vitába bonyolódva haladt az épület felé. Megegyeztek, hogy este vacsora mellett folytatják megbeszélést. Miután az elektromos berendezésekkel meggyűlt a bajuk mostanában, abban is megállapodtak, hogy gondoskodnak gyertyafényről.

Sharp odalépett Grace és A. J. mellé. Katonásan tisztelgett.

– Miss Stamper! Roger Sharp, az Amerikai Légierő ezredese jelentkezem. Kisasszony, engedje meg, hogy kezet fogjak a legbátrabb ember lányával, akit valaha megismerhettem.

Grace rámosolygott, szemében könny ült. Odanyújtotta a kezét.

Truman ekkorra ért melléjük. A. J. elővette Harry megviselt expedíció-címerét, amelyen ez állt: "AZ EGÉSZ EMBERISÉGÉRT", és átadta Trumannek.

– Harry ragaszkodott hozzá, hogy ezt átadjam magának.

Truman szemét elöntötte a könny.

– Köszönöm – mondta A. J.-nek. Aztán magasba emelte a tekintetét.

– Köszönöm, Harry.

Vége